

Μακεδονικά

Vol 23, No 1 (1983)

Βασίλη Δημητριάδη, Τοπογραφία της Θεσσαλονίκης κατά την εποχή της τουρκοκρατίας, 1430-1912

Γ. Θ.

doi: [10.12681/makedonika.348](https://doi.org/10.12681/makedonika.348)

Copyright © 2014, Γ. Θ.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Θ. Γ. (1983). Βασίλη Δημητριάδη, Τοπογραφία της Θεσσαλονίκης κατά την εποχή της τουρκοκρατίας, 1430-1912. *Μακεδονικά*, 23(1), 375–408. <https://doi.org/10.12681/makedonika.348>

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Βασίλη Δημητρίδη, Τοπογραφία της Θεσσαλονίκης κατά την εποχή της τουρκοκρατίας, 1430-1912. Έταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἀρ. 61. Θεσσαλονίκη 1983, σελ. α'-κδ' + 1-566. Χάρτες ἐκτὸς κειμένου 5. (Πρόλογος θ'-ι', Περιεχόμενα κα'-ιζ', Κατάλογος εικόνων ιθ'-κβ', Κατάλογος χαρτῶν κγ'-κδ', Εἰσαγωγή 1-12, Κείμενο 13-478, Βιβλιογραφία 479-484, Εὑρετήρια 485-566).

Πρόκειται γιὰ τὸ σημαντικότερο ἔργο ποὺ γράφηκε ὡς τώρα γιὰ τὴν τοπογραφία καὶ γιὰ τὰ μνημεῖα τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν ἢ χάθηκαν κατὰ τὰ πεντακόσια περίπου χρόνια τῆς τουρκοκρατίας (1430-1912). Γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ πολὺ λίγα γνωρίζαμε, καὶ ἀπὸ πολὺ λίγες σκόρπιες πηγές, ὡς τώρα, δηλαδή γιὰ τὶς συνοικίες, τὸν πληθυσμὸ, τὰ τζαμιά, τὶς ἐκκλησίες, τὶς συναγωγές, τὶς ἀγορές, τὰ ἄλλα μνημεῖα καὶ τὶς μεταβολές στὴ ζωὴ τῆς πόλης. Ὁ συγγραφέας μᾶς φέρνει ἓνα θησαυρὸ ἀπὸ καινούργιες γνώσεις, ποὺ ὄχι μόνον μᾶς δείχνουν τὸ πανόραμα τῆς τουρκικῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καὶ διορθώνουν ἢ ἀνατρέπουν καμιά φορά παλιότερες γνώσεις καὶ ἀπόψεις τῶν μέχρι σήμερα ἐρευνητῶν τῆς βυζαντινῆς τοπογραφίας τῆς πόλης.

Ὁ συγγραφέας, τουρκολόγος μὲ εἰδικές σπουδές στὸ Ἐξωτερικὸ καὶ διευθυντὴς τοῦ Ἱστορικῦ Ἀρχεῖου Μακεδονίας, μελέτησε πρῶτος καὶ ἀπ' εὐθείας τὸν ὄγκο τῶν τουρκικῶν ἀρχείων, ποὺ βρίσκονται τώρα στὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Μακεδονίας, καὶ μῆκε μὲ τὸ «*Σουσάμε ἄνοιξε*» τῆς τουρκομάθειάς του στὸ θησαυρὸ τοῦ Ἀλῆ Μπαμπᾶ τῶν τουρκικῶν ἐγγράφων τοῦ Ἱστορικῦ Ἀρχεῖου.

Ὁ ὄγκος τῶν τουρκικῶν ἐγγράφων ποὺ μελέτησε ὁ σ. φαίνεται στὴν ἀπαρίθμηση τῶν ὀμάδων τους ποὺ μᾶς δίνει ὁ ἴδιος στὶς σελ. 6-12. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ἀπ' αὐτὲς μόνον τὶς μεγάλες. Ἔτσι αὐτὲς εἶναι: 1) Ἱεροδικαστικὰ τεφτέρια (337 τεφτέρια ἀπὸ 1694-1912), 2) Κτηματολογικὰ τεφτέρια (62 ἀρχικῆς καταγραφῆς—Yoklâma—καὶ 96 μεταβιβάσεων κτημάτων—Daimi—ἀπὸ 1873-1912), 3) Φορολογικὰ τεφτέρια (7 βασικὰ τοῦ 1906—Esas—καὶ 109 συνοπτικὰ—Hulâsa—ἀπὸ 1875-1907), 4) Βακουφικὰ τεφτέρια (42 βιβλία κτημάτων ἀπὸ 1830-1896), 5) Ἐγγραφα τῆς Μονῆς Βλατάδων (174 Ἐγγραφα ἀπὸ 1446-1899), καὶ 6) Καταγραφὴ κατοικῶν Θεσσαλονίκης τοῦ 1478 (ἐκδ. Heath Lowry, «Δίπτυχα» 2, 1980-1981, 254-293) καὶ Καταγραφὴ κατοικῶν Θεσσαλονίκης ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰ. (1525) (ἐκδ. Β. Δημητρίδη, «Μακεδονικὰ» 19, 1979, 328-376). Δὲν εἶναι ὁμοσ μόνον αὐτὰ, ὅπως χρειάστηκαν σαράντα κλέφτες γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ θησαυρὸ τοῦ Ἀλῆ-Μπαμπᾶ, ἔτσι λέει καὶ ὁ σ. (σελ. 2): «Εἶναι τόσα πολλὰ τὰ Ἐγγραφα ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα γιὰ μελέτη, ὥστε καὶ ὀμάδα ἐρευνητῶν νὰ δούλευε γιὰ πολλὰ χρόνια δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ ἐξαντλήσει».

Πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἐργάστηκε ὁ σ., ὅπως μᾶς τὸν περιγράφει στὶς σελ. 3-4. Θὰ ἀρκεσθοῦμε νὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ λίγα μόνον βασικά: 1) Μὲ βάση τὰ φορολογικὰ κατάστιχα (Eulas) τοῦ 1906, συμπληρωμένα στὰ κενὰ τους ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα συνοπτικὰ τοιαῦτα (Hulâsa) καὶ τὰ κτηματολογικὰ ἀρχικῆς καταγραφῆς (Yoklâma) «διαμορφώθηκε ἕνας πινάκας μὲ τοὺς δρόμους κατὰ συνοικίες καὶ μὲ τὶς οικοδομὲς ποὺ ὑπῆρχαν στὸν κάθε δρόμο καὶ στὴν κάθε συνοικία. Κατόπιν οἱ τουρκικὲς ὀνομασίες τῶν δρόμων συσχετίσθηκαν μὲ τὶς ὀνομασίες ποὺ δόθηκαν στοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης ἔ-

πειτα από την άπελευθέρωσή της το 1912. 'Ως βάση για τη συσχέτιση αυτή χρησιμοποιήθηκαν παλαιοί κατάλογοι των δρόμων με τις τουρκικές και νεότερες ονομασίες τους, που τους είχαν καταρτίσει οι υπάλληλοι του Μεταφραστικού Γραφείου Θεσσαλονίκης, όπου φυλάγονταν τα όθωμανικά αρχεία ως το 1955, όποτε παραδόθηκαν στο 'Ιστορικό 'Αρχείο Μακεδονίας».

2) «Οί δρόμοι κατόπιν άναζητήθηκαν σε παλαιό χάρτη της Θεσσαλονίκης, που είχε σχεδιαστεί άμέσως έπειτα από την πυρκαγιά του 1917 και στον όποιο είχαν άποτυπωθεί όπως ήταν πριν από την πυρκαγιά».

3) «'Ετσι καταρτίστηκε ό χάρτης της πόλης κατά τα τελευταία χρόνια της τουρκοκρατίας. 'Επάνω σ' αυτόν σημειώθηκαν τα διάφορα κτίρια, τζαμιά, μανωλεία, σχολεία, βρύσες κ.τ.λ., που βρέθηκαν είτε στα φορολογικά και κτηματολογικά κατάστιχα, είτε στα βακουφικά και Ιεροδικαστικά τεφτέρια, που σώζονται από τα τέλη του 17ου αί. και έπειτα».

4) «'Η πιό παλιά μορφή της Θεσσαλονίκης άναζητήθηκε στη σημαντική συλλογή των τουρκικών έγγραφών της 'Ιερής Μονής Βλατάδων, από τα όποια λίγα μόνο έχουν δημοσιευθεί σε μετάφραση».

5) «'Η πιό σημαντική όμως πηγή για την τοπογραφία της Θεσσαλονίκης κατά τον 15ο αί. είναι άσφαλώς ένα 'λεπτομερές' κατάστιχο καταγραφής των κατοίκων της πόλης που καταρτίστηκε το 1478 (έκδ. Heath Lowry «Δίπτυχα», 2, 1980-1981, 254-293)».

6) «Σημαντική έπίσης για την έργασία αυτή ήταν ή δημοσίευση το 1971 από τη Βουλγαρική 'Ακαδημία 'Επιστημών ενός άλλου παρόμοιο κατάστιχο καταγραφής των κατοίκων της πόλης, που χρονολογείται από τις άρχές του 16ου αί.. Έναν αιώνα μόλις έπειτα από την άλωση της Θεσσαλονίκης... 'Ετσι βρέθηκε ποιές βυζαντινές συνοικίες ύπήρχαν ακόμη έναν αιώνα έπειτα από την κατάκτηση της πόλης και ποιές τουρκικές συνοικίες είχαν δημιουργηθεί ως τότε». (Βλ. Δ η μ η τ ρ ι ά δ η, «Μακεδονικά», 19, 1979, 328-395).

Μπορούν να προστεθούν σ' αυτά όσα λέει ό σ. και στη σελ. 56: «Σημαντικά Βοήθησαν στο έργο αυτό για το τιμήμα της πόλης που δέν καταστράφηκε κατά την πυρκαγιά του 1917 και τα 'φύλλα λεπτομερειών' με κλίμακα 1:500 της πόλης, που καταρτίστηκαν όποσδήποτε όχι πολύν καιρό έπειτα από την πυρκαγιά· σ' αυτά σημειώνονται τα κτίρια με κάθε λεπτομέρεια, δυστυχώς όμως χωρίς να άναγράφεται το είδος του κάθε κτιρίου ή ή όνομασία του...».

Και στη σελ. 57-58: «'Ο χάρτης που καταρτίστηκε με τη χρησιμοποίηση όλων των στοιχείων αυτών είχε ως βάση το χάρτη της πόλης που έγινε με τη σμίκρυνση των 'φύλλων λεπτομερειών' σε κλίμακα 1:2.000. Πάνω σ' αυτόν προστέθηκαν οι τουρκικές όνομασίες των δρόμων και τα μνημεία που κατορθώθηκε να προσδιορισθούν...».

«Καθώς πολλοί δρόμοι της τουρκοκρατίας έχουν πάψει να ύφίστανται και άλλοι έχουν πάρει τη θέση τους, θεωρήθηκε σκόπιμο να προστεθεί πάνω από το χάρτη που δείχνει την τουρκοκρατούμενη Θεσσαλονίκη ένας δεύτερος διαφανής, στην ίδια με τον πρώτο κλίμακα, με τη σημερινή μορφή της πόλης. 'Ετσι είναι δυνατό να δει κανείς που άκριβώς βρισκόταν ένα κτίριο ή ένας δρόμος που σήμερα δέν ύπάρχει».

'Ας δοϋμε τώρα την ίδια την έργασία του σ. από κοντά: Προτάσσεται Πίναξ των Περιχομένων (σ. ια'-ιζ'), Κατάλογος Εικώνων (σ. ιθ'-κβ'), Κατάλογος Χαρτών (σ. κγ'-κδ'), Εισαγωγή (σ. 1-5), 'Αρχεία που χρησιμοποιήθηκαν (σ. 6-12) και ή κυρία έργασία διαιρείται σε δυό μεγάλα μέρη:

ΜΕΡΟΣ Α': ΣΥΝΟΙΚΙΕΣ ΚΑΙ ΑΓΟΡΕΣ με όκτώ κεφάλαια: 1) 'Η Θεσσαλονίκη κατά την τουρκοκρατία (σ. 15-22). 2. Οί συνοικίες της Θεσσαλονίκης κατά τον 15ο αί.(σ. 23-45). 3. Οί χριστιανικές συνοικίες (σ. 47-80). 4. Οί τουρκικές συνοικίες (σ. 81-152).

5. Οι έβραϊκές συνοικίες (σ. 153-178). 6. Οι Άγορές (σ. 179-210). 7. Η Άκρόπολη (σ. 211-216). 8. Η έξω από τὰ τείχη Θεσσαλονίκη (σ. 217-248). Όπως φαίνεται, προτάχθησαν (σ. 23-46), πολύ λογικά άλλωστε, οι παλιότερες πληροφορίες του τουρκικού εγγράφου του 1478 για τὴ Θεσσαλονίκη του 15ου αἰ., ὅταν δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμα χωριστές χριστιανικές και χωριστές τουρκικές συνοικίες, και κατόπιν ἀκολουθοῦν οἱ πληροφορίες τῶν ἄλλων τουρκικῶν ἐγγράφων, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὶς παλαιότερες τῶν ἐγγράφων τῆς Μονῆς Βλατάδων.

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΤΑ ΚΤΙΡΙΑ μὲ δέκα κεφάλαια: 1. Οἱ ἐκκλησίες (σ. 231-276). 2. Τὰ τζαμιά τῆς Θεσσαλονίκης (σ. 277-366). 3. Οἱ συναγωγές (σ. 367-374). 4. Οἱ τεκέδες (σ. 375-388). 5. Τὰ σχολεῖα (σ. 389-404). 6. Χάνια και караβάν σεράγια (σ. 405-408). 7. Τὸ διοικητήριο και τὰ δικαστήρια (σ. 409-414). 8. Τὰ λουτρά (σ. 415-422). 9. Η ὕδρευση τῆς Θεσσαλονίκης (σ. 423-444). 10. Νεκροταφεῖα και Μουσουλεῖα (σ. 445-454).

Ἀκολουθεῖ ἓνα ΕΠΙΜΕΤΡΟ γιὰ τὶς ἐπιδημίες, τὶς πυρκαγιές και τὸν πληθυσμὸ τῆς Θεσσαλονίκης (σ. 455-466), ἓνα ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, πὸ περιέχει μιὰ προσθήκη, μερικά ἐγγράφα και μιὰ ἀγγλικὴ περίληψη (σ. 467-478), ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ (σ. 479-484) και ἘΥΡΕΤΗΡΙΑ δρόμων, ὀνομάτων και πραγμάτων (σ. 485-566) μὲ 5 διπλωμένους χάρτες τοῦ πολεοδομικοῦ σχεδίου τῆς Θεσσαλονίκης στὸ τέλος.

Οἱ ὑποσημειώσεις και οἱ παραπομπές μπαίνουν στὸ τέλος κάθε κεφαλαίου. Ὁρθῶς, γιὰτὶ ὁ τεράστιος ἀριθμὸς τους θὰ τὶς ἔκανε πολὺ δύσχρηστες, ἂν ἐμπαιναν ὅλες μαζί στὸ τέλος τοῦ ἔργου.

Στὰ κεφάλαια τοῦ Α' Μέρους μὲ τὶς συνοικίες, ἑλληνικές, τουρκικές και ἑβραϊκές, μπαίνουν ἀντίστοιχοι τοπογραφικοὶ χάρτες, σ' ὄλο δὲ τὸ ἔργο ὑπάρχει πλῆθος εἰκόνων τῶν μνημείων πὸ ἀναφέρονται στὸ κείμενο και εἰκόνες ἀπὸ τὴν παλαιὰ τουρκικὴ Θεσσαλονίκη. Ἐτὶς ἔχουμε μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὸ πλοῦσιο περιεχόμενο τοῦ ὀγκώδους ἔργου.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ὀνομασίες βυζαντινῶν συνοικιῶν, πὸ ἀνεπάντεχα ἐπέζησαν μέσα στὸν 15ο αἰ., και ἀπὸ τὰ πρῶτα τουρκικὰ τεμῆνα μέσα σ' αὐτές (βλ. πίνακά τους στὶς σελ. 25-27), ἔκτὸς ἀπὸ τὶς συνοικίες ἑλληνικές, τουρκικές και ἑβραϊκές, ἔκτὸς ἀπὸ τὰ κτίσματα, ἑλληνικά, τουρκικά και ἑβραϊκά, πὸ ὑπῆρξαν σ' ὄλη τὴν τουρκοκρατία σὲ τρεῖς διαδοχικές περιόδους, και ἔκτὸς ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, πὸ δὲν ὑπάρχουν σήμερα και πὸ μᾶς γνωρίζει ἡ μεγάλη και πολὺτιμη αὐτὴ ἐργασία τοῦ συγγραφέα, αὐτὴ ἐπιχειρεῖ πολλὰ φερὲς νὰ ἀνατρέψει σημερινές γνώσεις μας ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ Θεσσαλονίκη και τὰ μνημεῖα τῆς, γνώσεις πὸ ἀποκτήθηκαν μὲ κοπιαστικὴ ἔρευνα στὶς ἑλληνικές βέβαια πηγές. Ὁ τουρκολόγος ἔχει νὰ διδάξει μερικά πράγματα στὸν βυζαντινολόγο. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἡ νέες ἀνεπάντεχες γνώσεις ἡ νέες ἀπόψεις πάνω σὲ προηγούμενες διαπιστώσεις. Θὰ τὶς παρουσιάσουμε ἔδῳ μὲ τὴ σειρά, ἀλλὰ θὰ διατυπώσουμε και τὶς ἀπορίες πὸ γεννοῦν και τὶς ἀτιμωρήσεις πὸ μπορούν νὰ προκαλέσουν.

Κάμπος

Ἄς ἀρχίσουμε ὁμως πρῶτα ἀπὸ μιὰ γνώμη τοῦ σ., πὸ δὲν στηρίζεται σὲ μαρτυρίες τουρκικῶν ἐγγράφων οὔτε σὲ καμιὰ ἄλλη μαρτυρία, ἀλλὰ εἶναι ἐντελὸς προσωπικὴ τοῦ σ., ἀντίθετη ὁμως σὲ δικαιολογημένες ἀπόψεις πὸ ὑπάρχουν. Λέει ὁ σ. (σ. 17): «Οἱ Ἐβραῖοι και οἱ Ἕλληνες περιορίζονται στὸ πεδινὸ τμήμα τῆς πόλης, γνωστὸ ὡς Κάμπος. Καὶ στὴ σημ. 22 (σ. 21) λέει: «Ὁ Χατζη-Ἰωάννου, 59, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ὀνομασία Κάμπος δῆλωνε μικρὴ περιοχή τῆς πόλης κολλητὰ στὸ τείχος, μετὰ τῆς Κασσανδρεωτικῆς Πύλης (τῆς Πύλης Καλαμαριάς) και τῆς Ψευδο-Χρυσῆς (Tellī Kapı) πίσω ἀπὸ τὴ Rotonda, και καταλήγει στὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε Στάδιο, πὸ ἀρχικὰ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν Πύλη και ἀργότερα συμπεριλήφθηκε μὲ τὴν ἐπέκταση τῶν τειχῶν. Τὴ γνώμη του

αυτή απέδειξε λανθασμένη ό Ο. T a f r a l i (Topographie de Thessalonique, Paris 1913, 127 κ.έ.). Για την όνομασία Κάμπος βλ. και Γ. Θ ε ο χ α ρ ι δ η, 'Ο ναός τών 'Ασωμάτων, 26-27, όπου αναζητείται ρωμαϊκό στρατιωτικό πεδίο άσκήσεων κοντά στο άνατολικό τείχος τής πόλης και μέσα σ' αυτή. Πιστεύω ότι ή όνομασία Κάμπος πρέπει να δήλωνε άρχικά όλο τό πεδινό τμήμα τής πόλης και άργότερα περιορίστηκε σε μία μικρή περιοχή, όπου τή διέσωσαν οι 'Ελληνες κάτοικοί τής».

Σ' αυτά μπορούμε να παρατηρήσουμε τά εξής: 1) Γιατί να διατηρηθεί ή όνομασία Κάμπος σ' εκείνο ακριβώς τό μέρος τής πόλης (πίσω από τή Rotonda) και όχι σε άλλο, πού είχε κι αυτό 'Ελληνες κατοίκους; 2) 'Η λατινική όνομασία campus, πού χρησιμοποιούνταν, ως γνωστό, στα ρωμαϊκά χρόνια για πεδία στρατιωτικών άσκήσεων (campus martius), κατά σύμπτωση τάχα διατηρήθηκε σ' εκείνο τό άνατολικό μέρος τής πόλης, όπου ό Γαλιέριος έκτισε τό Μουσωλείο του (τή Rotonda) και όπου έγινε μετακίνηση του άνατολικού τείχους για να τό περιλάβει μέσα στην πόλη; Δέν ήταν λοιπόν εκεί έλευθερος χώρος έξω από τό άνατολικό τείχος, πού διατήρησε τήν όνομασία campus όχι με τήν έννοια του επιπέδου, αφού επίπεδο δέν ύπήρχε εκεί, όπως και σε όλη τήν άνωφερική Θεσσαλονίκη, αλλά με τήν έννοια του χώρου στρατιωτικής χρήσεως; Πώς λοιπόν μπορεί να ύποστηριχθεί ή γνώμη του σ. ότι «ή όνομασία Κάμπος πρέπει να δήλωνε άρχικά όλο τό πεδινό τμήμα τής πόλης και άργότερα περιορίστηκε σε μία μικρή περιοχή»; «Εάν είχε ούτω πως τό πράγμα, τότε ώφειλεν άπασα ή πεδινή πόλις να όνομασθή Κάμπος» παρατηρεί και ό Χ α τ ζ η - 'Ι ω ά ν ν ο υ, 'Αστυγραφία, 59.

Συνοικία 'Αγίου Μηνᾶ

'Ας προχωρήσουμε τώρα σε όρισμένες συνοικίες τής τουρκοκρατούμενης Θεσσαλονίκης, πού έχουμε λόγους να ασχοληθούμε μαζί τους, άρχίζοντας από τή συνοικία 'Αγίου Μηνᾶ, γιατί ή τοποθέτησή τής θα χρησιμεύσει σάν άφετηρία για νέες διαπιστώσεις του σ. σχετικά με τίς Πύλες του δυτικού τείχους και τή συνοικία Χρυσή.

Λέει ό σ. (σελ. 73: Συνοικία Yanik Manastir): «... ή 'Εκκλησία τής, ύν και βρισκόταν έξω απ' αυτή, ήταν ό 'Αγιος Μηνᾶς, πού όνομαζόταν Καμένο Μοναστήρι (Yanik Manastir), γιατί είχε καταστραφεί πρῶτα τό 1687 από βομβαρδισμό ενός βενετσιάνικου πλοίου»⁸² 81. Β α σ δ ρ α β έ λ λ η, «Ελληνικά», Παράρτημα 4, Θεσσαλονίκη 1953, 89-94) και είχε καεί πάλι τό 1839⁸³ (82 Χ α τ ζ η - 'Ι ω ά ν ν ο υ, 99). (Βλ. και D i d r o n, Le Mont Athos. Extrait d'Annales Archéol., vol. IV, 1848, σ. 70).

«'Η συνοικία αυτή βρισκόταν στη βορειοδυτική πλευρά τής πόλης κοντά στην Πύλη του Βαρδάρη... έκτεινόταν από τήν Παπαρηγοπούλου ως τήν 'Αντιγονιδων και από τήν 'Εγνατία ως... λίγο πιό κάτω από τους 'Αγίους 'Αποστόλους». Όλα αυτά τοποθετούν ως έδω τή συνοικία πάνω από τήν 'Εγνατία. Για τήν ίδια συνοικία έχει πει ό σ. στη σελ. 28: «Σύμφωνα με τά παραπάνω ή περιοχή του 'Αγίου Μηνᾶ άπλωνόταν στο νοτιοδυτικό άκρο τής πόλης και περιέκλειε τίς μετέπειτα συνοικίες Yanik Manastir (έλληνική), Gülmecz-oglu (τουρκική) και Malta (έβραϊκή και φραγκική)». Αυτή τή φορά έχει κατέβει ό σ. και κάτω από τήν 'Εγνατία. 'Αρχικά λοιπόν ή συνοικία 'Αγίου Μηνᾶ ήταν, κατά τόν συγγραφέα, πολύ μεγαλύτερη και έκτεινόταν, σύμφωνα και με τους χάρτες του σελ. 75 και σελ. 139, κατά μήκος τής βόρειας πλευράς τής 'Εγνατίας, απ' τήν Πύλη του Βαρδάρη ως τή Λέοντος Σοφού και περιλάμβανε κάτω από τήν 'Εγνατία και τή συνοικία Μάλτας (Φραγκομαχαλά). Κάποτε λοιπόν από τόν 'Αγιο Μηνᾶ ως τό Βαρδάρη ήταν, όπως φαίνεται από τά λεγόμενα του σ., μία έλληνική συνοικία. 'Ετσι εξηγεί πώς ή συνοικία Yanik Manastir άργότερα έμεινε στον Βαρδάρη, ενώ ό ένοριακός τής ναός Yanik Manastir ('Αγιος Μηνᾶς) βρισκόταν στην 'Αγορά (Βενιζέλου πρὸς τήν 'Ιωνος Δραγούμη).

Τώρα θά δοῦμε πῶς ἡ συνοικία Yanik Manastir τοῦ Βαρδάρη ἀλλάζει κατὰ τὸν σ. τις ὀνομασίες σὲ Πύλες τοῦ δυτικοῦ τειχίους τῆς πόλης. Αὐτὸ γίνεται, γιατί ἡ ἐπόμενη στὴν καταγραφή τοῦ 1478 συνοικία Χρυσή τοποθετεῖται ἀπὸ τὸν σ. σὲ συνέχεια πρὸς τὸ τμήμα τῆς συνοικίας Yanik Manastir βορειότερα ἀπὸ τὴν Πύλη τοῦ Βαρδάρη, πού συνήθως ὀνομάζεται Χρυσὴ Πύλη, ἐνῶ ἡ συνοικία πού πρέπει νὰ ὀνομάζεται Χρυσὴ ἀπὸ αὐτὴ τὴν Πύλη τοποθετεῖται ἀπὸ τὸν σ. βορειότερα κατὰ μήκος τοῦ δυτικοῦ τειχίους.

Λέει ὁ σ. (σελ. 30): «Ἡ βυζαντινὴ συνοικία Χρυσὴ ἐπομένως ἐκτεινόταν πάνω ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, πολὺ πιὸ βόρεια ἀπὸ τὴν Πύλη τοῦ Βαρδάρη, καὶ ἔφτανε ὡς τὴ βορειοδυτικὴ γωνία τῶν τειχῶν τῆς πόλης. Ἀπὸ τὴν τοποθέτηση αὐτῆς τῆς συνοικίας Χρυσῆς συμπεραίνουμε ὅτι ἡ Χρυσὴ Πύλη, πού ἔδινε τὴν ὀνομασία τῆς στῆ συνοικία, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦταν ἡ Πύλη τοῦ Βαρδάρη, ὅπως ἔχει ὑποστηριχθεῖ, γιατί αὐτὴ, ὅπως εἶδαμε, βρισκόταν στῆ συνοικία Ἁγίου Μηνᾶ. Χρυσὴ ἐπομένως λεγόταν ἡ δυτικὴ πύλη τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ δὲν ὀνομαζόταν Λιτὴ ἢ Λιταία. Θὰ πρέπει συνεπῶς νὰ ἀναζητήσουμε σὲ ἄλλο σημεῖο τῶν δυτικῶν τειχῶν τῆς Λιτῆς ἢ Λιταίας Πύλης».

«Ἐξῶ ὅπὸ τὴ μικρὴ πύλη τῶν βορινῶν τειχῶν, στὴν ὁποία κατέληγε ἡ προέκταση τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Βενιζέλου καὶ πού ὀνομαζόταν κατὰ τὸ τέλος τῆς τουρκοκρατίας Yenî Delik (Νέα Τρύπα), ἀπλωνόταν μιὰ ἀκάλυπτη ἔκταση, πού στὰ φορολογικὰ κατὰσταχα τοῦ 1906 ἀναφέρεται ὡς Namazgâh (Τόπος Προσευχῆς). Ὁ χώρος αὐτὸς χρησιμοποιήθηκε γιὰ ὁμαδικὴ προσευχὴ τῶν μουσουλμάνων σὲ ἑκτακτες περιπτώσεις, ὅπως σὲ πολέμους, ἀνομβρίες, σεισμούς, λοιμούς κ.λ. Εἶναι πολὺ πιθανὸ ἡ πύλη αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ Λιτὴ Πύλη καὶ νὰ ὀδηγοῦσε σὲ χῶρο προσευχῆς ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ ἤδη χρόνια». «Ἡ συνοικία ἀργότερα ἐξαφανίστηκε. Στὴ θέση τῆς πρέπει νὰ ἀναπτύχθηκαν ἡ συνοικία Cezerî Kasim Paşa, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργεῖται στὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰ. μὲ τὴ μετατροπὴ σὲ τζαμί τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὸ 1520-1530, καὶ ἡ συνοικία τοῦ Kazaz Hacı Musa, βόρεια ἀπὸ τὴ δυτικὴ πύλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου».

Νομίζουμε ὅτι σ' αὐτὰ μπορούν νὰ ὑπάρξουν μερικὲς λογικὲς ἀντιρρήσεις. Ἄς δοῦμε πῶς ὁ σ. χάραξε τὰ ὄρια τῆς συνοικίας Ἁγίου Μηνᾶ καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία. Στὴν καταγραφή τοῦ 1478 στῆ συνοικία Ἁγίου Μηνᾶ ἀναγράφονται τὰ ἐξῆς τεμένη (βλ. σελ. 25):

1. Ὁμάδα τοῦ τεμένους τῆς Ἐκκλησίας στὴν Πύλη τοῦ Βαρδάρη. (Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἁγία Κυριακὴ, τὸ μετέπειτα Μπουρμαλί Τζαμί, ὅπου σήμερα εἶναι τὸ ξενοδοχεῖο «Βιέννη». Βλ. σελ. 27).

2. Ὁμάδα τοῦ τεμένους Hizir Ağa στὴν Πύλη τοῦ Γαλοῦ. (Τὸ τέμενος αὐτὸ βρισκόταν στὴν Πλατεία Ἐμπορίου, ἐκεῖ ὅπου κατὰληγε ἡ σημερινὴ Ἴωνος Δραγοῦμη. Βλ. σελ. 27).

3. Ὁμάδα τοῦ τεμένους Hacı Mustafa.

4. Ὁμάδα ἄλλου τεμένους Hacı Mustafa.

Μὲ τὰ πρῶτα δύο τεμένη ἡ συνοικία Ἁγίου Μηνᾶ τοποθετεῖται ἀσφαλῶς κάτω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία. Ἡ ταῦτιση τῶν ἄλλων δύο θὰ εἶναι καθοριστικὴ γιὰ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐύκολη. Ὁ σ. ψάχνει νὰ τὰ βρεῖ καὶ λέει (σελ. 28): «Ἀπὸ τὰ τέσσερα τεμένη μὲ ἴδρυτὴ Mustafa πού ἀναφέρονται στὸ τεφτέρι καταγραφῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰ. ἀποκλείονται ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς τους τὰ δύο». (Τοῦ Mustafa Kazaz καὶ τοῦ Hacı Mustafa, γιοῦ τοῦ Pinti Hasan). Σωστά, γιατί τὸ πρῶτο βρισκόταν στῆ συμβολῆ τῶν ὁδῶν Ἡφαιστῆως καὶ Καπετᾶν Ἄγρα, πάνω ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς Κασσάνδρου καὶ κοντὰ στὸ δυτικὸ τειχίος (βλ. σελ. 347) καὶ τὸ δεύτερο στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγίου Δημητρίου (βλ. σελ. 342). Μένουν ὁμως ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄλλα δύο ἀταύτιστα, ἓνα Hacı Mustafa καὶ ἓνα Hacı Mustafa Düzmece. Ὡς ἐδῶ ἀκόμη δὲν βρέθηκαν τὰ δύο τεμένη Hacı Mustafa τῆς συνοικίας Ἁγίου Μηνᾶ στὴν καταγραφή τοῦ 1478. Τὰ ὄρια τῆς συνοικίας ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν κάτω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία. Ἐξακολουθεῖ ὁμως τὴν

Έρευνα ὁ συγγραφεὺς. Ἐπὶ τὰ ἐξί τεμῆνη μὲ ἰδρυτὴ Mustafa, ποὺ ἀναφέρονται σὲ μεταγενέστερες καταγραφὲς τζαμιῶν (τοῦ 1906), ἀποκλείει καὶ πάλι ἀπὸ τὴ θέση τους τὰ πρῶτα πέντε, ἀφήνοντας μόνον ἓνα, τὸ τέμενος τοῦ Gülmez-oğlu Hacı Mustafa, καὶ λέει (σελ. 28): «Ἡ συνοικία τοῦ Gülmez-oğlu Hacı Mustafa τὸ 1906 βρισκόταν μπαίνοντας στὴν πόλη ἀπὸ τὴν Πύλη τοῦ Βαρδάρη ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ συνοικία Yanık Manastır κατὰ τὴ βόρεια πλευρὰ τῆς Ἐγνατίας καὶ παράλληλα μὲ αὐτὴ καὶ ἔφθανε ὡς τὴ μικρὴ συνοικία Hamza Bey (κινηματογράφος Ἀλκαζάρ). Ἐκεῖ ἐπομένως πρέπει νὰ ἦταν τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο τεμῆνη Hacı Mustafa, ποὺ ἀναφέρονται τὸ 1478 στὴ συνοικία Yanık Manastır». Βρῆκε λοιπὸν τέμενος ὁ σ., ποὺ ἐντοπίζεται τὰ ὄρια τῆς συνοικίας Ἁγίου Μηνῆ καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία.

Πῶς εἴμαστε ὁμῶς βέβαιοι ὅτι τὸ τέμενος Gülmez-oğlu Hacı Mustafa τοῦ 1906 εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δύο τεμῆνη Hacı Mustafa τοῦ 1478 στὴ συνοικία Ἁγίου Μηνῆ καὶ δὲν εἶναι ἓνα νεότερο; Ἐχουν περάσει ἀπὸ τὸ 1478 τετρακόσια εἴκοσι ὀκτὼ χρόνια καὶ σὲ τόσο μεγάλο χρονικὸ διάστημα πολλὰ τουρκικὰ τεμῆνη εἶχαν καταστραφῆ καὶ πολλὰ καινούργια εἶχαν ἰδρυθεῖ. Πῶς εἶναι λοιπὸν βέβαιος ὁ σ. γι' αὐτὴ τὴν ταύτιση καὶ μ' αὐτὴ μετακινεῖ τὶς ὀνομασίες τῶν Πυλῶν τοῦ δυτικοῦ τείχους; Δὲν πεισθήκαμε, δυστυχῶς, ἀκόμη ὅτι ἡ ἀρχικὴ συνοικία Ἁγίου Μηνῆ ἐκτεινόταν κοντὰ στὸν Βαρδάρη καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία.

Γιὰ τὸ δεύτερο τέμενος Hacı Mustafa τοῦ 1478 στὴ συνοικία Ἁγίου Μηνῆ ὁ σ. λέει (σελ. 28): «Ἴσως νὰ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ μικρὰ τεμῆνη, ποὺ βρίσκονταν, ἀνόνομα καὶ κατεστραμμένα, στὴν περιοχὴ τῆς ἀγορᾶς τοῦ λιμανιοῦ (İstira) καὶ στὴν περιοχὴ Βυρσοδεψείων, τοποθετημένο ἀνάμεσα στὴν ἀγορὰ αὐτὴ καὶ στὸ κάστρο τοῦ Βαρδάρη». Εἶτε ἦταν εἶτε δὲν ἦταν, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποστηριξοῖ ὅτι ἡ ἀρχικὴ συνοικία Ἁγίου Μηνῆ ἐκτεινόταν στὸ Βαρδάρη καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία. Γι' αὐτὸ νομίζουμε ὅτι ἡ τοποθέτηση ὡς τμήματος τῆς ἀρχικῆς συνοικίας Ἁγίου Μηνῆ τῆς συνοικίας μὲ τὴν ὀνομασία «Συνοικία Yanık Manastır» κοντὰ στὴν Πύλη τοῦ Βαρδάρη καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία στοὺς χάρτες σελ. 75 καὶ σελ. 139 τοῦ σ. εἶναι λάθος. Τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς παλαιᾶς συνοικίας Χρυσῆς πρέπει νὰ τὸ κάλυψαν οἱ μεταγενέστερες τουρκικὲς συνοικίες, ποὺ στοὺς παραπάνω χάρτες τοποθετοῦνται μὲ τὴ σειρά ἀπὸ τὸ δυτικὸ τείχος πρὸς τὴν πόλη, Cezeri Kasım Paşa, Yahya Bali καὶ Gülmez-oğlu.

Ἐπομένως ἡ ἀρχικὴ συνοικία Χρυσῆ τοῦ 1478, ἡ ὁποία «ἀργότερα ἐξαφανίστηκε καὶ στὴ θέση τῆς πρέπει νὰ ἀναπτύχθηκε ἡ συνοικία τοῦ Cezeri Kasım Paşa, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργεῖται στὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰ. μὲ τὴ μετατροπὴ σὲ τζαμί τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὸ 1520-1530, καὶ ἡ συνοικία τοῦ Kazaz Hacı Musa, βορειότερα ἀπὸ τὴ δυτικὴ πύλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου» (βλ. σελ. 30), εἶχε τὸ ὄνομα τῆς ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ὀνομασία Χρυσῆ Πύλη, τῆς Πύλης τοῦ Βαρδάρη, ὡς τὴν ὁποία ἔφθανε ἡ συνοικία πρὸς τὴν Ἐγνατία. Αὐτὴ τὴν ὀνομασία «Χρυσῆ Πύλη» θέλει νὰ μετακινήσει ὁ σ. βορειότερα στὴ θέση τῆς Ληταίας Πύλης, στὸ δυτικὸ ἄκρο τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀναζητώντας νέα θέση γιὰ τὴ Ληταία «στὴ μικρὴ πύλη τῶν βορινῶν τειχῶν, στὴν ὁποία κατέληγε ἡ προέκταση τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Βενιζέλου καὶ ποὺ ὀνομαζόταν κατὰ τὸ τέλος τῆς τουρκοκρατίας Yeni Delik (Νέα Τρύπα)...Εἶναι πολὺ πιθανὸ (λέει), ἡ Πύλη αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ Λιτὴ Πύλη καὶ νὰ ὀδηγοῦσε σὲ χῶρο προσευχῆς ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ ἡδὴ χρόνια». Τὶ εἶδους ὁμῶς χῶρος προσευχῆς ὑπαίθριος ἔξω ἀπὸ τὸ δυτικὸ τείχος θὰ ἦταν αὐτὸς στὰ βυζαντινὰ χρόνια, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἔχουμε καμιά εἰδίση; Μήπως ὁ σ. παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν ὀρθογραφία μὲ γλῶττα τῆς ὀνομασίας Λιτῆ, ἐνῶ πρόκειται γιὰ χωριὸ Λητὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ νομοῦ Θεσσαλονίκης, ποὺ εἶναι κτισμένο στὴ θέση τῆς ἐπιγραφικῆς μαρτυρημένης ἀρχαίας πόλης Λητὴ ἢ Λιτὴ καὶ σήμερα γράφεται συνήθως μὲ ἦτα; Ἡ Ληταία Πύλη ὀδηγοῦσε σ' αὐτὴν.

Και μόνο το όνομα όμως Νέα Τρύπα (Yeni Delik), που εμφανίζεται μάλιστα στο τέλος της τουρκοκρατίας, δείχνει ότι το άνοιγμα αυτό του βορινού τείχους έγινε, για ένα οποιονδήποτε λόγο, στά χρόνια της τουρκοκρατίας και δεν είναι βυζαντινό, όπως πιθανολογεί η λύση άπελπισίας που έδωσε ο σ. στο πρόβλημά του. "Αν ή πόλη ήταν βυζαντινή, θα την ανέφεραν οι βυζαντινές πηγές και αν αυτή ήταν ή Ληταία Πύλη τών βυζαντινών πηγών, δεν θα ήταν «μικρή πόλη των βορινών τειχών».

Ο Καμενιάτης το 904 δύο πύλες μόνο γνωρίζει στο δυτικό τείχος της πόλης και όχι τρείς, όπως ο σ. μας. Λέει ο Καμενιάτης (κεφ. 39-40, Bonn. 544): *Τò δὲ πλῆθος πάλιν προσερχθή ταῖς δυοῖ πύλαις ταῖς πρὸς δύσιν ἀφορώσαις τῆς πόλεως*. Στο ίδιο κεφάλαιο ονομάζει τή μία από τις δύο Χρυσή και τήν ἄλλη Ληταία. Λέει (Bonn. 544): *οἶον γάρ ἐγγεγόνει κακὸν κατὰ τὴν καλουμένην Χρυσὴν πύλην*. Και παρακάτω (κεφ. 41, Bonn. 545): *Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τὴν ἄλληρ πύλην, ἣν καλοῦσι Ληταίαν, πραχθῆναι συνέβη*.

Δύο λοιπόν πύλες ὑπῆρχαν κατὰ τὰ βυζαντινὰ χρόνια στο δυτικό τείχος, που ή μία λεγόταν Χρυσή και ή ἄλλη Ληταία. Ο σ. γνωρίζει τρείς, τήν πύλη του Βαρδάρη, αὐτή που ήταν στο δυτικό τέρμα τῆς Ἁγίου Δημητρίου, που τήν ονομάζει Χρυσή, και τή μικρή πύλη Νέα Τρύπα (Yeni Delik), που τήν ονομάζει Ληταία. Αὐτὰ ὅμως, που ὅλα στηρίζονται σὲ μιὰ ἀπίθανη ταύτιση δύο τεμενῶν και δύο προσώπων, που ἀπέχουν μεταξύ τους περισσότερο ἀπὸ τετρακόσια χρόνια, δὲν μπορούν νὰ στηρίζουν οὔτε τὴν ἐλάχιστη πιθανότητα. Χρυσή παραμένει ή Πύλη του Βαρδάρη, που βρίσκεται στο δυτικό τέρμα τῆς κεντρικῆς ἀρτηρίας τῆς πόλης, τῆς Via Regia τῶν Ρωμαίων και τῆς Λεωφόρου τῶν Βυζαντινῶν, και που εἶχε μπροστὰ τῆς θριαμβευτικὸ τόξο, ἀντίστοιχο ἐκείνου του ἀνατολικὸ τέρματος τῆς ἴδιας λεωφόρου (τῆς Ἀψίδας του Γαλερίου-Καμάρας), και που ἀπ' αὐτὴν ἐμπαινε στὴν πόλη ή διακλάδωση τῆς ὁδοῦ Ἐγνατίας και που ὄδηγοῦσε πρὸς δυσμὰς και τὴν Ἐγνατία και ὀχι πρὸς τὴν κοινόπολη Λητὴ στο δρόμο πρὸς τις Σέρρες. (Γιὰ τὸ δυτικὸ αὐτὸ θριαμβευτικὸ τόξο βλ. στὸν M. V i c k e r s, Hellenistic Thessalonica, J.H.S. 92, 1972, σελ. 162 και σημ. 27, 28, 29, ὅπως περιηγητὰς που τὸ ἀναφέρουν και που καταστράφηκε το 1874. Βλ. και ἀπεικόνισή του στὸν Α. Λέτσα, Ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης, I, Θεσσαλονίκη 1961, σελ. 124, εἰκ. 62).

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ὅμως, που δείχνουν ὅτι ή συνοικία Ἁγίου Μηνᾶ δὲν ἔφτανε ὡς τὸ Βαρδάρη και πᾶνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία και ὅτι ή συνοικία Χρυσή δὲν βρισκόταν πᾶνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία και μακριὰ ἀπὸ τὴν Πύλη του Βαρδάρη, πρέπει νὰ σημειώσουμε και τὰ ἑξῆς:

Ἡ καταγραφή του 1478 μιλáει βέβαια γιὰ ἑλληνικὴ συνοικία Ἁγίου Μηνᾶ στὴν ἐποχὴ τῆς (βλ. σελ. 25 και σελ. 27/8), ὁ σ. ὅμως ἀδίστακτα τὴν ταυτίζει συνεχῶς με τὴ μεταγενέστερη τουρκικὴ συνοικία Yanik Manastir, που πρώτη φορά ἀναφέρεται τὸ 1906 (Esas Θεσσαλονίκης I, 35-41, βλ. σελ. 73/4 και σημ. 80).

Αὐτὸ συμβαίνει, γιατί ὁ σ. ἀνυποψίαστα πιστεύει ὅτι τὸ τουρκικὸ Yanik Manastir εἶναι ὁ Ἁγιος Μηνᾶς. Τὸν παρέσυρε σ' αὐτὸ ὁ Χατζη-Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος λέει (Ἀστυγροφία, 99): «Ὁ Ἁγιος Μηνᾶς ἦν και οὗτος μοναστήριον. Οὗτος δὲν ἔχει ἰδιαιτέρων συνοικιαν ὑπάγεται ὅμως εἰς αὐτὸν τὸ Βαρδάρη· διὰ τοῦτο οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουσι τὸ Βαρδάρη Γιανῆκ Μοναστήρ μαχαλέ, ἥτοι ἔνοριαν του κεκαυμένου μοναστηρίου· διότι ὁ Ἁγιος Μηνᾶς δις ἐκάη». Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Χατζη-Ἰωάννου λέει ἀμέσως παρακάτω (δ.π.): «Ὁπσοδῆποτε ὁ ναὸς ἐκ νέου ἐκτίσθη, διότι τὸ 1835 εἶδεν αὐτὸν ὁ Ἁγκ λειτουργοῦντα. Δευτέρα ἀποτέφρωσις του ναοῦ ἐγένετο τὸ 1839 μαρτυρούσης τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀνεκτίσθη δὲ ὁ ναὸς μετὰ 13 ἔτη, ἥτοι τὸ 1852».

Πῶς λοιπὸν μπορούσε τὸ Yanik Manastir στο Esas του 1906 νὰ εἶναι ὁ Ἁγιος Μηνᾶς, ὁ ὁποῖος λειτουργοῦσε ἀπὸ τὸ 1852 και ἐπὶ χρόνια δὲν δικαιολογοῦσε τὴν ὀνομασία 1874-Μοναστήρι;

“Άλλο πρέπει νά είναι τό έρείπιο στό Βαρδάρη πού όνομαζόταν άπό τούς Τούρκους Yanik Manastir. Είναι ό μεγάλος και μεμονωμένος Πύργος-Πυλώνας στην όδό Παπαρηγοπούλου μπροστά στόν ναό τών ‘Αγίων ‘Αποστόλων. Γι’ αυτόν τόν Πύργο-Πυλώνα, πού τά ύπολείμμά του άκόμη στέκονται εκεί, και ό T a f r a l i πίστευε (Topographie, 86 και ένδειξη στόν χάρτη του στό τέλος), πώς είναι τά έρείπια κάποιας εκκλησίας μοναστηριού πού κάηκε (Yanik Manastir). Τό μέγεθος, τήν κατασκευή και τή σημασία του Πύργου-Πυλώνα αυτού έδειξε ή τελευταία μελέτη του Γ ι ώ ρ γ ο υ Β ε λ έ ν η, ‘Ο Πυλώνας τής Μονής τών ‘Αγίων ‘Αποστόλων Θεσσαλονίκης. ‘Αφιέρωμα στη Μνήμη Στυλιανού Πελεκανίδη, «Μακεδονικά», Παράρτημα 5, Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 23-35, με σχέδια και φωτογραφίες. Αυτό τό μεγάλο έρείπιο κοντά στόν ναό τών ‘Αγίων ‘Αποστόλων, κοντά στό τζαμί τούς Σουούκ-Σού, όνόμαζαν οί Τούρκοι, μη ξέροντας τί είναι, Yanik Manastir.

“Ότι εκεί ύπήρχε μοναστήρι κτισμένο έπάνω στά έρείπια θεοδοσιανού ‘Οκταγώνου μαρτυρούν τά κατά καιρούς άνασκαφικά εύρήματα μεταξυ τών όδων Παπαρηγοπούλου και Μαβίλη. Βλ. Ε ύ τ έ ρ π η ν Μ α ρ κ ή, ‘Ενας άγνωστος όκταγωνικός ναός στη Θεσσαλονίκη. Σ’ αυτό τόν τόμο, σελ. 117-133.

“Άλλος λοιπόν ό ‘Άγιος Μηνάς και ή συνοικία του κάτω άπό τήν ‘Εγνατία και άλλο τό Yanik Manastir και ή συνοικία του πάνω άπό τήν ‘Εγνατία κοντά στό Βαρδάρη.

“Έτσι και ή συνοικία Χρυσή, πού βρισκόταν πάνω άπό τήν ‘Εγνατία κοντά στην Πύλη του Βαρδάρη και τήν κάλυψαν άργότερα τουρκικές συνοικίες, έχει τό όνομά τής άπό τή Χρυσή Πύλη Βαρδαρίου και δέν ύπάρχει λόγος νά μετακινήσουμε καμιά όνομασία πύλης του δυτικού τείχους.

Συνοικία ‘Ομφαλοῦ

“Ας προχωρήσουμε τώρα και σέ άλλες νέες διαπιστώσεις του σ. έξ ίσου άμφισβητήσιμες, έως ότου φθάσουμε και σέ άναμφισβήτητες έπιτυχίες του.

‘Η παλαιότερη έρευνα είχε τοποθετήσει τόν ‘Ομφαλόν κατά δημόδη έν Θεσσαλονίκη λόγον του Π. Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ (Μνημεία τής έν Θεσσαλονίκη λατρείας του ‘Αγίου Δημητρίου, Β.Ζ. 17, 1908, 328) εις τόν άνοικτό τής παλιάς πόλης χώρο τής ρωμαϊκής και βυζαντινής ‘Αγοράς, νοτίως δηλαδή τής βασιλικής του ‘Αγίου Δημητρίου, και τό έν τῆ γειτονία τοῦ ‘Ομφαλοῦ διακείμενον πρὸς δύσιν και μεσημβρίαν κείμενον τῆς παλαιῆς πραικαύστου ‘Εβραϊδος...κελλόδριον...τῶν Μαρτύρων τεσσαράκοντα...κείμενον οίονει τῆς λεωφόρου μέσον ένός έγγραφου πού 1420 τῆς Μονῆς Διονυσίου (βλ. Γ. Ι. Θ ε ο χ α ρ ί δ ο υ, ‘Άγνωστα τοπογραφικά, «Μακεδονικά» 5, 1961-1963, 1-14) λίγο δυτικότερα τής σημερινής Παναγίας Χαλκέων. Θεωρήθηκε δηλαδή ότι ό όρος «‘Ομφαλός» σημαίνει τό κέντρον τής πόλης και λήφθηκε ύπόψιν γιά τήν καμένη συνοικία τών πρό του 16ου αϊ. βυζαντινῶν ‘Εβραίων τῆς πόλης, ότι στην Παναγία Χαλκέων βρέθηκε δίγλωσσό έλληνο-έβραϊκή έπιγραφή παλαιохριστιανικής έποχής, πού προδίνει τήν ύπαρξη έβραϊκής Συναγωγῆς στη θέση εκείνη...Βοήθησε στην τοποθέτηση αυτή και ή μνεία τῆς «λεωφόρου», πού πρέπει νά είναι ή σημερινή ‘Εγνατία (βλ. Γ. Ι. Θ ε ο χ α ρ ί δ ο υ, δ. π., σελ. 7-11). Αὐτές ήταν οί ένδείξεις πού ύπήρχαν και σ’ αυτά τά συμπεράσματα μπορούσαν νά δηγηθούν.

‘Ο συγγραφέας μας τώρα με τά τουρκικά του «κίτάπια» διαπιστώνει άλλα πράγματα. Ξεκινώντας άπό τήν καταγραφή του 1478, όπου σημειώνεται συνοικία ‘Ομφαλοῦ με τρία τουρκικά τεμένη (βλ. σελ. 25: Συνοικία ‘Ομφαλοῦ):

8. ‘Ομάδα του τεμένου Hatib

9. ‘Ομάδα του τεμένου Yousouf Tokmak

10. ‘Ομάδα του τεμένου Haci Kemal), προσπαθεϊ νά ταυτίσει τά τρία τεμένη, γιά νά τόν δηγήσει ή ταύτιση αυτή στην περιοχή τῆς πόλης, όπου πρέπει νά ήταν ή συνοικία του ‘Ομφαλοῦ πού περιείχε τά τεμένη αυτά.

Ἔτσι λέει (σελ. 30): «Ἀπὸ αὐτὰ τὸ πρῶτο πρέπει νὰ ταυτίζεται μὲ τὸ τζαμί τῆς συνοικίας πρὸ τὸν 18ο αἰ. ὀνομαζόταν Sari Hatib (τοῦ κιτριναίρη Ἱεροκήρυκα), βορειότερα ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Kara Haci-oğlu. Ἄλλη συνοικία Hatib στὴ Θεσσαλονίκη δὲν ὑπῆρχε». Καί σελ. 346: «Τὸ τέμενος τοῦ Sari Hatib πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἴδιο, πρὸ τὸ 1478 καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰ. ὀνομαζέται μόνο Hatib. Βρισκόταν στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Λέοντος Σοφοῦ καὶ Πτολεμαίων καὶ κήκε το 1917, σύμφωνα μὲ τὸ ἔγγραφο τοῦ μουφτῆ Θεσσαλονίκης. Ὁ ἰδρυτὴς του εἶναι ἄγνωστος. Ἴσως ἦταν πρὶν χριστιανικὸς ναός».

Βρισκόταν δηλαδὴ δυτικότερα ἀπὸ τὸ σημερινὸ Δημαρχεῖο (παλιὸ Καραβάν Σεράι) καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐγνατία. Ἡ ἀμφίβολη αὐτὴ ταύτιση, λόγω χρονικῆς ἀποστάσεως τριακοσίων ἐτῶν, τοῦ τεμένους Hatib τοῦ 1478 μὲ τὸ τέμενος Sari Hatib τοῦ 18ου αἰ. τοποθετεῖ τὴ συνοικία τοῦ Ὁμφαλοῦ σὲ θέση πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη πρὸ τὴν εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ παλαιότερη ἔρευνα.

Ὁ σ. κατόπιν ταυτίζει καὶ τὸ τρίτο τέμενος. Τὸ δεύτερο, τοῦ Yousouf Tokmak, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ταυτίσει. Λέει (σελ. 31) «Τὸ τέμενος τοῦ Haci Kemal πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸ πρὸ ἔδωσε τὴν ὀνομασία του στὴ συνοικία Tarakci Haci Kemal, κοντὰ στὰ βόρεια τείχη». Καί σελ. 342/3: «Ὁλόκληρο τὸ ὄνομα τοῦ Tarakci... ἦταν κατὰ τὰ βακουφικά τεφτέρια Tarakci Kemal. Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ τέμενος τοῦ Haci Kemal, πρὸ ἀναφέρεται τὸ 1478... βρισκόταν στὸ σημεῖο πρὸ διασταυρώνονταν οἱ ὁῖμοι Salı Tekkesi (Ρακτιβάν) καὶ Abdürrahman Bey (Ὀλυμπιάδος)». Βρισκόταν δηλαδὴ λίγο ἀνατολικότερα τῆς σημερινῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης. Γιὰ τὴν ταύτιση αὐτὴ δὲν εἶναι βέβαιος οὔτε ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς («ἴσως» λέει).

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ σ. συμπεραίνει μὲ βεβαιότητα (σελ. 31): «Ἡ βυζαντινὴ συνοικία τοῦ Ὁμφαλοῦ ἐπομένως βρισκόταν ἀνατολικά ἀπὸ τὴ Χρυσή καὶ δυτικά ἀπὸ τὸ σημερινὸ Διοικητήριο. Συνεπῶς ἡ *γειτονία τῆς παλαιᾶς Ἐβραϊδος*, ἡ ἑβραϊκὴ δηλαδὴ συνοικία τῆς Θεσσαλονίκης πρὶν ἀπὸ τὴν ἀλωση τῆς πόλης, πρὸ βρισκόταν σύμφωνα μὲ ἓνα ἔγγραφο τοῦ 1420 βορειοανατολικά ἀπὸ τὴ *γειτονία τοῦ Ὁμφαλοῦ*, δὲν βρισκόταν δυτικά ἀπὸ τὴν Παναγία Χαλκῆων, ἀλλὰ κάπου γύρω στὴ θέση πρὸ σήμερα εἶναι τὸ Διοικητήριο. Ἡ λεωφόρος πρὸ ἀναφέρεται στὸ ἴδιο ἔγγραφο πρέπει νὰ ἦταν ἡ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ὄχι ἡ Ἐγνατία, ὅπως ἔχει ὑποστηριχθεῖ⁵¹ (51Γ. Ι. Θ ε ο χ α ρ ί δ η, Ἄγνωστα τοπογραφικά, «Μακεδονικά» 5, 1961-1963, 8-10)».

Πρέπει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ὁ σ. στὴν ἴδια σελ. 31, σημ. 50, σημειώνει ὅτι στὴν ἴδια θέση (κάπου γύρω στὸ Διοικητήριο) ὁ καθηγητὴς Γ. Μπακαλάκης σὲ ἀνέκδοτη ἀκόμη μελέτη του τοποθετεῖ τὸ ἱερὸ τοῦ Διονύσου, ὅπου εἶναι γνωστὸ ὅτι συνέβαιναν φαλλικά δρώμενα καὶ φαλλοφορία. Παραπέμπει ὁ σ. καὶ στὸν M. V i c k e r s, Hellenistic Thessalonika, J. H. S. 92 (1972) 156 κ.έ., 164 εἰκ. 1, 3, 4, ὁ ὁποῖος στὴν ἴδια θέση διακρίνει σὲ ἓνα μεγάλο οικοδομικὸ τετράγωνο τὴν Insula Sacra τῆς Θεσσαλονίκης. Πουθενὰ ἀλλοῦ ὅμως στὴ Θεσσαλονίκη δὲν ἄφησαν ἑλληνιστικὰ λείψανα ἀναμνηστικὰ στὰ βυζαντινὰ χρόνια γιὰ νὰ εἶναι καὶ ὁ Ὁμφαλὸς τοῦ 1420 ἑλληνιστικὴ ἀνάμνηση.

Στὸ κείμενο πάντως τοῦ σ. μας δικαιολογοῦνται οἱ ἐξῆς ἐπιφυλάξεις, πρὸ δὲν μποροῦν νὰ στηρίζουν τὶς διαπιστώσεις του:

1) Δὲν εἶναι βέβαιη ἡ ταύτιση πρὸ γίνεται στὰ δυὸ ἀπὸ τὰ τρία τεμένη τῆς συνοικίας τοῦ Ὁμφαλοῦ τοῦ 1478 μὲ τεμένη πρὸ ἀπέχουν ἀπ' αὐτὰ, ὅπως εἶδαμε, περισσότερο ἀπὸ τριακόσια χρόνια. Σ' αὐτὴ ὁμοίως τὴν ταύτιση, πρὸ ἡ μιὰ χαρακτηρίζεται «ἴσως», καὶ μόνο σ' αὐτὴ στηρίζει ὁ σ. τὶς διαπιστώσεις του.

2) Ἡ ἔκταση τῆς συνοικίας τοῦ Ὁμφαλοῦ ἀπὸ τὴν Ἐγνατία ὡς ἐπάνω κοντὰ στὰ τείχη ἐμφανίζεται πολὺ μεγάλῃ καὶ ἡ τοποθέτηση τῆς *γειτονίας τῆς παλαιᾶς Ἐβραϊδος*, σύμφωνα μὲ τὸ ἔγγραφο τοῦ 1420, βορειοανατολικά ἀπὸ μιὰ τέτοια *γειτονία τοῦ Ὁμφα-*

λοῦ εἶναι ἀπίθανη, ἀφοῦ τοποθετεῖ ἐβραϊκὴ συνοικία πάνω ἀπὸ τὴν Ἁγίου Δημητρίου καὶ σὲ ἀνὸπαρκοῦ χωροῦ.

3) Ἡ ὁδὸς Ἁγίου Δημητρίου, τὴν ὁποία ὁ Midhat Paşa ἐπλάτυνε στὰ νεώτερα χρόνια σὲ κανονικὴ τρίτη παράλληλη ἀρτηρία τῆς πόλης, εἶναι ἀπίθανο νὰ ἦταν καὶ νὰ ὀνομαζόταν σὲ βυζαντινὰ χρόνια *λεωφόρος*, ὅπως ὀνομαζόταν κατ' ἐξοχὴν ἡ κεντρικὴ ἀρτηρία τῆς πόλης, ἡ Ἐγνατία, καὶ νὰ εἶχε ἔτσι ἡ Θεσσαλονικὴ τὸ 1420 δύο *λεωφόρους*.

Σὰν συμπεράσμα μποροῦμε νὰ ποῦμε τὰ ἑξῆς: Δὲν γνῶρίζουμε ἀσφαλῶς ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ ὀνομασία «Ὀμφαλός», ἀν εἶναι δηλαδὴ μνημεῖο ἢ χαρακτηριστὸς τόπου. Ἡ παράδοση πάντως, ποῦ μᾶς δίδεωσσε ὁ Παπαγεωργίου, τοποθετεῖ τὸν «Ὀμφαλό» στὸ ἀνοικτὸ μέρος τῆς ρωμαϊκο-βυζαντινῆς Ἀγορᾶς κάτω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Δημήτριο καὶ ἡ τοποθέτησις κοντὰ στὴ «συνοικία τοῦ Ὀμφαλοῦ» τῆς «πυρκαϊστοῦ Ἑβραϊδοῦ» ἀπὸ τὸ ἔγγραφο τοῦ 1420 τῆς Μονῆς Διονυσίου συμφωνεῖ μὲ τὴ σκέψη, ὅτι οἱ βυζαντινοὶ Ἑβραῖοι εἶχαν ἐμπορικὸ συμφέρον νὰ ἐγκατασταθοῦν κοντὰ στὴν Ἀγορὰ, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ διγλωσση ἑλληνοεβραϊκῆ ἐπιγραφῆ, ποῦ βρέθηκε στὴν Παναγία Χαλκῶων, μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξὴ ἐβραϊκῆς Συναγωγῆς ἐκεῖ κοντὰ κατὰ τὰ παλαιοχριστιανικὰ χρόνια. Αὐτὰ ὅλα μόνο ἀνασκαφικὰ εὐρήματα ἢ νέες πληροφορίες πηγῶν μποροῦν νὰ τὰ ἀνατρέψουν καὶ ὄχι ἡ ἀμφιβολία ταῦτιση ἐνὸς τεμένους τοῦ 1478 μὲ ἓνα ὄχι ἀπολύτως ὁμόνυμο τέμενος τοῦ 18ου αἰ., ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τριακόσια χρόνια καὶ μὲ τὸ ἀπίθανο ἀποτέλεσμα νὰ τοποθετηθεῖ ἡ «συνοικία τοῦ Ὀμφαλοῦ» δυτικὰ ἀπὸ τὸ σημερινὸ Διοικητήριον καὶ ἡ συνοικία τῆς «παλαιῆς πυρκαϊστοῦ Ἑβραϊδοῦ» «κάπου γύρω» στὴ θέση ποῦ σήμερα εἶναι τὸ Διοικητήριον.

Ἄς δοῦμε τώρα καὶ μερικὲς ἐπιτυχίαις τοῦ συγγραφέα:

Συνοικία Καταφυγῆς

Ἡ καταγραφή τοῦ 1478 ἐπιτρέπει εἰς τὸν σ. νὰ τοποθετηθεῖ ἀναμφισβήτητα πλέον τὴ βυζαντινὴ συνοικία τῆς Καταφυγῆς, τῆς ὁποίας οἱ Ἕλληνες κάτοικοι ἐκτοπίστηκαν ἀργότερα ἀπὸ Τούρκους καὶ Ἑβραῖους καὶ ἡ συνοικία ξεχάστηκε (βλ. σελ. 32: Συνοικία Καταφυγῆς).

Ἀπὸ τὰ τέσσερα τεμένη τῆς συνοικίας, ποῦ ἀναγράφει ἡ καταγραφή τοῦ 1478, δύο (τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο) ὑπάρχουν μέχρι σήμερα. Αὐτὰ εἶναι: Τὸ τέμενος τοῦ Balaban Ağa, ποῦ εἶναι τὸ λεγόμενον ἀργότερα Kazancilar Cami, δηλαδὴ ἡ σημερινὴ Παναγία Χαλκῶων. Γ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Βλ. τὸν σ. στὴ σελ. 312 (Τζαμι Kazancilar), ὅπου πηγὲς καὶ βιβλιογραφία. (Μόνο, ποῦ «ὁ πρὶν βέβηλος τόπος» τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Παναγίας Χαλκῶων δὲν «πρέπει ἀ σ φ α λ ὸς νὰ σημαίνει εἰδωλολατρικὸ κτίριο», ἀλλὰ π ι θ α ν ὸς ἀρχαία ἐβραϊκὴ Συναγωγὴ στὴ θέση ἐκεῖνη, ἀφοῦ ἐκεῖ βρέθηκε ἡ διγλωσση ἑλληνοεβραϊκῆ παλαιοχριστιανικῆ ἐπιγραφῆ). Καὶ τὸ τέμενος τοῦ Hamza Bey, ποῦ εἶναι ὁ σημερινὸς κινηματογράφος Ἀλκαζάρ στὴν Ἐγνατία. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Βλ. τὸν σ. στὴ σελ. 323/4, ὅπου ἡ ἱστορία τοῦ τζαμιοῦ μὲ πηγὲς καὶ βιβλιογραφία. (Μόνο, ποῦ ἡ σσημ. 156 εἶναι λαθασμένη. Δὲν δημοσιεύεται σ' αὐτὴν ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ Hamza Bey τζαμιοῦ. Ἐδῶ ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἡ παραπομπὴ στὸν M. K i e l, Notes on the History of Some Turkish Monuments, «Balkan Studies» 11, 1970, 131 κ.ε.).

Ἐτεῖ εἶναι βεβαιωμένον πλέον ὅτι ὑπῆρξε βυζαντινὴ συνοικία τῆς Καταφυγῆς καὶ ὅτι αὐτὴ ἐκτεινόταν κατὰ μήκος τῶν σημερινῶν ὁδῶν Βενιζέλου ἀπὸ Β πρὸς Ν καὶ Ἐγνατίας ἀπὸ Δ πρὸς Α.

Τὸ δεύτερο τέμενος τῆς συνοικίας, τὸ τέμενος Cadi Ἀbdüllaḥ, βρισκόταν βορειότερα ἀπὸ τὸ τέμενος τοῦ Balaban Ağa καὶ ἡ ὁμόνυμη μικρὴ συνοικία Cadi Ἀbdüllaḥ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ τοὺς δρόμους Παλαιὰ Ἀριστοτέλους καὶ Φιλίππου, ὅπου στὴν κάθετο ὁδὸ Θεοδώρου Γαζῆ ποῦ τὶς ἔνωσε βρισκόταν καὶ τὸ τέμενος Cadi Ἀbdüllaḥ (βλ. σ. 132). Γιὰ τὸ τέ-

μενος αὐτὸ λέει ὁ σ. στή σελ. 345: «Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Ἰσῶς εἶναι ὁ πρῶτος καδὴς τῆς Θεσσαλονίκης ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλωση τοῦ 1430 Arap-zade 'Abdüllah Efendi (πληροφορία τοῦ E y i c e, Selanik, 447). Ἐν αὐτὸ εἶναι σωστὸ, τότε πρέπει ὡσὸςδήποτε νὰ ἦταν πρὶν ἐκκλήσια».

Ἐν πράγματι ἦταν ἐκκλησία, τότε δύο ναοὶ ὑπῆρχαν μέσα στὴ συνοικία Καταφυγῆς, τὸ Kazancılar Cami' καὶ τὸ τζαμί τοῦ Cadi' Abdüllah, καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ ἀναζητούμενος ναὸς τῆς Θεοτόκου Καταφυγῆς. (Ὁ σ. στή σελ. 44, σημ. 52, δίνει τὴ βιβλιογραφία γιὰ τὸν ναὸ τῆς Καταφυγῆς, τὴν ὁποία δὲν ἔχουμε λόγῳ νὰ ἐπαναλάβουμε ἐδῶ). Ἐπομένως ἡ τοποθέτηση τοῦ ναοῦ τῆς Καταφυγῆς πλάι στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Τρανοῦ στὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς σημερινῆς πλατείας Δικαστηρίων ἀπὸ τὴν Εὐτ. Μαρκεῖ - Ἀγγέλου, «Μακεδονικά» 19 (1979) 295-296, δὲν φαίνεται νὰ εὐσταθεῖ, ἀφοῦ ἡ συνοικία τῆς Καταφυγῆς, ὅπως καθορίζεται ἀπὸ τὰ ἀναφερθέντα σωζόμενα μνημεῖα τῆς, δὲν πρέπει νὰ ἐφθανε ὡς ἐκεῖ.

Συνοικία Ἁγίας Πελαγίας

Ἡ συνοικία Ἁγίας Πελαγίας δὲν ἦταν ὡς σήμερα γνωστὸ ποῦ βρισκόταν. Τώρα μετὰ τὴν καταγραφή τοῦ 1478 καὶ τὰ τρία τέμνη τῆς συνοικίας ὁ σ. μπόρεσε νὰ τὴν καθορίσει (σελ. 33). Τὸ πρῶτο τέμενος, τοῦ Mehmed Dalyanci (Ἰχθυοτρόφου Mehmed) ὀδηγεῖ μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰδρυτῆ τοῦ κάπου κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἄλλὰ καὶ τὸ δεύτερο τέμενος τῆς συνοικίας, τὸ τέμενος τοῦ Ra'if, «μποροῦμε νὰ ταυτίσουμε μὲ τὸ τέμενος Ἐbdürreuf, ποῦ ἀναφέρει ὁ Ἑβλιγιὰ Τσελεμπὴ στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ. ὅτι βρισκόταν ἐξῶ ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Σκάλας, τῆς ἀποβάθρας δηλαδῆ» (σελ. 33). Γιὰ τὸ τέμενος τοῦ Ἐbdürreuf μιλáει ὁ σ. στή σελ. 330: «32. Τὸ Τζαμί κοντὰ στὴ Σκάλα—Iskele Kurbinda—βρισκόταν στὴν ὁδὸ Αἰγύπτου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παλαιὸ Ταχυδρομεῖο . . . κοντὰ στὴ θάλασσα, ἐξῶ ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Σκάλας καὶ πλάι στὸ τείχος». «Τὸ τρίτο τέμενος, τοῦ Haci Mehmed, ἀναφέρεται τὸ 1835 σχεδὸν κατεστραμμένο σὲ περιοχὴ ποῦ δὲν ἀναφέρεται» (σελ. 33).

Δεδομένου ὅτι «ἡ συνοικία τῆς Ἁγίας Πελαγίας γειτόνυε μὲ τὴ μητρόπολη (T a f r a l i i, 190-191, R. J a n i n, 405), τοῦτο σημαίνει ὅτι αὐτὴ πρέπει νὰ ἀπλώνοταν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ λιμανιοῦ ὡς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴ. Ἡ ἴδια συνοικία πρέπει νὰ ἐφθανε ἐπίσης ἀπὸ τὰ παραθαλάσσια τεῖχη ὡς τὴν Ἐγνατία καὶ Ἰσῶς πιὸ πάνω» (σελ. 33). «Στὴν ἴδια περιοχὴ ἀναπτύχθηκαν οἱ μικρὲς ἀλλὰ πολυάνθρωπες καὶ πυκνοκατοικημένες ἐβραϊκὲς συνοικίες ποῦ ἀναφέρουν οἱ περιηγητὲς τῶν ἐπομένων αἰώνων καὶ τὰ τουρκικὰ ἀρχεῖα. Ἡ συνοικία τῆς Ἁγίας Πελαγίας ἔπαυε νὰ ἀναφέρεται στὰ τεφτερίνα καταγραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ 17ου αἰ.» (σελ. 34).

Γιὰ τὴν ταύτιση τοῦ τέμενος τοῦ Ἐbdürreuf τοῦ Ἑβλιγιὰ μὲ τὸ τέμενος τοῦ Ra'if τῆς καταγραφῆς τοῦ 1478 ὁ σ. θὰ ἐκφρασθεῖ μὲ κάποια ἀμφιβολία στὴ σελ. 330: «Τὸν κτήτορά του ὁ ἴδιος Τοῦρκος περιηγητὴς τὸν ὀνομάζει Ἐbdürreuf Efendi καὶ γράφει ὅτι ἦταν μολὰς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἰσῶς εἶναι τὸ Mescid τοῦ Ra'if, ποῦ ἀναφέρεται στὸ τεφτερίνο τοῦ 1478 ὅτι βρισκόταν στὴ συνοικία τῆς Ἁγίας Πελαγίας». Τὰ 160-70 χρόνια ποῦ χωρίζουν τὴν καταγραφή τοῦ 1478 καὶ τὴν πληροφορία τοῦ Ἑβλιγιὰ δὲν νομίζουμε ὅτι μποροῦν μόνον αὐτὰ νὰ στηρίζουν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ταύτιση τοῦ Mescid τοῦ Ra'if τοῦ 1478 μὲ τὸ τέμενος τοῦ Ἐbdürreuf τῶν μέσων τοῦ 17ου αἰ. τοῦ Ἑβλιγιὰ. Ὁ χρόνος εἶναι πολὺ μικρὸς γιὰ φυσικὲς φθορὲς.

Ἐτσι ἡ ἔρευνα τῆς βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης γνωρίζει τώρα ποῦ βρισκόταν ἡ βυζαντινὴ συνοικία τῆς Ἁγίας Πελαγίας στὴν πόλη καὶ τί ἀπέγινε αὐτὴ, χάρις στὴ μελέτη τοῦ συγγραφέα.

Συνοικία Ίπποδρομίου

Ἡ μεγαλύτερη δὴμος ἐπιτυχία τοῦ συγγραφέα εἶναι ἡ πολὺ σημαντικὴ ἀνακάλυψη τοῦ στῆ συνοικία Ίπποδρομίου. Στῆ συνοικία αὐτῇ, ποῦ ἡ θέση τῆς διατηρεῖται καὶ σήμερον τὴν ὀνομασία τῆς, ἡ καταγραφή τοῦ 1478 ἀναγράφει δύο τεμένη (σελ. 26): «21. Ὀμάδα τοῦ τεμένους τοῦ Sinan Bey, ἀδελφοῦ τοῦ Sarguca Paşa. 22. Ὀμάδα τοῦ τεμένους τῆς Μητροπόλεως».

Λέει ὁ σ. (σελ. 34): «Τὸ δεύτερον mescid (τέμενος) τῆς συνοικίας Ίπποδρομίου ὀνομαζόταν τὸ 1478 Metropoleiye (=τῆς Μητροπόλεως). Ἐπομένως πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ mescid αὐτὸ ἦταν ἡ προηγούμενη μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης, ποῦ εἶχε γίνεαι τζαμί πρὶν ἀπὸ τὴ χρονολογία αὐτῆς».

Ἡ μητρόπολις αὐτῆ τῆς Θεσσαλονίκης, ποῦ εἶχε γίνεαι τζαμί πρὶν ἀπὸ τὸ 1478, δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἡ Ἁγία Σοφία, ποῦ ἔγινεαι τζαμί τὸ 1525, οὔτε ἡ Rotonda, ποῦ ἔγινεαι τζαμί τὸ 1592, ποῦ σ' αὐτὲς ἔχει ἀναζητηθεῖ ἡ μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης.

Λέει ὁ σ. (σελ. 35): «Πλάι στὴν περιοχὴ τοῦ Ίπποδρομίου, ὅπου κατοικοῦσαν Ἕλληνες, ὑπῆρχε σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς τουρκοκρατίας μιὰ τουρκικὴ συνοικία, ποῦ εἶχε πάντοτε τὸ μεγαλύτερον τουρκικὸ πληθυσμὸν· αὐτὴ ἦταν ἡ συνοικία τοῦ Αἰῶνος Mescid». (Γιὰ τὴ συνοικία Αἰῶνος Mescid μιλάει ὁ σ. στῆ σελ. 143 καὶ γιὰ τὸ τέμενος Αἰῶνος Mescid στῆ σελ. 310).

Τὸ Αἰῶνος Mescid δὴμος εἶναι γνωστὸ ὅτι ἦταν κτισμένο πάνω στὰ ἔρείπια τοῦ Ὀκτάγωνου τῆς Θεσσαλονίκης (βλ. Χ. Ι. Μ α κ α ρ ὀ ν α, Τὸ Ὀκτάγωνον τῆς Θεσσαλονίκης, «Πρακτικὰ Ἀρχαιολ. Ἐταιρείας» 1950, Ἀθῆναι 1951, 303-321, ἰδίως σελ. 303). Λέει ὁ σ. (σελ. 35): «Γνωρίζουμε ὅτι τὸ Αἰῶνος Mescid, τὸ "Λευκὸ Τέμενος", ἦταν κτισμένο πάνω στὰ ἔρείπια τοῦ Ὀκτάγωνου κτιρίου ποῦ ὑπῆρχε στὸ χῶρον τῶν ρωμαϊκῶν ἀνακτόρων. Κατὰ τὴν τουρκικὴ παράδοση, ποῦ σώζεται στὰ τουρκικὰ κτηματολογικὰ τεφτέρια, ἰδρυτὴς τοῦ θεωροῦνταν ὁ Μουράτ Β' ὁ πορθητῆς τῆς Θεσσαλονίκης». Καὶ τῶρα ἡ ἐπιτυχημένη ταύτιση τοῦ συγγραφέα: «Μπορούμε ἐπομένως νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ mescid τῆς μητροπόλεως ἦταν τὸ Αἰῶνος Mescid, δηλαδὴ τὸ Ὀκτάγωνον, κτίσμα μεγαλύτερον στὶς διαστάσεις ἀπὸ τὴν Rotonda. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τουρκοκρατίας αὐτὸ καταστράφηκε, εἴτε ἀπὸ σεισμὸν εἴτε ἀπὸ πυρκαγιά, καὶ πάνω στὰ ἔρείπια τοῦ κτίστηκε ἓνα μικρὸν τζαμί μὲ τὴν ἴδια ὀνομασία, ὅπως πρέπει νὰ ἔγινεαι καὶ μὲ ἄλλους ναοὺς τῆς πόλεως».

Μποροῦμε δὴμος νὰ παρατηρήσουμε σ' αὐτὰ ὅτι, ἀφοῦ ἡ Μητρόπολις (τὸ Ὀκτάγωνον) ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις καθολικοὺς ναοὺς κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐκ Σμολένσκ Ἰγνατίου τὸ 1405 καὶ ἀφοῦ ὁ Μουράτ Β' ἀφῆσε στὰ χέρια τῶν χριστιανῶν μόνον τοὺς τέσσερις καθολικοὺς ναοὺς κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Ἀναγνώστη τὸ 1430, πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Μουράτ Β' αὐτὸς ποῦ μετέτρεψε σὲ τζαμί τὸν καθολικὸν ναὸ τῆς Μητροπόλεως (τὸ Ὀκτάγωνον) τὸ 1430; Ἐτσι ἐλέγχεται πόση πίστη μποροῦμε νὰ δώσουμε στὴν τουρκικὴ παράδοση ποῦ σώζεται στὰ τουρκικὰ κτηματολογικὰ τεφτέρια. Πότε λοιπὸν ἔγινεαι τζαμί τὸ Ὀκτάγωνον καὶ ἀπὸ ποῖον, δὲν ξέρουμε.

Προσθέτει ὁ σ. (σελ. 35): «Ἡ χρῆσις τοῦ Ὀκτάγωνου ἀπὸ τοὺς Τούρκους προτοῦ αὐτὸ καταστραφεῖ ἀποδεικνύεται, νομίζω, ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴν δύο μικρῶν τουρκικῶν τρούλων ποῦ ὑπάρχουν ἔξω ἀπὸ τὴ βορειοδυτικὴ πλευρὰ τοῦ Ὀκτάγωνου, στὸ ἴδιον ἐπίπεδον μὲ αὐτὸν».

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ταύτισης αὐτῆς τοῦ τεμένους Metropoleiye τῆς καταγραφῆς τοῦ 1478 μὲ τὸ γνωστὸ κατὰ τὴν τουρκοκρατία Αἰῶνος Mescid στὴν περιοχὴ τοῦ Ίπποδρομίου καὶ τῆς ἀναγνώρισίης στὸ γνωστὸ Ὀκτάγωνον τῆς ὁμοειδοῦς ὡς τῶρα Μητροπόλεως τῆς Θεσσαλονίκης πρὸ τοῦ 1430 εἶναι σημαντικὰ γιὰ τὴν ἱστορία τῶν βυζαντινῶν μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης. Ἦδη ὁ σ. σημειώνει (σελ. 35) ὅτι «πρέπει νὰ ἀναεωρήσουμε τὴν ἐρμηνεία ποῦ εἶχαν δώσει παλαιότερα σὲ ἓνα κείμενον τοῦ 1405 σχετικὰ μὲ τοὺς "καθολι-

κοὺς”, τοὺς μεγάλους δηλαδὴ ναοὺς τῆς πόλης». Πρόκειται γιὰ τὸ κείμενο τοῦ Ρώσου προσκυνητῆ Ἰγνατίου ἀπὸ τὸ Σμολένσκ, τὸν ὁποῖο ἀναφέραμε παραπάνω καὶ ὁ ὁποῖος «Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα κτίρια ποὺ ἀναγράφει, ἀναφέρει ὅτι οἱ καθολικοὶ ναοὶ τῆς πόλης ἦταν “ἡ Ἁγία Σοφία, μητρόπολη, Ἄχειροποίητος καὶ Ἅγιοι Ἀσάματοι”». (Βλ. Μ. Θ. Λάσκαρι, Ναοὶ καὶ μοναὶ τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὸ Ὀδοιπορικὸν τοῦ ἐκ Σμολένσκ Ἰγνατίου. Τόμος Ἀρμενοπούλου, Θεσσαλονικὴ 1952, 318). Καὶ «ἡ ἐρμηνεία ποὺ δόθηκε στὸ χωρίο αὐτὸ ἦταν ὅτι ἡ λέξις “μητρόπολη” ἀναφερόταν στὴν Ἁγία Σοφία, ποὺ θεωρήθηκε ὅτι ἦταν ἡ μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης. Βλέπουμε ὁμῶς τώρα ὅτι ἡ μητρόπολις εἶχε γίνει τζαμί πρὶν ἀπὸ τὸ 1478 καὶ ἐπομένως ἀποκλείεται αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ Ἁγία Σοφία».

Σημειώνουμε ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη παραπλάνησις τῆς ἐρευνας, ἡ ὁποία μετράντας τρεῖς καθολικοὺς ναοὺς στὸ κείμενο τοῦ Ἰγνατίου μέχρι τώρα ἔψαχνε νὰ βρεῖ ποιὸς ἦταν ὁ τέταρτος καθολικὸς ναὸς τῆς πόλης στὴν ἀρχὴ τῆς τουρκοκρατίας, ἀφοῦ ὁ Ἀναγνώστης μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Μουράτ Β΄ λίγο μετὰ τὴν ἄλωση τοῦ 1430 ἄφησε στὰ χεῖρα τῶν χριστιανῶν μόνο τοὺς τέσσερις καθολικὸς ναοὺς: *μόνους ἡμῖν τοὺς τέσσαρας νεῶς, οἱ καθολικοὶ λέγονται, καταλειπώς, καλλῆν τὴν σπουδὴν ὑπὲρ τούτων τοῦ ποιμένου εἰσενεγκόντος* (ἐκδ. Γ. Τσιάρα, σ. 62). Βλ. Ι. Τσιάρα, Ὁ τέταρτος καθολικὸς ναὸς τῆς Θεσσαλονίκης στὸ χρονικὸ τοῦ Ἰωάννη Ἀναγνώστη, «Βυζαντινά» 5 (1973) 167-184. (Μιά φανταστικὴ Ἁγία Παρασκευή).

Ἄν τώρα τὸ Ὀκτάγωνο ἦταν ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου Ὁδηγητριάς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἄρχιζαν πολλὰς φορὲς οἱ ἀκολουθίαι ποὺ περιγράφει ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης στὰ λειτουργικά του ἔργα, ὅπως γνωματεύει ὁ σ. στὴ σελ. 36 μὲ παραπομπὴ στὸ ἔργο τοῦ Ι. Μ. Φοῦντουλόη, Μαρτυρία τοῦ Θεσσαλονίκης Συμεὼν περὶ τῶν ναῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ΕΕΘΣ τοῦ Π. Θ. 1976, σ. 175, αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἐρευνας τῶν βυζαντινολόγων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὁπωσδήποτε εὐγνώμονες στὸν σ. γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του, ὅτι τὸ Ὀκτάγωνο ἦταν κάποτε μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐμεῖς θεωροῦμε τὴ γνωμάτευσή του σὰν πολὺ πιθανή.

Συνοικία Ἁγίου Ἰσαάκ

Δὲν εἶναι ὁμῶς ὅλες οἱ ἐπόμενες διαπιστώσεις τοῦ συγγραφέα τόσο ἀναμφισβήτητες ὅσο αὐτὲς γιὰ τὸ Ὀκτάγωνο καὶ γιὰ τὴ συνοικία Ἁγίας Πελαγίας. Ἀπορίες καὶ ἐπιφυλάξεις γεννοῦν, παρὰ τὴν ἐπιτυχία μερικῶν παρατηρήσεων, οἱ διαπιστώσεις του στὴν ἐπομένη συνοικία τῆς καταγραφῆς τοῦ 1478, στὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Ἰσαάκ.

Λέει ὁ σ. (σελ. 36): «Στὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Ἰσαάκ τὸ 1478 βρισκόταν τὸ mescidi τοῦ Kasim Paşa. Ὁ Ἰδρυτὴς τοῦ τεμένους αὐτοῦ ἔχει στὴν καταγραφή τὸν τίτλο “Hazret” (ἔξοχώτατος). Τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ πράγματι ὁ Koca Kasim Paşa ἦταν διοικητὴς (sancak-beği) τῆς Θεσσαλονίκης». Ταυτίζει λοιπὸν ὁ σ. τὸν Kasim Paşa μὲ τὸν Koca Kasim Paşa, τὸν ὁποῖο κάνει διοικητὴ τῆς Θεσσαλονίκης αὐτὴ τὴν ἐποχὴ (1478), μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ὁ Kasim Paşa ἔχει τὸν τίτλο «hazret» (ἔξοχώτατος). Ὁ ἴδιος ὁμῶς ὁ σ. λέει (σελ. 380: 12. Τεκὲς τοῦ Koca Kasim Paşa): «Κοντὰ στὸ τζαμί του ὁ Koca Kasim Paşa εἶχε ἰδρύσει στὰ μέσα τοῦ 16ου αἰ. ἕναν τεκέ». Ὁ διοικητὴς τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1478 Koca Kasim Paşa, ποὺ θὰ ἦταν βέβαια τότε ὄρμος ἄντρας γύρω στὰ τριάντα, πόσο χρονῶν θὰ ἦταν στὰ μέσα τοῦ 16ου αἰ.; Ἐκατὸ χρονῶν;

Ἐπειτα λέει ὁ ἴδιος ὁ σ. γιὰ τὴ συνοικία Ἁγίου Ἰσαάκ τῆς καταγραφῆς τοῦ 1478 στὴ σελ. 42, σημ. 11: «Ὁ Lowry διαβάζει “Ayo Dimitri”. Ἀπὸ τὸ φωτοαντίγραφο ὁμῶς μὲ τὰ ὀνόματα τῶν τζαμιῶν καὶ τῶν συνοικιῶν, ποὺ εἶχε τὴν καλὸσύνῃ ὁ ἴδιος νὰ μοῦ στείλει, ἀποκλείεται ἡ ἀνάγνωση αὐτῆ. Διαβάζεται ὁμῶς ἡ συνοικία ὡς “Ayo Sayakia” ἢ “Ayo Sina-pada”. εἶναι πολὺ πιθανὸ στὴν πρώτη περίπτωσις νὰ δηλώνεται ἡ ὀνομασία “Ἅγιος Ἰ-

σαάκιος” ή “Άγιος Ίσαάκ”. (Στη δεύτερη περίπτωση τί είναι πιθανό;). ‘Ο ίδιος λοιπόν ό σ. δέν είναι βέβαιος γιά τήν όνομασία τής συνοικίας Άγιού Ίσαάκ («πολύ πιθανό», λέει). Ταυτίζει όμως μέ βεβαιότητα τόν Kasim Paşa τού τεμένους τής συνοικίας μέ τόν Koca Kasim Paşa «διοικητή τής Θεσσαλονίκης τήν έποχή εκείνη».

Σαφέστερη είναι ή ταύτιση του αυτή, όταν περιγράφει στη σελ. 128 τή συνοικία Koca Kasim Paşa. Λέει (σελ. 129): «Ή συνοικία τού Koca Kasim Paşa πρέπει νά ταυτισθεί μέ τή συνοικία τού Kasim Paşa πού αναφέρεται στό τεφτέρι καταγραφής τών συνοικιών τής Θεσσαλονίκης τό 1478». Γιατί πρέπει; Έκτός τού ότι στό τεφτέρι αυτό, όπως αναγράφεται παραπάνω, δέν αναφέρεται συνοικία Koca Kasim Paşa γιά τό 1478, αλλά μόνο ένα τέμενος Kasim Paşa κι αυτό στη συνοικία Άγιού Ίσαάκ, ή πραγματική συνοικία Koca Kasim Paşa αναφέρεται γιά πρώτη φορά στά φορολογικά κατάστιχα τού 1906. Βλ. παραπομπή άρ. 148 τής σελ. 129 από τόν ίδιο τόν σ., όπου σημειώνεται: Esas Θεσσαλονίκης, άρ. 1, 163-164. Esas όμως είναι 7 φορολογικά κατάστιχα τού 1906/7, κατά πληροφορία τού σ. στη σελ. 10. Πώς λοιπόν νά ταυτισθεί ένα τέμενος τού 1478 μέ ένα τέμενος όχι απόλυτα συνώνυμο τού 1906, δεδομένου μάλιστα ότι τά δυο τεμένη απέχουν μεταξύ τους 428 χιλιόμετρα και ότι ή Θεσσαλονίκη κήκε σχεδόν όλοσχερώς τό 1620; (Βλ. Κ. Α. Μ έ ρ τ ζ ι ο υ, Μνημεία μακεδονικής Ίστορίας, Θεσσαλονίκη 1947, 148. J. N e h a m a, Histoire des Israelites de Salonique, Ε΄, Salonique 1956, 68-69). Έπειτα, τό τέμενος τού Kasim Paşa, τήν έποχή αυτή, πού έχουμε ακόμη cema'at, μικρές δηλαδή ομάδες τούρκων κατοίκων και όχι ακόμα όλόκληρες τουρκικές συνοικίες, πρέπει νά ήταν μικρό mescid, συνοικιακό δηλαδή τζαμί χωρίς μιναρέ (βλ. σελ. 23), ενώ τό τέμενος τού Koca Kasim Paşa είναι μεγάλο τζαμί μέ μιναρέ, μέ τεκέ, μέ νεκροταφείο και μέ όμώνυμη συνοικία (βλ. σελ. 129 και σελ. 380). Ποιό ίδρυσε ό Koca Kasim Paşa, τό μικρό mescid ή τό μεγάλο Τζαμί;

‘Ο ίδιος ό σ. άλλωστε σπέρνει τήν άμφιβολία γιά τήν ταύτιση τού Koca Kasim Paşa. Λέει (σελ. 326): «‘Ο Koca Kasim Paşa συγχέεται στις διάφορες όθωμανικές βιογραφίες μέ τόν Ceserî Kasim Paşa και τόν Enliya Kasim Paşa (βλ. C. O r h o n l u, Kasim Paşa, ΕΙ, Δ΄, 722)». Και «Χοτζέτι τής Μονής Βλατάδων τού Şaban 968 (Άπριλίου 1561) αναφέρει ότι τά χωριά Κρομμύδι (Kremid), Άγιος Δημήτριος (Αγο Dimitri) και Άσπρόνερο (Aspronero) τής Κασσανδρας άνηκαν στό βακούφι τού πρώην sancak-beği τής Θεσσαλονίκης Kasim Paşa». Ύπηρεζε λοιπόν και άλλος. ‘Ο σ. όμως είναι βέβαιος ότι αυτός είναι ό Kasim Paşa τής καταγραφής τού 1478. Και στηρίζει σε τέτοια θεμέλια συμπεράσματα.

Πιστεύει λοιπόν ό σ. ότι τό mescid τού Kasim Paşa τού 1478 είναι παρ' όλα αυτά τό ίδιο μέ τό τέμενος Koca Kasim Paşa, πού εμφανίζεται τό 1906, και άν έξερουμε πού ήταν αυτό, τότε εκεί ήταν και ή συνοικία Άγιού Ίσαάκ μέ τό Mescid Kasim Paşa τό 1478. Έτσι λέει ό σ. (σελ. 36-37): «Τό mescid τού Koca Kasim Paşa και τόν 180-190 αι. όνομάζεται και İki Lüle Cami'i (= Τζαμί τών Δύο Κρουσών) από τή βρύση πού ύπήρχε σ' αυτό. Ή θέση τόσο τού τζαμιού και τού τεκέ πού βρισκόταν κοντά του, όσο και τής συνοικίας μέ τήν ίδια όνομασία, είναι γνωστές: ή συνοικία βρισκόταν στό ανατολικό τμήμα τής Άγιου Δημητρίου και άπλωνόταν από τήν Κασσανδρόν ως λίγο πιά πάνω από τή Rotonda (βλ. και σελ. 128-129 γιά τή συνοικία τού Koca Kasim Paşa-İki-Lüle). Τό τζαμί βρισκόταν άνάμεσα στην Κωνσταντινού Παλαιολόγου και στην Άρριανού».

Ή περιγραφή πάντως τής συνοικίας τού Koca Kasim Paşa μέ τούς δρόμους πού τήν περιέβαλλαν και τούς δρόμους πού τή διέσχίζαν, πού μάς δίνει ό σ. στις σελ. 128-129, δείχνει γιά έναν κάτοικο τής Θεσσαλονίκης και γνώστη τής τοπογραφίας τής περιοχής ότι ή συνοικία είχε όρια βορινά τήν Άγιου Δημητρίου, νότια τή Φιλίππου, δυτικά τήν Ίουλιανού, ανατολικά τήν Άποστόλου Παύλου και δέν κατέβαινε κάτω από τή Φιλίππου. Τό τζαμί βέβαια τού Koca Kasim Paşa βρισκόταν, όπως λέει ό σ., άνάμεσα στην Κωνσταντινού Παλαιολόγου και στην Άρριανού, αλλά πάνω από τή Φιλίππου, ενώ ό σημερινός

ναός του 'Αγίου Παντελεήμονος, για τὸν ὁποῖο θὰ γίνει λόγος ἀμέσως παρακάτω καὶ τὸν ὁποῖο ἢ ὡς τῶρα ἐρευνα θεωρεῖ ὡς τὴ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου, πού ὁ σ. θὰ τὴν τοποθετήσει στὴ θέση τοῦ Τζαμιού τοῦ Koca Kasim Paşa, βρίσκεται παρακάτω, στὴν παλαιὰ 'Αρριανού καὶ κάτω ἀπὸ τὴ Φιλίππου.

Γιὰ τὴν Μονὴ τῆς Περιβλέπτου λέει ὁ σ. (σελ. 128-129): «Εἶναι γνωστὴ ἡ Μονὴ τοῦ 'Ισαάκ ἢ τῆς Παναγίας τῆς Περιβλέπτου, πού εἶχε ἰδρῦθεῖ τὸ 1314 (βλ. Γ. Ι. Θεοχάριδης, 'Ο Ματθαῖος Βλάσταρις καὶ ἡ Μονὴ τοῦ κυρ-'Ισαάκ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Byzantion 40, 1970, 454 κ.έ.). Τὴ μονὴ αὐτὴ ὁ Γ. Θεοχαρίδης τὴν τοποθετεῖ στὸ ναὸ τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονα (Γ. Ι. Θεοχάριδης, 'Ο Ματθαῖος Βλάσταρις, 454, κ.έ.). Ὅπως βλέπουμε ὁμως, ἡ συνοικία τοῦ 'Αγίου 'Ισαάκ, πού πρέπει νὰ πῆρε τὴν ὀνομασία της ἀπὸ τὴ μονὴ πού ὑπῆρχε ἐκεῖ, βρισκόταν βορειότερα. Τὴ μονὴ ἐπομένως αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν τοποθετήσουμε στὴ θέση τοῦ τζαμιού τοῦ Koca Kasim Paşa καὶ ὄχι στὸν 'Αγιο Παντελεήμονα, πού ἔγινε τζαμί ἀργότερα, γύρω στὸ 1500». (βλ. σελ. 304, ὅπου ἐξετάζεται ἡ μετατροπὴ τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονα σὲ τζαμί). Δὲν βρισκόταν βορειότερα. Βορειότερα βρισκόταν τὸ τζαμί τοῦ Koca Kasim Paşa, πού δὲν ἔχει σχέση με τὸν Kasim Paşa καὶ τὸ mesjid του στὴ συνοικία 'Αγίου 'Ισαάκ τὸ 1478 καὶ εἶναι μεταγενέστερος, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ συνυπάρχουν τὸ 1478 ἡ ἑλληνικὴ συνοικία τοῦ 'Αγίου 'Ισαάκ, πού προδίνει ἐπιβίωση τῆς Μονῆς τῆς Περιβλέπτου τοῦ κυρ-'Ισαάκ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει τὸ ὄνομα ἡ συνοικία, καὶ ἡ συνοικία τοῦ Koca Kasim Paşa, ἂν τοποθετήσουμε, ὅπως ὁ σ., στὴ θέση τῆς Μονῆς τῆς Περιβλέπτου τὸ τζαμί τοῦ Koca Kasim Paşa, ὁπότε θὰ εἴχαμε μαζί καὶ συνοικία Koca Kasim Paşa καὶ συνοικία 'Αγίου 'Ισαάκ.

Γιὰ τὸν σημερινὸ 'Αγιο Παντελεήμονα στὴν 'Αρριανού, πού σ' ὄλη τὴν τουρκοκρατία λεγόταν 'Ισαακιε τζαμί, λέει ὁ σ. (σελ. 304): «Ἡ ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονα μετατράπηκε σὲ τζαμί στὰ 1500 ἀπὸ τὸν İshak Çelebi, γιὸ τοῦ 'İsa ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Ὁ İshak Çelebi τὸ 914 (1508-1509) ἦταν καδῆς στὴ Θεσσαλονίκη. Ἀργότερα ἔγινε καδῆς στὸ Μοναστήρι, ὅπου ἰδρῦσε ἐνα τζαμί, πού ὀνομάζεται ἐπίσης İshakiye. Μέσα στὴ Θεσσαλονικὴ ὑπῆρχαν ἀρκετὰ βακούφια τοῦ Manastırlı İshak Efendi γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ τζαμιού του. ...Στὸν κατάλογο συνοικιῶν τῆς πόλης στὶς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. τὸ İshakiye τζαμί δὲν ἀναφέρεται, γιατί δὲν εἶχε γυρῶ τοῦ τουρκικοῦ πληθυσμοῦ, ὥστε νὰ ἀποτελέσει χωριστὴ συνοικία. Κατὰ τὸν 17ο-19ο αἰ. λίγες τουρκικὲς οἰκογένειες κατοικοῦσαν γύρω του καὶ πλήρωναν ἓνα πολὺ μικρὸ φόρο. Ὁ 'Εβλιγιά Τσελεμπή τὸ ἀναφέρει ὡς Sakiye Cami', χωρὶς νὰ δίνει περὶσσότερες πληροφορίες. Τὸ 1835 τὸ τζαμί δὲν εἶχε σκεπὴ καὶ χρειαζόταν ἐπισκευή. 'Επιδιορθώθηκε τὸ 1858 (Ἱερ. τεφτ. 269, 66). Τὸ 1906 τὸ İshakiye Cami' ἀνῆκε στὴ συνοικία Koca Kasim Paşa». (Εἶδαμε ὅτι αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σωστό).

Ὅτι πληροφορίες τοῦ σ. γιὰ τὸν İshak Çelebi καὶ τὸ τζαμί του İshakiye δὲν προέρχονται ἀπὸ τὰ τουρκικὰ ἐγγράφα του, ἀλλὰ τις παίρνει ἀπὸ τὸν M. Kiel, Notes on the History of some Turkish Monuments in Thessalonica and their Founders, «Balkan Studies» 11,1 (1970) 123-156. Λέει ὁ M. Kiel (σελ. 141): «The founder of the Ishakiye Cami, or rather, the man who transformed the old church of St. Panteleimon into a mosque, was Cadi İshak Celebi Ibn Hasan (ὄχι İsa, ὡς ὁ σ.), judge of Thessaloniki about the year 1500. After his term of office there he was appointed to the chair of Monastir (Bitola), and it was there that he built the great mosque of that city which still bears his name. That was in the year of Hidjra 914 (A. D. 1508-1509). His mosque is also called Ishakiye or İshak Cami. İshak Celebi was a very rich man and his mosque in Monastir gives a clear picture of this... of İshaks term in Thessaloniki nothing could be found beyond the fact that he has been cadi there».

Εἶναι φανερὸ ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ εἰκασία τοῦ M. Kiel, τὴν ὁποία ὁ σ. μας μετέφρασε σὲ βεβαιότητα. «Τίποτε δὲν εἶναι γνωστὸ γιὰ τὴ δραστηριότητα τοῦ İshak Çelebi στὴ Θεσσαλονίκη, πέραν τοῦ γεγονότος, ὅτι διετέλεσε καδῆς σ' αὐτὴν» (λίγο πρὶν τὸ 1508), λέει

ό Kiel. Ἐπειδὴ ὁμοῦ, φαίνεται να εικάζει ὁ Μ. Kiel, ὁ Ἰshak Çelebi ἔκτισε στὸ Μοναστήρι τὸ λαμπρὸ τζαμί Ἰshakiye, αὐτός, ποὺ ὑπηρετήσε σὰν καδὴς καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ ἴδρυσε σ' αὐτὴν καὶ τὸ Ἰshakiye Cami', ὅπως ὀνομαζόταν ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα στὴ Θεσσαλονίκη. Αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ εἰκασία. Πιθανή: Ἔστω. Ὅχι ὁμοῦ βεβαίωτης.

Ἄλλοτε ἡ ἔρευνα εἶχε ὑποστηρίξει, ὅτι ἡ ὀνομασία Ἰshakiye Cami' εἶναι ἡ ἴδια τῆς ἑλληνικῆς Μονῆς Ἰσαάκ, τὴν ὁποία διατήρησαν οἱ Τοῦρκοι, ἀφοῦ καὶ στὴ γλώσσα τους ὁ Ἰσαάκ λέγεται Ἰshak. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας αὐτῆς ἀνατρέπει σήμερα ὁ σ. Εἰμαστέ ἀναγκασμένω να παραθέσουμε αὐτὰ ἐδῶ καὶ τὴν ἀνατροπὴ τους.

Λέει ὁ σ. (σελ. 356-357, σημ. 95): «Ὁ Γ. Ι. Θεοχάρης (Ὁ Ματθαῖος Βλάσταρις, 437-459) ταυτίζει τὸ Ἰshakiye Cami' μετὰ τὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Περιβλέπτου. Κατὰ τὸν Θεοχαρίδη, ὁ Ἰδρυτὴς τῆς μονῆς αὐτῆς πατὴρ κυρ-Ἰσαάκ ἦταν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1295-1315 μητροπολίτης Θεσσαλονίκης· ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς καὶ ἴδρυσε τὴ μονὴ αὐτή. Γιὰ νὰ στηρίξει τὴ γνώμη του αὐτὴ ὁ Θεοχαρίδης χρησιμοποιοεῖ δύο σημειώματα, ποὺ ὑπάρχουν τὸ ἓνα σὲ χειρόγραφο κώδικα τοῦ 16ου αἰ. στὴν Ἀμβροσιανὴ Βιβλιοθήκη (ἀρ. 885) καὶ τὸ ἄλλο στὸν κώδικα ἀρ. 30 τοῦ Μονάχου· τὸ δεύτερο γράφτηκε ὑπὸ τινος Ἐμμανουὴλ Ἐμβαιβένη ἐκ Μομεμβασίας τὸ 1548'' (ὁ.π. 450). Καὶ τὰ δύο χειρόγραφα περιέχουν τὴ Μυριόβιβλο τοῦ Φωτίου. Οἱ δύο σημειώσεις εἶναι σχεδὸν ἴδιες· στὴν πρώτη ἀναγράφεται: *«Βιβλίον, ἡ ἀπογραφικὴ παρατήρησις, τῆς σεβασμίας μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Περιβλέπτου, ἣν ἐν μέσῃ τῇ περιφανεί πόλει Θεσσαλονίκῃ ὁ περιφανὴς τῷ ὄντι καὶ ὀσιος πατὴρ ἡμῶν ἐξ αὐτῶν κρηπίδων εἰδείματο Ἰσαάκ»*. Στὴ δεύτερη: *«Ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἴδια»*. Ἡ σημείωσις αὐτὴ κατὰ τὸν Θεοχαρίδη ἴσχυιαι ἐπὶ ὁ βιβλιοθηκάρχιος τῆς μονῆς, ἀπογράφων τοὺς κώδικας τῆς βιβλιοθήκης τῆς μονῆς του καὶ καταρτίζων κατάλογον αὐτῶν, σημειώνει εἰς ἕκαστον τόμον ὅτι καὶ ὁ τόμος οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν μονὴν. Σημαίνει ἐπίσης ὅτι ἀμφότεροι οἱ κώδικες, Ambr. Gr. 885 καὶ Monac. Gr. 30, ἀνήκον ἄλλοτε εἰς τὴν Μονὴν τῆς Περιβλέπτου''. Ὁ Θεοχαρίδης βγάζει τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ οἱ δύο κώδικες γράφτηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο γραφέα, τὸν Ἐμβαιβένη, ποὺ ἔειράζετο ὁ ἴδιος ἐντὸς τῆς Μονῆς τοῦ κυρ-Ἰσαάκ καὶ ἐπεράτωσε τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ κώδικος κατὰ τὸ σημεῖωμα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1548''. Ἐπομένως, κατὰ τὸν Θεοχαρίδη, ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου τοῦ κυρ-Ἰσαάκ ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐπὶ τουρκοκρατίας τὸ 1548'' καὶ μόνον ἀργότερα ἔγινε μουσουλμανικὸ τέμενος. Ὄνομάστηκε ἴσχυιαι τζαμί'', πάλι κατὰ τὸν Θεοχαρίδη, ἀπὸ τοὺς Τοῦρκους ποὺ διατήρησαν τὴν ὀνομασίαν τῆς Μονῆς τοῦ κυρ-Ἰσαάκ (ὁ.π. 454). Ὅπως εἶδαμε ὁμοῦ, τόσο ὁ Ἰδρυτὴς τοῦ τζαμιοῦ ποὺ ἔδωσε τὴν ὀνομασίαν του σ' αὐτὸ, ὅσο καὶ ἡ χρονολογία τῆς μετατροπῆς τῆς ἐκκλησίας σὲ τζαμί, εἶναι γνωστά. Ἡ ἐκκλησία εἶχε μετατραπεί σὲ τζαμί ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. Δὲν εἶναι σωστὴ ἐπομένως ἡ γνώμη, ὅτι ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου λειτουργοῦσε στὴ σημερινὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα ὡς τὸ 1548 τουλάχιστον». Ὅπως εἶδαμε ὁμοῦ καὶ ἡμεῖς, τόσο ὁ Ἰδρυτὴς ὅσο καὶ ἡ χρονολογία ἰδρύσεως τοῦ Ἰshakiye Cami' δὲν εἶναι «γνωστά», ἀλλὰ μιὰ εἰκασία τοῦ Μ. Kiel.

Παρακάτω ὁ σ. κάνει ἔρευνα βυζαντινολογίου καὶ μάλιστα μετὰ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Λέει ὁ σ. (ὁ.π.):

«Ἡ σημείωσις τῶν δύο κωδίκων ποὺ ἀναφέρθηκαν δὲν σημαίνει ὅτι ἔγινε ἀπογραφὴ τῶν κωδίκων τῆς μονῆς τὸν 16ο αἰ., γιατί ἡ ἀπογραφικὴ παρατήρησις'' εἶναι ὁ τίτλος, κατὰ κάποιον τρόπο, τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φωτίου. Τὰ σημειώματα τῶν κωδίκων Ambr. Gr. 885 (16ου αἰ.) καὶ Monac. Gr. 30 (1548) εἶναι ἀντιγραμμένα αὐτοῦσια ἀπὸ παλαιότερου κώδικα τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φωτίου (Marc. Gr. 450, 10ου αἰ.-451, 12ου αἰ.). Τὸ σημεῖωμα τοῦ κώδικα Marc. Gr. 451, f. 4 εἶναι: *«Βιβλίον, ἡ ἀπογραφικὴ παρατήρησις, τῆς σεβασμίας μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Περιβλέπτου ἣν ἐν μέσῃ τῇ περιφανῇ (sic) πόλει Θεσσαλο-*

νίκη, ὁ περιβλέπτος τῷ ὄντι καὶ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ἐξ αὐτῶν κρηπίδων ἐδείματο Ἰσαάκ). Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὸ διορθωτὴ Μ3 ποῦ ὁ Edgar Martini τὸν χρονολογεῖ στὸν 13ο αἰ. (βλ. E. Martini, Die Bibliothek des Patriarchen Photios von Konstantinopel, 1911, 17-19). Ὁ Ἐμμανουήλος Ἐμβαιβένης δὲν ἐξῆσε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ δὲν ἐργάστηκε στὴ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου. Εἶναι γραφέας τῆς Δύσης, γνωστός ὡς Βεμβαίνης ἢ Ἐμβαιβένης ἢ Εὐβαίνης ἢ Μπαιβένης ἢ Μβαιβένης ἢ Μβοβένης. Γράφει γιὰ γνωστὰ πρόσωπα, τὸν καρδινάλιο Granvella καὶ τὸν καρδινάλιο Sirleti. Χρημάτισε ἐπίσημος γραφέας στὴ Βατικανὴ Βιβλιοθήκη (Scriptor Linguae Graecae Bibliothecae Vaticana) (βλ. E. Müntz, La Bibliothèque du Vatican au XVes., Paris 1887, 66, ὅπου ἀναφέρεται ὡς Emmanuel Graecus, καὶ σ. 67, σημ. 1, ὅπου ταυτίζεται μὲ τὸν Ἐμμανουήλ Ἐμβένη. Ἐπίσης M. Vogeli-V. Gardhaus, Die Griechischen Schreiber des Mittelalters und der Renaissance, Leipzig 1909, 117). Ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου Θεοτόκου ἀναφέρεται σὲ κώδικα τοῦ 1196 (Vind. Theol. 19)... Ἐπίσης σὲ κώδικα τοῦ 11-12ου αἰ. (Vat. Ott. 451) ἀναφέρεται μονὴ *αἰτῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Νικολάν τοῦ Περιβλέπτου*) (βλ. Vogeli-V. Gardh., σ. 379). Ἐπομένως ἡ μονὴ αὐτὴ ὑπῆρχε ἤδη στὶς ἀρχές τοῦ 12ου αἰ..

Δὲν μπορούμε παρὰ νὰ συγχαροῦμε τὸν σ. γιὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρευνᾶς του, ποῦ ἐπίτηδες παραθέσαμε ὀλόκληρη γιὰ νὰ φανεῖ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἐπιστημονικός χαρακτήρας τῆς. Πράγματι, οἱ ἀναφερθέντες παλαιότεροι τοῦ 14ου αἰ. κώδικες μὲ τὸ ἴδιο σημεῖωμα ἀποδείχνουν ὅτι ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου στὴ Θεσσαλονίκη εἶναι παλαιότερη καὶ δὲν κτίστηκε ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Θεσσαλονίκης τὸ 1295-1315, καὶ πιθανὸ μοναχὸ κυρ-Ἰσαάκ. Τὸ ἴδιο ἀποδεικνύει καὶ ἡ μνεία μονῆς τῆς Περιβλέπτου Θεοτόκου σὲ κώδικα τοῦ 11-12ου αἰ., ἂν πρόκειται βεβαίως γιὰ μονὴ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἄχι ἄλλου. Πράγματι, ὁ Ἐμμανουήλ Ἐμβαιβένης ἦταν γραφέας στὴ Δύση, δὲν ἐργάστηκε μέσα στὴ Μονὴ Περιβλέπτου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ δὲν εἶναι ὡς τὴν ἑξ ἀιτίας του γνόσθη, ὅτι ἡ μονὴ λειτουργοῦσε μέχρι τὸ 1548 τουλάχιστο. Παραμένουν ὅμως μερικὲς ἀπορίες:

1) Πῶς ἡ παλαιὰ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου, στὴν ὁποία ὁ σ. τοποθετεῖ τὸ τζαμί τοῦ Koca Kasım Paşa, τὸ ὁποῖο βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὴ Φιλίππου καὶ στὴν ἐπάνω πόλη, μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὅτι βρισκόταν ἐν μέσῃ τῆ πόλει Θεσσαλονίκη, ὅπως λέγουν τὰ ἀναφερθέντα σημεῖωματα τῶν κωδίκων ὅτι αὐτὴ βρισκόταν;

2) Ποιὸς ἦταν ὁ βυζαντινὸς ναός, ποῦ ὁ İshak Çelebi ἔκανε πιθανῶς τζαμί İshakiye στὶς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. καὶ σήμερὰ ὀνομάζεται Ἁγιος Παντελεήμων;

Ἐμεῖς ἀπὸ τα ἀδύνατα σημεῖα τῶν βιαστικῶν διαπιστώσεων τοῦ σ. μπορούμε νὰ βγά-
λοῦμε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

1) Ὁ Koca Kasım Paşa δὲν μπορεῖ νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸν Kasım Paşa τῆς καταγραφῆς τοῦ 1478. Ὁ σ. δὲν φέρνει μαρτυρία πηγῆς στὴ διαπίστωσὴ του τῆς σελ. 36: «Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (1478) πραγματικὰ ὁ Koca Kasım Paşa ἦταν διοικητῆς (sancak-beğli) τῆς Θεσσαλονίκης». Στηρίζεται στὸν τίτλο «ἔξοχάτατος» (hazret) τοῦ Kasım Paşa στὴν καταγραφὴ τοῦ 1478 καὶ ταυτίζοντας μὲ αὐτὸν ἐξ αἰτίας τοῦ τίτλου τὸν μεταγενέστερο sancak-beğli Koca Kasım Paşa τὸν κάνει ἀναδρομικὸς διοικητῆ τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1478. Ὁ Koca Kasım Paşa, ἂν τριαντάρης ἢ ἑξαριαντάρης ἦταν διοικητῆς τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1478, δὲν μπορούσε νὰ ζεῖ στὰ μέσα τοῦ 16ου αἰ. καὶ νὰ κτίζει τεκὲ κοντὰ στὸ τζαμί του, ὅπως δὴθεν μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ Esas Θεσσαλονίκης, ἀρ. 1, 171 (βλ. σελ. 380 καὶ σημ. 20). Ἀκόμα χειρότερα, στὸ Esas αὐτὸ 1, 171, μαρτυρεῖται μόνο ὅτι τὸν τεκὲ τοῦ Koca Kasım Paşa εἶχε ἀνακτίνισι κάποιος Mu'allim (καθηγητῆς) Abdüs Ağā καὶ τίποτε παραπάνω. Ποῦ βρῆκε ὁ σ. ὅτι ὁ τεκὲς ποῦ λεγόταν τοῦ Koca Kasım Paşa κτίστηκε στὰ μέσα τοῦ 16ου αἰ.;

2) Ὁ Koca Kasım Paşa, ποῦ τὸ τζαμί του καὶ ἡ συνοικία του ὀνομάστηκαν τὸν 18ο-19ο αἰ. İki Lüle (βλ. σελ. 380, σημ. 21: Γενικὸν Κτηματολόγιον 2, τὸν ἐτῶν 1873-1875) καὶ

Ξέρουμε ὅτι οἱ Δύο Βρῦσες (İki Lüle) βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὴ Φιλίππου στὴν ἐπάνω πόλη, δὲν μπορεῖ νὰ ἔκανε τζαμί τῆς Μονῆς Περιβλέπτου, ποὺ κατὰ τὰ κείμενα τῶν γνωστῶν σημειώματῶν τῶν κωδικῶν βρίσκονταν *ἐν μέσῳ τῆ πόλει Θεσσαλονίκῃ* καὶ ἐπομένως κάτω ἀπὸ τὴ Φιλίππου.

3) Σωστὴ εἶναι ἡ διόρθωση τοῦ σ., ὅτι ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου τοῦ κυρ-Ίσαὰκ δὲν κτίστηκε ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἰάκωβο τοῦ 1295-1315, ποὺ πιθανῶς ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα κυρ-Ίσαὰκ, ὅπως πίστεψε ἡ παλαιότερη ἔρευνα, ἀλλὰ εἶναι παλαιότερη, γιὰτὶ ὑπάρχουν σημειώματα ποὺ τὴν ἀναφέρουν σὲ κώδικες παλαιότερους ἀπὸ τὸν 14ο αἰ., παρ' ἄλλον ὅτι σημειώματα καὶ κώδικες δὲν εἶναι σύγχρονα (π.χ. ὁ Marc. Gr. 451 εἶναι τοῦ 12ου αἰ. καὶ τὸ σημείωμα γραμμένο ἀπὸ τὸν διορθωτὴ Μ3 εἶναι τοῦ 13ου αἰ.).

4) Ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέπτου τοῦ κυρ-Ίσαὰκ, ποὺ εἶναι τώρα ἄγνωστο ποῦ ἀκριβῶς κτίστηκε καὶ ἀπὸ ποῖον κυρ-Ίσαὰκ καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ τζαμί τοῦ Koca Kasım Paşa πάνω ἀπὸ τὴ Φιλίππου στὴν ἐπάνω πόλη, εἶναι, λίαν πιθανῶς, ὁ *ἐν μέσῳ τῆ πόλει* καὶ κάτω ἀπὸ τὴ Φιλίππου σημερινὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα.

5) Τὸν σημερινὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα ἂν δὲν τὸν μετέτρεψε ὁ İshakiye Cami' ὁ İshak Çelebi τοῦ Μοναστηρίου στὶς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ., ὅπως εἰκάζει ὁ M. Kiel, ποὺ τίποτε δὲν τὸ βεβαιώνει ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν τὸ ἐμποδίζει, τότε δὲν μένει παρὰ νὰ δεχτοῦμε ὅτι διατήρησε τὸ βυζαντινὸ ὄνομα τοῦ «τοῦ κυρ-Ίσαὰκ», ὅταν κάποτε ἔγινε τζαμί. Ἄλλωστε ὁ ναὸς βρίσκονταν μέσα σὲ ἑλληνικὴ συνοικία μὲ πολὺ λίγους Τούρκους γύρω του, πράγμα ποὺ συνηγορεῖ γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ ἑλληνικοῦ τοῦ ὀνόματος.

6) Ἄς σημειώσουμε στὸ τέλος δύο πράγματα: α) Ἡ μελέτῃ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ σημερινοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα ἀπὸ τὴν ἀρχαιολόγο Ἄννα Τσιτουρίδου ἔδειξε ὅτι ἡ τοιχογράφηση τοῦ ναοῦ ἔγινε στὴν πρώτη δεκαετία τοῦ 14ου αἰ. (1300-1310 δηλαδή). Αὐτὸ μᾶς φέρνει σ' αὐτὰ χρόνια τοῦ μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἰάκωβου (1295-1315). Βλ. A n n a T s i t o u r i d o u, Zidno slikarstvo Svetog Panteleymona u Solun (Αἱ Τοιχογραφίαι τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος). Περιοδικὸν «Zograf», Belgrad 1975, ἀρ. τευχ. 6, σ. 14-20.

Ἐν τῷ στᾷ χρόνῳ τοῦ μητροπολίτη αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔγινε ἡ τοιχογράφηση τοῦ ναοῦ, τὸ δείχνει κι ἄλλο γεγονός. Λέει ἡ Ἄ. Τσιτουρίδου, ὁ.π., σελ. 20 (σὲ μετάφραση): «Ἡ ὑπαρξὴ τῆς μορφῆς τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοφθοῦ στὴν κόγχη τοῦ διακονικοῦ ἐπιβεβαιώθη ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆ γνώμη, πὼς ἡ εἰκονογράφηση τῆς ἐκκλησίας πραγματοποιήθηκε, ἐνῶ ἀκόμη ὁ Ἰάκωβος ἦταν στὸ μητροπολιτικὸ θρόνον τῆς Θεσσαλονίκης».

β) Στὴν αὐλὴ τοῦ σημερινοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα βρέθηκαν κατὰ τὶς πρόσφατες ἐργασίες ἀποκατάστασης τῆς ἀρχικῆς μορφῆς του τρία ὅμοια μισοτελειωμένα μεγάλα ἀνάγλυφα (μαζὶ μὲ ἄλλο ὕλικό ποὺ προέρχονταν ἴσως ἀπὸ κάποιο ἀρχαιότερο κτήριο), ποὺ φαίνεται νὰ ἔγιναν στὶς ἀρχές τοῦ 14ου αἰ. καὶ προορίζονταν νὰ τοποθετηθοῦν σὲ κάποια θέση μέσα στὸν ναὸ κατὰ τὸ πρόγραμμα πιθανῶς τῆς εἰκονογραφικῆς διακόσμησης τοῦ ναοῦ, ποὺ γίνονταν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ὅπως ἔδειξε ἡ μελέτῃ τῆς Ἄ. Τσιτουρίδου. Βλ. Ἄ ρ ι σ τ ο τ ἔ λ η Μ ἔ ν τ ζ ο υ, Ἡμετεῖς ἀνάγλυφο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἀφιέρωμα στὴ Μνήμη Στυλιανοῦ Πελεκανίδου. «Μακεδονικὰ», Παράρτημα 5, Θεσσαλονίκη 1983, σ. 260-269, πρὸ πάντων σ. 269. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι στὶς ἀρχές τοῦ 14ου αἰ. ὑπῆρχε οἰκοδομικὴ δραστηριότητα στὸν σημερινὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, ποὺ ἄλλωστε θεωρεῖται ὁ ἴδιος ὡς οἰκοδόμημα τοῦ 14ου αἰ. Στὴ θέση ποιοῦ παλιότερου κτίσματος ἄραγε, ἀπὸ τὸ ὅποιο βρέθηκε καὶ ὕλικό στὴν αὐλὴ, γίνονταν τὰ ἔργα; Γεννίεται ὁ πειρασμὸς νὰ σκεφθοῦμε, ἐξ αἰτίας τῆς θέσης, ἀνοικοδόμηση τῆς παλαιᾶς Μονῆς τῆς Περιβλέπτου τοῦ κυρ-Ίσαὰκ, ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Ἰάκωβο βέβαια στὶς ἀρχές τοῦ 14ου αἰ. κατὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης.

Συνοικία Ἀσωμάτων

Ἀπορίες ὑπάρχουν καί στήν τοποθέτηση τῆς συνοικίας τῶν Ἀσωμάτων ἀπό τὸν οὐ-
 γραφέα (σελ. 37-38):

Στὸ τεφτέρι καταγραφῆς τοῦ 1478 ἀναφέρονται δύο mescid με̄ τουρκικὸ πληθυσμὸ
 γύρω τους στὴ συνοικία Ἀσωμάτων:

Σελ. 26: Συνοικία Ἀσωμάτων

24: Ὁμάδα τοῦ τεμένους τοῦ Ἀλι Πασα

25: Ὁμάδα τοῦ τεμένους τοῦ Haci Mustafa.

Προφανῶς, ἡ τοποθέτησή τους στήν πόλη τοποθετεῖ καὶ τὴ συνοικία Ἀσωμάτων.
 Γιὰ τὸ πρῶτο mescid λέει ὁ σ. (σελ. 37): «Τὸ τέμενος τοῦ πρῶτου, ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ
 τὰ φορολογικὰ τεφτέρια τοῦ τέλους τῆς τουρκοκρατίας, βρισκόταν στήν ὁμώνυμη μικρὴ
 συνοικία πὸ ἀπλωνόταν ἀπὸ τὶς δύο μεριεὲς τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Δημητρίου, λίγο πιὸ κάτω
 ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Λαγουδιανῆς».

Ἡ συνοικία Ἀλι Πασα, πού ὑπάρχει στὰ φορολογικὰ τεφτέρια τοῦ 1906 (βλ. σελ. 129,
 σημ. 152: «Esas Θεσσαλονίκης, ἀρ. 1,163-164), περιγράφεται ἀπὸ τὸν σ. ὡς ἐξῆς στὴ σελ.
 129: «Δυτικὰ ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Koca Kasim Pasa καὶ κάτω ἀπὸ τὴ λεωφόρο Telli Cari
 βρισκόταν ἡ μικρὴ συνοικία Ἀλι Πασα. Κάθετος πρὸς τὴν ὁδὸ Ἀγίου Δημητρίου δρόμους
 εἶχε τοῦ Haci Sinan Aga (Ἰουλιανού), Kara Tas (Σωκράτους) καὶ Sakir Bey (Πετροπουλα-
 κιδῶν), καθὼς καὶ τὸ ἀδιέξοδο Yogurtci Havlusu (Φλωρίνης)». Ἄν κοιτάξει κανεὶς ὁμοῦ
 ἕνα σημερινὸ τοπογραφικὸ χάρτη τῆς πόλης, θὰ δεῖ ὅτι βρισκόμαστε σ' ἕνα μικρὸ τετρά-
 γωνο μεταξὺ τῶν ὁδῶν Ἀγίου Δημητρίου καὶ Ὀλύμπου (Παλαιᾶς Ἀριστοτέλους) ἀπὸ Β
 πρὸς Ν καὶ Πετροπουλακιδῶν καὶ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἀπὸ Δ πρὸς Α. Ὅχι μα-
 κρὰ λοιπὸν ἀπὸ τὴ Rotonda.

Γιὰ τὸ δεῦτερο τέμενος, τοῦ Haci Mustafa, λέει ὁ σ. (σελ. 37): «Ὅπως εἶδαμε, πιὸ πρὶν
 μιλώντας γιὰ τὴ συνοικία Ἀγίου Μηνᾶ, τεμένη με̄ ἰδρυτὴ κάποιον Mustafa ὑπῆρχαν ἀρ-
 κετὰ στὴ Θεσσαλονίκη. Τὰ πιὸ κοντινὰ ἀπὸ αὐτὰ στὴ συνοικία Ἀλι Πασα ἦταν τὸ mescid
 τοῦ Mustafa, γιοῦ τοῦ Pinti Hasan, καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Προφήτη Ἡλία, πού σύμφωνα με̄
 τὰ βακουφικὰ τεφτέρια τὴν εἶχε κάνει τζαμιὸ ὁ Badrali Mustafa Pasa, ἴσως λίγο μετὰ τὴν
 ὄλωση τῆς Θεσσαλονίκης· τὸ τελευταῖο τζαμιὸ ἦταν γνωστὸ ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχεὲς τοῦ 16ου
 αἰ. ὡς Seray Cami'i καὶ ἀργότερα ὡς Eski Seray Cami'i. Ἴσως λοιπὸν ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἦταν
 τὸ mescid τοῦ Haci Mustafa τῆς συνοικίας Ἀσωμάτων».

Δὲν εἶναι ὁμοῦ πολλὸ πιθανὸ, χωρὶς ἄλλη μαρτυρία, νὰ ὀνομαζόταν ὁ Προφήτης Ἡ-
 λίας, μεταξὺ τοῦ 1430 τῆς ἀλώσεως καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰ. τῆς ὀνομασίας τοῦ Seray
 Cami'i, Haci Mustafa Cami'i, ἀφοῦ καὶ ὁ Badrali Mustafa Pasa, πού λέγεται ὅτι τὸν ἔκανε
 τζαμιὸ, δὲν εἶχε τὸν τίτλο τοῦ haci. Ὁ τίτλος τοῦ haci διαφοροποιεῖ, νομίζουμε, τοὺς δύο
 Mustafa. Ἄλλος πρέπει νὰ εἶναι ὁ Haci Mustafa καὶ ἄλλος ὁ Mustafa Pasa. Μᾶλλον λοι-
 πὸν ἀποκλείεται νὰ εἶναι ὁ Προφήτης Ἡλίας ἕνα ἀπὸ τὰ δύο τεμένη Haci Mustafa.

Ἀπομένει τὸ mescid τοῦ Mustafa, γιοῦ τοῦ Pinti Hasan. Αὐτὸ ὁμοῦ τὸ ἔχει ἤδη τοπο-
 θετήσῃ ὁ σ. «στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Σοφίας, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν Ἀ-
 γίου Δημητρίου» (βλ. σελ. 342).

Βρισκόμαστε λοιπὸν λίγο δυτικώτερα ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Ἀλι Πασα καὶ πάλι ὄχι μα-
 κρὰ ἀπὸ τὴ Rotonda. Ἡ συνοικία τῶν Ἀσωμάτων παραμένει ὡς ἐδῶ κοντὰ στὴ Rotonda
 καὶ θὰ παρέμενε, ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ ἔγγραφα τῆς Μονῆς Βλατάδων. Γι' αὐτὰ λέει ὁ σ.
 (σελ. 37): «Γιὰ τὴν τοποθέτηση τῆς συνοικίας τῶν Ἀσωμάτων ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ σειρά
 ἀπὸ ἀνέκδοτα τουρκικὰ ἔγγραφα τῆς Μονῆς Βλατάδων· αὐτὰ εἶναι φερμάνια καὶ ἐπίσημα
 "ἀντίγραφα" (Suret), ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ εἰδικὸ βιβλίο βακουφικῶν κτημάτων πού ὑπῆρ-
 χε στὸ Defter-i Hakani στήν Κωνσταντινούπολη. Στὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἀναγράφονται κτή-

ματα τής Μονής Βλατάδων που δέν φορολογούνταν. (Συντομεύουμε: Τά αντίγραφα είναι όλα πανομοιότυπα τών ετών 1527-1753 και τά φερμάνια τών ετών 1715-1753. 'Υπάρχει και ένα μεπράτι του 1488, στού όποιου τό κείμενο περιέχεται και αντίγραφο του Defter-i Hakani, με τά κτήματα που άναγνωρίζει ό σουλτάνος Βαγιαζίτ Β' ότι ό πατέρας του Μεχμέτ Β' είχε παραχωρήσει στη Μονή, σέ αντάλλαγμα αύτάν που τούς είχε άφαιρέσει). Είναι φανερό, ότι άν στό ειδικό άρχικό βιβλίο βακουφικών κτημάτων, που ύπήρχε στό Defter-i Hakani στην Κωνσταντινούπολη, ύπήρχε μιá λανθασμένη άναγραφή ή μιá λανθασμένη άνάγνωση άπ' αύτό, αύτή θά επαναλαμβανόταν σέ όλα τά μετέπειτα αντίγραφα. Τέτοια όμως ύποψία δέν έχει ό συγγραφέας και συνεχίζει:

(Σελ. 38): «Σ' όλα τά έγγραφα αύτά, που πρέπει νά προέρχονται άπό τό άρχικό τουρκικό τεφτέρι καταγραφής τών κτημάτων τής Μονής, άναφέρεται ότι ή Μονή Βλατάδων βρισκόταν στη συνοικία 'Ασωμάτων. Στο μεπράτι επίσης του 1488 άναγράφεται άνάμεσα στά άλλα κτήματα και ή εκκλησία του Λαγουδιάτη, "τής συνοικίας τών 'Ασωμάτων". Χωρίς άμφιβολία έπομένως πρέπει νά τοποθετήσουμε τή συνοικία αύτή στη βορειοανατολική πλευρά τής Θεσσαλονίκης, γύρω και πάνω άπό τήν οδό 'Αγίου Δημητρίου. 'Η συνοικία άπλωνόταν επίσης άπό τά ανατολικά τείχη τής πόλης και έφτανε ίσως ως τόν Προφήτη 'Ηλία»». (Στη σημ. 96 παρατηρεί ό σ. «στην ίδια θεση είχε τοποθετήσει τή συνοικία τών 'Ασωμάτων και ό Χατζή-Ίωάννου, σ. 91, σπριζόμενος σέ πατριαρχικό σιγίλλιο που άνέφερε ότι ή Μονή Βλατάδων βρισκόταν στη συνοικία αύτή. 'Η γνώμη του όμως είχε άπορριφθεί, έπειδή κυρίως τό σιγίλλιο είχε έξαφανιστεί και ή πληροφορία θεωρήθηκε μεταγενέστερη και γι αυτό λανθασμένη»).

'Ετσι ό σ. κάνει μιá τεράστια συνοικία, που περιλαμβάνει τά δύο τρίτα τής πάνω πόλης και σχεδόν δέν άφήνει τόπο γιά τή συνοικία 'Αγίου Δημητρίου (βλ. γι' αύτήν σελ. 31).

Πρέπει τώρα νά άντιμετωπισθεί τό πρόβλημα, άπό που έχει ή συνοικία αύτή τήν ονομασία «τών 'Ασωμάτων». Λέει ό σ. (σελ. 38): «'Επειτα άπό τήν τοποθέτηση αύτή τής συνοικίας 'Ασωμάτων, είναι άνάγκη νά ξεαναγορίσουμε στην άναζήτηση τού ναού τών 'Ασωμάτων. 'Η γνώμη πάντως που έχει διατυπωθεί και έχει γίνει γενικά παραδεκτή, ότι ό ναός τών 'Ασωμάτων είναι ή Rotonda του 'Αγίου Γεωργίου, πρέπει νά άναθεωρηθεί (βλ. Θεοχαρορίδη, 'Ο ναός τών 'Ασωμάτων, 23-70). Μήπως λοιπόν πρέπει νά δεχτούμε τήν παλαιότερη πρόταση του Χατζή-Ίωάννου και νά ταυτίσουμε τό ναό τών Ταξιαρχών με τό ναό τών 'Ασωμάτων; (Χατζή-Ίωάννου, 91-92. T a f r a l i, 159, 174-175)».

Και παρακάτω: «'Ο ναός τών Ταξιαρχών είχε γίνει τζαμί, όπως πληροφορούμαστε άπό τά τουρκικά βακουφικά τεφτέρια, άπό τόν Gazi Hüseyin Bey' ή συνοικία με τήν ίδια ονομασία, σύμφωνα με τά χοτζέτια τής Μονής Βλατάδων, κατοικούνταν άπό χριστιανούς. 'Από τά μέσα ήδη του 17ου αι., τόσο τό τζαμί όσο και ή συνοικία, τουρκική πιά, ονομάζονται İki Şerife ή İki Şerifeli, άπό τούς δύο έξώστες (şerife ή şerefe) που ύπήρχαν στό μινारे του τζαμιού. 'Η μετατροπή τής εκκλησίας σέ τζαμί πρέπει νά έγινε κατά τά μέσα του 15ου αι.. ό Gazi Hüseyin Bey ήταν ένας άπό τούς έγγονούς του Gazi Evrenos Bey, του περίφημου άκριτικού μπέη και ίδρυτή τών Γενιτσών. Τό τζαμί δέν άναφέρεται τό 1478, γιατί δέν είχε γύρω του τουρκικό πληθυσμό». (Σελ. 38-39).

Πριν προχωρήσουμε στις έπόμενες διαπιστώσεις του σ., ύπάρχουν ως έδώ μερικές άπορίες:

1) Είπε ό σ. ότι οι Ταξίαρχοι έγιναν τζαμί κατά τά μέσα του 15ου αι., αλλά «άπό τά μέσα ήδη του 17ου αι., τόσο τό τζαμί όσο και ή συνοικία, τουρκική πιά, ονομάζονταν İki Şerife ή İki Şerifeli, άπό τούς δύο έξώστες που ύπήρχαν στό μινारे του τζαμιού». Και: «Τό τζαμί δέν άναφέρεται τό 1478, γιατί δέν είχε γύρω του τουρκικό πληθυσμό».

'Αφού όμως άκόμα τό 1478 τό τζαμί δέν είχε γύρω του τουρκικό πληθυσμό και γι' αύτό δέν άναφέρεται στην καταγραφή του 1478 και ή συνοικία κατά τά χοτζέτια τής Μο-

νής Βλατάδων κατοικοῦνταν ἀπὸ χριστιανούς, τότε γιὰ ποιῶν Τούρκων τὶς θρησκευτικὲς ἀνάγκες ἡ ἐκκλησία ἔγινε τζαμί στὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ., γύρω στὰ 1450 δηλαδή; Δὲν καταλαμβάνοταν μιὰ χριστιανικὴ ἐκκλησία μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἦταν χριστιανικὴ, ἀλλὰ ὅταν παρουσιάζονταν θρησκευτικὲς ἀνάγκες πιστῶν γύρω τῆς. Ἔγχε ὁμως τουρκικὸ πληθυσμὸ γύρω τοῦ ὀ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν. Ὁ ἴδιος ὁ σ. τὸ λέει (σελ. 38): «Στὴ συνοικία τῶν Ἀσωμάτων (Ἰκί Şerife κατὰ τὸν σ.) τὸ 1478 κατοικοῦσαν 81 τουρκικὲς οἰκογένειες καὶ πέντε ἄγιοι, δηλαδή 405 περίπου ἄτομα». Καὶ ὁμως τὸ τζαμί δὲν ἀναφέρεται τὸ 1478. Μήπως ὁ ναὸς τῶν Ταξιαρχῶν ἔγινε τζαμί ὄχι στὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ., ἀλλὰ στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ., ὅταν πλῆθυσε πολὺ ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς γύρω του καὶ γι' αὐτὸ τότε μόνο ἐμφανίζεται τὸ τζαμί Ἰκί Şerife; Ἀλλὰ τὰ τουρκικὰ βακουφικὰ τεφτέρια καὶ ὁ Gazî Hüseyin Bey; Κάτι δὲν πάει καλὰ μὲ αὐτὰ, ποὺ ἀντανακλοῦν μιὰ ἀνιστόρητη τουρκικὴ παράδοση, ἡ ὁποία δ,τι δὲν γνωρίζει ἀκριβῶς τὸ ἀνάγει στὴν ἄλωση τοῦ 1430 καὶ στὰ ἥρωϊκὰ πρόσωπά της, ὅπως τὸ Ἀκκε Mescid στὸν Μουράτ Β', ὅπως εἶδαμε, καὶ ἐδῶ τὸ Ἰκί Şerife σὲ ἐγγονὸ τοῦ δοξασμένου Evrenos Bey.

2) Τὸ ὄνομα Ταξιάρχαι θεωρεῖται μεταγενέστερο (βλ. Ξυγγοπούλου, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ κ.λ., σελ. 5) καὶ ὁ ναὸς εἶναι καθολικὸ μονῆς (Ξυγγοπούλου, 5 καὶ 23 — T a f r a l i, 97, — X a τ ζ η - Ἰ ώ ν ν ο υ, 92), ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε πῶς λεγόταν ἡ μονὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἄλωση. Τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ σ. στὴ σελ. 307: «Ἡ ὄνομασία ποῦ ἔφερε πρὶν ἀπὸ τὴν ἄλωση ἔχει πολλὰς φορὲς ἀπασχολήσει τοὺς μελετητὲς τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ τέχνης. Τὸ θέμα ἔχει ἐξετασθεῖ παραπάνω, σὲ σχέση μετὰ τὴν τοποθέτηση τῆς συνοικίας τῶν Ἀσωμάτων καὶ τῆς Rotonda». Ὁ σ. ἀναφέρεται ἐδῶ, καὶ παρακάτω, ὅπου θὰ ὑποστηρίξει ὅτι ἡ λατρεία τῶν Ἀσωμάτων μεταφέρθηκε κάποτε ἀπὸ τοὺς Ταξιάρχους στὴ Rotonda. Θεωρεῖ λοιπὸν τοὺς Ταξιάρχους καὶ τῶν Ἀσωμάτων καὶ πρὶν τὴν ἄλωση. Ἀφοῦ ὁμως τὸ ὄνομα Ἀσώματοι ἢ Ταξιάρχαι πρέπει νὰ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ., ἐὰν τότε ὁ ναὸς ἔγινε τζαμί, ὅπως εἶπε ὁ σ., τότε πῶς ἔχομε τὴ Μονὴ Βλατάδων στὴ συνοικία Ἀσωμάτων (Ταξιαρχῶν) σὲ τουρκικὰ ἔγγραφα, ποὺ χρονολογοῦνται ὅλα μετὰ τὸ 1527; (Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸ μπεράτι τοῦ 1488, ποὺ φέρνει τὴν ἐκκλησία τοῦ Λαγουδιάτη στὴ συνοικία τῶν Ἀσωμάτων. Ἀλλὰ ἡ ἐκκλησία τοῦ Λαγουδιάτη (Λαγουδιανῆς) εἶναι πλησιέστερη πρὸς τὴ Rotonda, τὸν πραγματικὸ ναὸ τῶν Ἀσωμάτων, παρὰ πρὸς τοὺς Ταξιάρχους (Ἀσώματος)).

Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ συμβαίνει: Ἡ ἔγινε κάποια λανθασμένη ἀρχικὴ ἀνάγνωση ἀπὸ τὸ εἰδικὸ βιβλίον βακουφικῶν κτημάτων ποὺ ὑπῆρχε στὸ Defter-i Hakani τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ λανθασμένη αὐτὴ ἀνάγνωση ἐπαναλαμβάνεται σ' ὅλα τὰ κατοπινὰ ἀντίγραφα ἢ οἱ Ταξιάρχαι ἔγιναν τζαμί ὄχι στὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ., ἀλλὰ στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ., ὅταν ἡ συνοικία ἔγινε τουρκικὴ καὶ ὅταν ἐμφανίζεται τὸ ὄνομα τῶν τζαμιοῦ Ἰκί Şerife.

Προχωροῦμε τώρα σὲ ὅσα λέει ὁ σ. παρακάτω, ἀλλὰ θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ τὰ ἐπαναλάβουμε ὅλα, γιὰ νὰ φανεῖ πῶς ἔχει τὸ πρόβλημα καὶ πῶς καταλήγει ὁ σ. στὴ σολομόντεια λύση του. Λέει ὁ σ. (σελ. 39): «Ὁπωσδήποτε δὲν μπορούμε νὰ ἀγνοήσουμε τὴν πληροφορία τοῦ Gabriele Cavazza ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικὴ τὸν Μάιο τοῦ 1591: αὐτὸς γράφει ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν πόλη ὅτι εἶδε τὴν ἐκκλησία «τῶν Ἀγγέλων», ποὺ εἶχε στρογγυλὸ σχῆμα ὅπως τὸ Πάνθεο τῆς Ρώμης, ἀλλὰ ἦταν μικρότερη ἀπὸ αὐτὸ τὴν ἐκκλησία αὐτὴ τὴν εἶχαν ἀρπάξει πρὶν ἀπὸ ἐπτὰ μῆνες οἱ Τούρκοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας (Κ. Μέρτσιου, Μνημεῖα μακεδονικῆς ἱστορίας, 133-134). Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐκκλησία ποὺ ἀναφέρει ὁ Cavazza εἶναι ἡ Rotonda. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ τῶν Ἀγγέλων ταυτίζεται, ὅπως εἶναι γνωστὸ (Θεοχάριδης, Ὁ ναὸς τῶν Ἀσωμάτων, 48), μὲ τὸ ναὸ τῶν Ἀσωμάτων. Ὑστερα ὁμως ἀπὸ τὶς μαρτυρίες τῶν τουρκικῶν ἐγγράφων πρέπει νὰ δεχθῶμε ὅτι εἶναι πιθανόν, ἡ λατρεία τῶν Ἀσωμάτων νὰ εἶχε μεταφερθεῖ κάποτε στὴ Rotonda ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ ναὸ στὸ βορειοανατολικὸ τμήμα τῆς πόλεως. Ἴσως αὐτὸ ἔγινε πολὺ

πριν από την κατάληψη τής Θεσσαλονίκης από τους Τούρκους: ο πρώτος ναός των 'Ασωμάτων πρέπει να είχε καταστραφεί, από σεισμό ή πυρκαγιά, και οι πιστοί κάτοικοι τής πόλης μετέφεραν τή λατρεία τους σε άλλο ναό· τὸ ἴδιο ἔγινε και με τή λατρεία τοῦ 'Αγίου Δημητρίου, όταν ὁ ναός του μετατράπηκε σε τζαμί τὸ 1492. Είναι, ἐπομένως, πολὺ πιθανὸν ἡ ὀνομασία τής συνοικίας 'Ασωμάτων να είχε ἐπεκταθεῖ καὶ νοτιότερα, ὡς τὴν περιοχή πὸν βρίσκειται ἡ Rotonda. 'Ἐτσι ἡ ὀνομασία τής συνοικίας συναντᾶται τόσο στὸ βορειότερο τμήμα τής πόλης, στὴν περιοχή τής Μονῆς Βλατάδων, ὅσο και στὸ ἀνατολικὸ ὡς τὴν 'Ἐγνασία».

Αὐτὴ εἶναι ἡ σολομώντεια λύση τοῦ συγγραφέα στὸ δύσκολο πρόβλημα ἀνάμεσα στὶς δύο διαφορετικὲς μαρτυρίες γιὰ τὴ συνοικία τῶν 'Ασωμάτων: α) «...εἶναι πιθανὸν ἡ λατρεία τῶν 'Ασωμάτων να είχε μεταφερθεῖ», β) «...ἴσως αὐτὸ ἔγινε πολὺ πριν ἀπὸ τὴν κατάληψη τής Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Τούρκους», και γ) «Ὁ πρῶτος ναός τῶν 'Ασωμάτων πρέπει να είχε καταστραφεί, ἀπὸ σεισμό ἢ πυρκαγιά». 'Ἐνα «πιθανόν», ἔνα «ἴσως» και ἔνα «πρέπει» δὲν ἀποτελοῦν λύση και ὑπάρχουν δύο ὀλέθριες γιὰ τὴ λύση αὐτὴ σκέψεις:

1) 'Ἄν ὁ ναός τῶν Ταξιαρχῶν είχε καταστραφεί, ἀπὸ σεισμό ἢ πυρκαγιά, και ἡ λατρεία τῶν 'Ασωμάτων είχε μεταφερθεῖ στὴ Rotonda «πολὺ πριν ἀπὸ τὴν κατάληψη τής Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Τούρκους» (1430), τότε πῶς μετέτρεψε τὸν ναό τῶν ταξιαρχῶν ἢ 'Ασωμάτων, ποῦ δὲν ὑπῆρχε πιά, σε τζαμί ὁ Gazi Hüseyin Bey στὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ. (1450); Καὶ πῶς λεγόταν ἡ Rotonda πριν ἀπὸ τὴ μεταφορὰ σ' αὐτὴν τής λατρείας τῶν 'Ασωμάτων;

2) 'Ἄν ἡ μεταφορὰ τής λατρείας και τής ὀνομασίας τῶν 'Ασωμάτων στὴ Rotonda ἔγινε μετὰ τὴ μετατροπὴ τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν σε τζαμί και ἐξ αἰτίας αὐτῆς τής μετατροπῆς στὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ., τότε πῶς βρίσκουμε τὴ Rotonda ὡς ναό τῶν 'Ασωμάτων πριν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 15ου αἰ., ὅπως σε ἔγγραφο τής Μονῆς Ξενοφώντος τοῦ 1330 (βλ. A c t a X e n., 8, 103);

Μεταφορὰ τής λατρείας τῶν 'Ασωμάτων ἀπὸ τὸν ναό, ποῦ τὸν ξέριουμε σήμερα ὡς ναό τῶν Ταξιαρχῶν, στὴ Rotonda πρὸ τοῦ 1430 μάλιστα, κατὰ τὴ θεωρία τοῦ σ., δὲν φαίνεται να ἔγινε, ἀφοῦ βρίσκουμε τὴ Rotonda ὡς ναό τῶν 'Ασωμάτων σε ἔγγραφο τοῦ 1330 (A c t a X e n. 8, 103—Θ ε ο χ α ρ ἰ δ η, 'Ὁ ναός τῶν 'Ασωμάτων, σελ. 40) και παλαιότερα συνοικία τῶν 'Ασωμάτων σε ἔγγραφο τοῦ 1309 (A c t a X e n. 5,9—Θ ε ο χ α ρ ἰ δ η, 'Ὁ ναός τῶν 'Ασωμάτων, σελ. 38).

Γιὰ τὸν σημερινὸ ναό τῶν Ταξιαρχῶν λέει ὁ Α. Ξ υ γ γ ὀ π ο υ λ ο ς, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ κ.λ., σελ. 20: «Τὸ μνημεῖο κατὰ ταῦτα ἀνήκει ἀσφαλῶς εἰς τὸν 14ο αἰ. και ὄχι εἰς τὸν 12ον, ὡς ἐνόμισεν ὁ Diehl». Καὶ σελ. 23: «Αἱ ὑπάρχουσαι πληροφορίες δὲν εἶναι ἱκαναὶ να μᾶς πείσουν ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἐξεταζομένη ἐκκλησία ἔφερε πράγματι κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους τὸ ὄνομα τῶν 'Ασωμάτων ἢ 'Αρχαγγέλων ἢ Ταξιαρχῶν... ὁ ναός ἦτο πρὸ τής τουρκοκρατίας τὸ καθολικὸν μικρὸς μονῆς ἀγνώστου σήμερον ὀνόματος, μᾶς ἀπὸ τὰς πολυαριθμοὺς εἰς Θεσσαλονικὴν ὑπαρχούσας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει ἡ σήμερον σωζομένη ἐκκλησία».

Πῶς λοιπὸν να δεχθομε τὴ θεωρία τοῦ σ., ἡ ὁποία κάνει τοὺς σημερινοὺς Ταξιαρχᾶς ναό τῶν 'Ασωμάτων, ἐνῶ αὐτοὶ ποτὲ δὲν ἦταν τέτοιος ναός, ὑποθέτει γύρω τους συνοικία 'Ασωμάτων, γιὰ να βάλει μέσα σ' αὐτὴ τὴ Μονὴ Βλατάδων, ὅπως λένε τὰ τουρκικὰ μετὰ τὸ 1527 ἔγγραφο τῆς, και ἔφευρίσκει μεταφορὰ κάποτε τής λατρείας τῶν 'Ασωμάτων ἀπὸ τοὺς Ταξιαρχᾶς στὴ Rotonda, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ να ἀρνηθεῖ τὴ μαρτυρία τοῦ Cavazza τοῦ 1591, ὅτι ἡ Rotonda ἦταν ὁ ναός τῶν 'Ασωμάτων;

Γιὰτὶ δὲν ἤλεγξε καλύτερα τὸ ἀξιόπιστο τής πληροφορίας τῶν ἐγγράφων τής Μονῆς Βλατάδων, ποῦ εἶναι τουρκικὰ ἀντίγραφα και μάλιστα νεότερα (μετὰ τὸ 1527) και μπορεῖ να ἐπαναλαμβάνουν ἔνα ἀρχικὸ λάθος ἀναγνώσεως ἢ ἀντιγραφῆς ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ πρότυπο τοῦς;

Τό ζήτημα, νομίζουμε, εκρίναν χωρίς θεωρίες τὰ δύο mescid τῆς καταγραφῆς τοῦ 1478, πού τοποθέτησαν, ὅπως εἶδαμε, τῆ συνοικία τῶν Ἀσωμάτων κοντά στή Rotonda.

Τελειώσαμε τίς παρατηρήσεις μας στίς σημαντικές γιά τῆ βυζαντινὴ τοπογραφία τῆς Θεσσαλονίκης «συνοικίες» τῆς πόλης (δηλ. τὸ κεφ. Β': Οἱ συνοικίες τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 15ο α.ι., σελ. 23-46, καὶ τὸ κεφ. Γ': Οἱ χριστιανικὲς συνοικίες, σελ. 47-80), ὅπου ὁ σ. με βάση τὸ τεφτέρι καταγραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλης τὸ 1478 κατὰ συνοικίες προσπαθεῖ νὰ τοπογραφήσει μέσα στὴν πόλη τίς συνοικίες αὐτὲς ἀπὸ τὰ τουρκικὰ τεμένη μέσα σ' αὐτὲς ἀνατρέχοντας γιά τὴν τοποθέτησή τους, ἐπικινδύνα πολλές φορές σὲ πολλὲ μεταγενέστερα τοῦ 1478 τουρκικὰ ἔγγραφα.

Θὰ κάνουμε τώρα δύο-τρεις παρατηρήσεις στὸ κεφ. Δ': Οἱ τουρκικὲς συνοικίες, σελ. 81-152, τοῦ Α' αὐτοῦ Μέρους, γιά νὰ προχωρήσουμε στίς Ἐκκλησίες καὶ τὰ Τζαμιά τοῦ Β' Μέρους (δηλ. στὰ Κτίρια, σελ. 251-276, καὶ σελ. 277-336). Λέει ὁ συγγραφέας:

Σελ. 88: «Δυτικά ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Hamza Bey ἦταν ἡ συνοικία Tahta-Kale (Ξύλινου Πύργου), πὸν δὲν ἀναφέρεται τὸ 1520, οὔτε τὸ 1810, οὔτε τὸ 1828, οὔτε τὸ 1906 (στὰ ἀντίστοιχα τουρκικὰ τεφτέρια δηλαδὴ), γιατί εἶχε συγχωνεῦθει μὲ τὴ συνοικία Hamza Bey. Τὴ συναντοῦμε ὅμως σὲ πολλὰ παλαιότερα ἔγγραφα, ὅπως σὲ ἓνα χοτζέτι τῆς Μονῆς Βλατάδων τοῦ Safer 1031 (Δεκεμβρίου 1621). Ἀποροῦμε:

α) Εἶναι τὸ 1621 παλαιότερο τοῦ 1520; (Ἀπροσεξία; Ἔστω).

β) Πότε λοιπὸν συγχωνεύτηκε ἡ συνοικία Tahta-Kale με τὴ συνοικία Hamza Bey;

Σελ. 114: «Ἡ συνοικία (Mu'îd Alaeddin) προεκτεινόταν (τὸ 1906) καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη... Ἐκεῖ βρισκόταν ἐπίσης; καὶ ἓνας ὑπαίθριος τόπος προσευχῆς (Namazgâh)». Καὶ στὴ σελ. 105 (στὴ σελ. 149) λέει: «Ἀπὸ τὸν τόπο τῆς προσευχῆς πῆρε τὴν ὀνομασία τὸν καὶ ὁ Namazgâh-Kule (Πύργος τοῦ Τόπου Προσευχῆς), πὸν πολλοὶ μελετητὲς ὀνομάζουν Ναμασιέ Κουλέ καὶ μεταφράζουν "Πύργος τοῦ Ἀγάλματος"». Ἡ ὀνομασία δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὸ ἐντοχισμὸν στὸν πύργο ἄγαλμα. Ἀκόμα καὶ ἡ Λιταία Πύλη πρέπει νὰ ὀνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν ὑπαίθριον αὐτὸ τόπο προσευχῆς καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ χωριὸ Λιτή».

Ἡ πρώτη παρατήρηση τοῦ σ. εἶναι σωστὴ καὶ χρήσιμη. Ἔτσι διορθώνεται καὶ ὁ Χα τ ζ η - Ἰω ἀ ν ο υ, Ἀστυγραφία, σελ. 29 καὶ 34, πὸν νομίζει ὅτι ὁ Ναμαζ-Κουλέ ὀνομάστηκε ἀπὸ τὴ Λιταία Πύλη, πὸν τὴ γράφει μὲ γιώτα, καὶ αὐτοὶ πὸν μεταφράζουν «Πύργος τοῦ Ἀγάλματος», σάν τὸν T a f r a l i, Topographie, 86.

Ἡ δευτέρα παρατήρηση ὁμοῦς εἶναι λάθος, γιατί ἡ Ληταία Πύλη ἀναφέρεται ἤδη τὸ 904 ἀπὸ τὸν Καμενιάτη (κεφ. 41, Bonn. 545: *τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τὴν ἄλλην πόλιν, ἣν καλοῦσι Λιταίαν, παραθῆναι συνέβη*) καὶ δὲν περιέμενε τὸν τόπο προσευχῆς τῶν Τούρκων (Namazgâh) γιά νὰ ὀνομασθεῖ Ληταία ἢ Λιταία. Ὄνομαζόταν ἔτσι, γιατί ὀδηγοῦσε στὴν κομποπολὴ Λήτη ἢ Λιτή (Αἰβάτι), πὸν εἶναι ἐπιγραφικὰ βεβαιωμένον ὅτι ἦταν κτισμένη στὴ θέση περὶπου τῆς ἀρχαίας Λήτης ἢ Λιτῆς.

Στὸ Β' Μέρος, ὅπου ἐξετάζονται τὰ Κτίρια, ἔχουμε δύο παρατηρήσεις γιά τίς Ἐκκλησίες, σελ. 251-276, καὶ περισσότερες γιά τὰ Τζαμιά, σελ. 277-336:

1) Ἔτσι στὴ σελ. 251 ὁ σ. ὑποστηρίζει ὅτι μόνον τὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς Βλατάδων καὶ ὁ μικρὸς ναὸς τοῦ Σωτήρος στὴ συνοικία Παναγούδας σώζονται σήμερα ἀπὸ τίς βυζαντινὲς ἐκκλησίες πὸν ἔμειναν σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς τουρκοκρατίας χριστιανικὲς. Ὁ ἴδιος ὁμοῦς στὴ σελ. 261 λέει διαφορετικὰ πράγματα: «...ὑπῆρχαν τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας καὶ μερικοὶ ναοί, οἱ περισσότεροὶ βυζαντινοί, πὸν ἔμειναν στὰ χέρια τῶν χριστιανῶν, χωρὶς νὰ θγῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους... ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ὁρφανοῦ».

2) Γιά τὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸν Ὁρφανὸ λέει στὴ σελ. 262: «...κατὰ τὸν Ξυγὸπουλο, ἦταν τὸ καθολικὸ μῖα μικρῆς μονῆς πὸν εἶχε ἰδρῦσει ὁ Νικόλαος Σκουτέριος Καπανδρί-

της 'Ορφανός, πού ως μοναχός πήρε τὸ ὄνομα Νίκων. 'Απὸ τὸν Ἰδρυτὴ τῆς μονῆς πήρε τὸ ὄνομα καὶ ὁ ναός».

Δὲν γνωρίζει λοιπὸν ὁ σ. α) τὴ διδακτορικὴ διατριβὴ τῆς Α. Τσιτουριδου, 'Η ἐντοίχια ζωγραφικὴ τοῦ 'Αγίου Νικολάου στὴ Θεσσαλονίκη, ΕΕΦΣ. Παν. Θεσσαλ., Παράρτημα ἀρ. 20. Θεσσαλονικὴ 1978, πού ὑποστήριξε πειστικώτατα ὅτι ὁ 'Άγιος Νικόλαος ὁ 'Ορφανός εἶναι ἔργο τοῦ Σέρβου Κράλη Μιλούτιν, καὶ β) τὴν ἐργασία τοῦ Ι. Γ. Θεοχαρίδη, 'Η Μονὴ Φιλοκάλλη, «Μακεδονικά» 21 (1981) 344/5 καὶ σημ. 6, ὅπου οἱ παλιές ὑποθέσεις τοῦ Α. Ξυγγοπούλου ἀποδείχονται ἀβάσιμες.

Προχωροῦμε τώρα στὰ Τζαμιὰ τῆς Θεσσαλονίκης, σελ. 277-336, ὅπου ἔχουμε πάλι μερικὲς ἀντιρρήσεις στὶς διαπιστώσεις τοῦ σ. 'Ετσι: Σελ. 301 (Τζαμι Seray 'Atık) λέει ὁ σ. «'Ο βυζαντινὸς ναὸς πού σήμερα εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Προφήτη 'Ηλία εἶχε μετατραπῆ καὶ αὐτὸς σὲ τζαμί, γνωστὸ ὡς Seray (Saray) 'Atık Cami' ἢ Eski Seray Cami'ι, πού καὶ τὰ δύο σημαίνει «'Τζαμί τῶν Παλαιῶν 'Ανακτόρων». Τὴν ἴδια ὀνομασία εἶχε καὶ ἡ γύρω συνοικία... 'Η συνοικία δὲν ὀνομαζόταν πάντοτε Eski Seray. Τὸ 891 (1496) αὐτὴ ὀνομαζόταν ἀπλᾶ Seray, γιατί τότε ἀκόμη πρέπει νὰ ὑπῆρχαν τὰ τουρκικὰ ἀνάκτορα».

'Ερωτᾶται ὁμως: Γιατί ἔκτισαν οἱ Τούρκοι ἐκεῖ ἐπάνω ἀνάκτορα, ἂν δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ ἐκεῖ βυζαντινὰ ἀνάκτορα, ὅπως θὰ ὑποστηρίξει ὅτι δὲν ὑπῆρξαν, παρακάτω ὁ συγγραφέας:

Συνεχίζει ὁ σ. (σελ. 301): «Στὸ τεφτερί καταγραφῆς τῶν κατοίκων τῆς πόλης τὸ 1478 καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰ. δὲν ἀναγράφεται συνοικία τοῦ Eski Seray Cami'ι, γιατί τότε ἀκόμη τὸ τζαμί πρέπει νὰ εἶχε τὴν ὀνομασία τοῦ Ἰδρυτῆ του. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ mes-cid πού ἀναφέρεται καὶ στὰ δύο τεφτέρια μὲ τὴν ὀνομασία Haci Mustafa, χωρὶς τοὺς ὑπόλοιπους τίτλους τοῦ Ἰδρυτῆ, ὅπως γίνεται καὶ μὲ ἄλλα τζαμιὰ στὶς ἴδιες καταγραφές». Καὶ «'Η μετατροπὴ τοῦ ναοῦ σὲ τζαμί ἀποδίδεται συνήθως στὸν Μουράτ Β'. Στὰ βακουφικὰ ὁμως τεφτέρια τῆς Θεσσαλονίκης ὡς Ἰδρυτῆς τοῦ τζαμιοῦ ἀναγράφεται ὁ Bardali (ἀπὸ τὴν Πάτρα) Mustafa Pasa».

Νομίζουμε ὅτι, παρὰ τὴν προβλεπτικὴ διατύπωση τοῦ σ., δὲν εἶναι φυσικὸ ἕνας πασὰς νὰ ἀναγράφεται ὡς χατζῆς καὶ ὁ Haci Mustafa νὰ εἶναι ὁ Badrali Mustafa Paşa, πού δὲν ἔχει κὰν τὸν τίτλο τοῦ χατζῆ. 'Άλλωστε ὁ Haci Mustafa ἐμφανίζεται στὴν καταγραφὴ τοῦ 1478, ἐνῶ ὁ Badrali Mustafa Paşa ἐμφανίζεται στὰ βακουφικὰ τεφτέρια, δηλαδὴ στὰ κτηματολογικὰ τεφτέρια τοῦ 1873-1912 (Yoklâma καὶ Da'imi). Πῶς μπορούμε λοιπὸν νὰ ὑποστηρίξουμε μὲ βεβαιότητα, σὰν τὸν σ., ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο καὶ ὅτι ὁ Badrali εἶναι ὁ Ἰδρυτῆς τοῦ τζαμιοῦ Seray 'Atık καὶ εἶναι ὁ ἴδιος πού πρὶν τετρακόσια χρόνια ἐμφανίσθηκε μὲ τὸ ὄνομα Haci Mustafa, ἐνῶ ὁ ἴδιος λέγεται Mustafa Paşa;

Πῶς, ἔπειτα, μπορεῖ νὰ λέει ὁ σ. ὅτι τὸ 1478 καὶ στὶς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. τὸ τζαμί «πρέπει νὰ εἶχε τὴν ὀνομασία τοῦ Ἰδρυτῆ του», νὰ λεγόταν δηλαδὴ Badrali Mustafa Cami'ι ἢ ἀπλᾶ Mustafa Cami'ι, γιὰ νὰ ξεχάσουμε τὸ Haci καὶ τὸ Paşa, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ σ. εἶπε στὴ σελ. 110: «Τὸν 15ο αἰ. (τὸ τζαμί) ὀνομαζόταν ἀκόμα Seray»;

'Ομολογώντας ἔμμεσα τὴν ἀοριστία καὶ τὴν κατόπιν τοῦτου ἀναξιοπιστία τῶν πληροφοριῶν τῶν τουρκικῶν τῶν πηγῶν, ὁ σ. λέει (σελ. 301-302): «Περὶ ἀρμόζοντα: ὁ 'Εβλιγιά Τσελεμπί τὰ Γενιτσα ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ τζαμί κάποιου Badrali, χωρὶς νὰ δίνει ὀλόκληρο τὸ ὄνομά του, οὔτε ἄλλες πληροφορίες γι' αὐτόν. Πι θ α ν ὀ ν ὁμως νὰ πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο, γιατί τὸ ἐπίθετο αὐτὸ δὲν εἶναι συνηθισμένο. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ δεσμός τοῦ Badrali μὲ τὰ Γενιτσα ὀδηγεῖ στὴ σκέψη ἐπὶ αὐτὸς μ π ο ρ ε ἰ νὰ ζοῦσε τὴν ἐποχὴ πού κυριεύθηκε ἡ πόλι ἀπὸ τοὺς Τούρκους. 'Επειτα ἀπὸ τὴν κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1430, στὴ διανομὴ τῶν κτημάτων ἀπὸ τὸν Μουράτ Β' ὁ Badrali Mustafa Paşa π ρ έ π ρ ε ἰ νὰ π ἦ ρ ε τὸ ναὸ πού σήμερα ὀνομάζεται Προφήτης 'Ηλίας καὶ τὸν μετέτρεψε σὲ τζαμί. 'Η σημαντικὴ θέση τοῦ ναοῦ δείχνει ἐπίσης πόσο σπουδαῖο πρόσωπο

ήταν ο πασάς αυτός. Τόν 17ο αϊ. ή μετατροπή του ναού σέ τζαμί αποδόθηκε στόν Μουράτ Β΄ γιατί αυτό συνέβη στά χρόνια τής βασιλείας του και όχι άργότερα». Τί νά πρωτοθαυμάσει κανείς σ΄ αυτά;

Έτσι ό σ. μέ ένα «πιθάνόν», μέ ένα «μπορεί» και μέ ένα «πρέπει», πού μεταγράψαμε έπίτηδες άρτία, όρμά νά άνατρέψει όσα ή βυζαντινολογική έρευνα μέ κόπο μπόρεσε νά διαπιστώσει γιά τόν Προφήτη Ήλία μέχρι σήμερα, λέγοντας (σελ. 302): «Μέ τήν άναζήτηση του βυζαντινού ναού πού μετατράπηκε σέ τζαμί του Eski Seray άσχολήθηκε ό Γ. Θεοχαρίδης (Θ ε ο χ α ρ ί δ η, Δύο νέα έγγραφα, 343-351, όπου και σχετική βιβλιογραφία). Άφου άπέκλεισε τό ένδεχόμενο νά ήταν ναός του Προφήτη Ήλία, θεωρώντας τήν όνομασία αυτή ός παρετυμολογία του τουρκικού άνόματου του τζαμιού, Σεραϊλί-Τζαμί, τό ταυτίζει μέ τή Νέα Μονή πού ίδρυσε τό 1360 ό Μακάριος Χούμνος. Τή γνώμη του αυτή τή στηρίζει σέ μία πληροφορία πού παραδίδεται σέ έγκώμιο του Γαβριήλ, μαθητή του Μακάριου Χούμνου και μετέπειτα μητροπολίτη Θεσσαλονίκης. Σύμφωνα μέ αυτή ό Μακάριος Χούμνος άρχισε νά κτίει μονή, (σόν κάλλιστον τής πόλεως τόπον άπολεξάμενος, ίνα δήποτε και βασιλεία ίδρωτο, τοίς φοιτηταίς διακαθαίρειν έδίδον και προς οικονομίαν εΐσπραπίζειν μοναστηρίον)». Ό Θεοχαρίδης τοποθετεί τή Νέα Μονή στόν σημερινό Προφήτη Ήλία, γιατί βρίσκει ότι πίσω άπό τήν όνομασία τής συνοικίας Eski Seray, όπου βρισκόταν τό τζαμί, κρύβονται όχι μόνο τουρκικά άνάκτορα, άλλα και βυζαντινά, πάνω στα έρείπια τών όποιών κτίστηκε ή Νέα Μονή και άργότερα τό τουρκικό παλάτι. Ός πρόσθετο έπιχείρημα φέρνει τήν πληροφορία ότι οι Τούρκοι όνόμαζαν τή συνοικία και «Μπαλαάτ», πού είναι ή ελληνική λέξη «παλάτιον». Τά βυζαντινά αυτά άνάκτορα πρέπει νά είχαν καταστραφεί κατά τό 1342, μέ τήν επανάσταση τών Ζηλωτών (1342-1349). Άποκλείει άκόμη τήν πιθανότητα νά είχε κτιστεί ή Νέα Μονή «εις τόν χώρον τών Ρωμαϊκών ανακτόρων και έντός του τριγώνου Άγίδος Γαλεριού-Άγίας Σοφίας-Ίπποδρόμου», γιατί έκεί «δέν ύπάρχει σήμεραν βυζαντινός ναός και δέν ύπήρξε ποτέ σημαντικόν τουρκικόν τέμενος, τό όποιον θα ήδύνατο νά ήτο βυζαντινός ναός μετατραπών εις τουρκικόν τέμενος».

Και τώρα ό σ. άντιλέει (δ.π.): «Η συνοικία Eski Seray όμως δέν όνομαζόταν Balat, άφου ή συνοικία αυτή ύπήρξε σέ άλλο σημείο τής πόλης, όπως έχουμε ήδη παρατηρήσει. (Πράγματι, βλ. σελ. 136 και σημ. 169, ύπήρχε και έκεί άργότερα και γιά άλλο λόγο). Έπομένως τό βυζαντινά άνάκτορα μπορεί νά μη βρίσκονταν τό τουρκικό Eski Seray, άλλα σέ πιό κεντρικό σημείο τής πόλης». Σ΄ αυτά ύπάρχει όμως και ό άντιλογος:

Πρώτον, τήν παράδοση γιά τή συνοικία Μπαλαάτ διέσωσε ό Π. Ν. Πιπιαγεωργίου, Άρχαία εικόν του Άγίου Δημητρίου, «Byz. Zeitschrift» 1 (1892) 482: «Οί Τούρκοι όνόμαζον τήν συνοικίαν Έσκι-Σεραί «Μπαλαάτ»». Δέν τό έβγαλε αυτό από τό νού του ό Παπαγεωργίου.

Δεύτερον, ό Τούρκος περιηγητής και γεωγράφος Χατζη-Κάλφα (λεγόμενος Κιατίπ Τσελεμπίης) χαρακτηρίζει τό 1657 τό τέμενος Έσκι-Σεραί ός άλλοτε χριστιανικόν ναν όνάκτορον: Mustafa Ben Abdalla Hadschi Chalf, Rumeli und Bosna, σέ μετάφραση J. Hammer, Βιέννη 1812, σελ. 77 (κεφ. 9): «Die Moskée des Seraj, ehemals zu den Zeiten der Ungläubigen die Hofkirche».

Συνερίζει ό σ. (δ.π.): «Άκόμη, έφ΄όσον τό τζαμί ιδρύθηκε τήν εποχή του Μουράτ Β΄ άπό τόν Badrali Mustafa Paşa, λίγα χρόνια έπειτα άπό τήν άλωση τής πόλης, και όπωσδήποτε πριν άπό τό 1478, άποκλείεται νά βρίσκóταν έκεί ή Νέα Μονή, αν αυτή ύπήρξε ός τό 1556, σύμφωνα μέ σημείωμα του κώδικα 5594 τής Μονής Παντελεήμονος του Άγίου Όρους, πού παραθέτει ό Θεοχαρίδης. Τέλος, στήν περιοχή τών ρωμαϊκών ανακτόρων ύπήρχε τό σημαντικό Ακςε Mescid, κτισμένο πάνω στό ρωμαϊκό κτίσμα του Όκαταγιού. Όπως είδαμε παραπάνω αυτό προτου γίνεται τζαμί στα πρώτα κιάλα χρόνια τής τουρκοκρατίας, άποτελοϋσε τή μητρόπολη τής Θεσσαλονίκης. (Βέβαια, ύστερα από τήν άνακάλυψη

του μητροπολιτικού ναού στο Ὁκτάγωνο ἀπὸ τὸν σ. ὁ ἀποκλεισμός τοῦ χώρου τῶν ρωμαϊκῶν ἀνακτόρων γιὰ τὴ Νέα Μονὴ ἀπὸ θεωρητικὸς ἄλλοτε γίνεται τῶρα βέβαιος). Μποροῦμε ἐπομένως νὰ ποῦμε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς τοποθέτησης τῆς Νέας Μονῆς στὴ Θεσσαλονίκη μένει ἀκόμη ἄλυτο».

Νομίζουμε ὅτι ὁ σ. κατέστησε τὸ πρόβλημα ἄλυτο καὶ ἄλυτο γι' αὐτὸν. Ἐπειδὴ στὰ Γεντισὰ στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ. ἀναφέρεται κάποιος Badrali, θεωρεῖ πιθανὸν ὅτι αὐτὸς ἐξῆσε ἐπὶ Μουράτ Β', πρὶν ἀπὸ 220 χρόνια δηλαδὴ. Ἐπειδὴ στὰ βακουφικά τεφτέρια τοῦ 1875-1912 ἀναγράφεται ἡ τουρκικὴ παράδοση, ὅτι ἰδρυτὴς τοῦ τζαμιοῦ Eski Seray εἶναι ἕνας Badrali Mustafa Paşa, πιστεύει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Badrali τῶν Γεντισῶν, πὺ ἀναφέρεται μὲν στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ. ἀλλά, ἀφοῦ ἔχει σχέση μετὰ Γεντισὰ, μ π ο ρ ε ῖ νὰ ζοῦσε στὴν ἐποχὴ πὺ καταλήφθηκε ἡ πόλη τῶν Γεντισῶν καὶ μετὰ τὴν κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1430 π ρ ε π ε ι νὰ πῆρε τὸ νᾶό, πὺ σῆμερα ὀνομάζεται Προφήτης Ἥλιας, καὶ νὰ τὸν μετέτρεψε σὲ τζαμί.

Ἐπὶ πλέον, ὁ σ. ταυτίζει τὸ τέμενος Eski Seray τοῦ Bardali Mustafa Paşa κατ' αὐτὸν μὲ τὸ mescid τοῦ Haci Mustafa, πὺ ἀναφέρεται στὴν καταγραφὴ τοῦ 1478 στὴ συνοικία Ἀσωμάτων (βλ. σελ. 301: «...αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ mescid πὺ ἀναφέρεται καὶ στὰ δυὸ τεφτέρια μετὰ τὴν ὀνομασία Haci Mustafa...»). Τὸ ἴδιο ἔκαμε στὴ σελ. 37 γιὰ νὰ φέρει τὴ συνοικία Ἀσωμάτων ὡς τὸν Προφήτη Ἥλία. Ἐναν πασὰ Mustafa δηλαδὴ, πὺ ἀναφέρεται κατὰ τὸν 19ο αἰ., τὸν ταυτίζει μετὰ ἕνα χατζὴ Mustafa, πὺ ἐξῆσε στὸν 15ο αἰ.

Μὲ τέτοιους συλλογισμοὺς ὁ σ. μπορεῖ καὶ λέει μετὰ σιγουριά: «...ἔφ' ὅσον τὸ τζαμί ἰδρύθηκε τὴν ἐποχὴ τοῦ Μουράτ Β' ἀπὸ τὸν Badrali Mustafa Paşa, λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς πόλης καὶ ὀπωσδήποτε πρὶν ἀπὸ τὸ 1478, ἀποκλείεται νὰ βρισκόταν ἐκεῖ ἡ Νέα Μονὴ, ἂν αὐτὴ ὑπῆρχε ὡς τὸ 1556, σύμφωνα μετὰ σημεῖωμα τοῦ κώδικα 5594 τῆς Μονῆς Παντελεήμονος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πὺ παραθετὴ ὁ Θεοχαρίδης (Δύο νέα ἔγγραφα, 342)...».

Ὁ ἀναγνώστης θὰ κρίνει πόσο ἀναμφισβήτητοι ἱστορικὰ εἶναι οἱ συλλογισμοὶ πὺ κάνει ὁ σ. Ἀναμφισβήτητα πάντως εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ Νέα Μονὴ κτίστηκε τὸ 1360 πάνω σὲ ἑρείπια βυζαντινῶν ἀνακτόρων. *Ἔνα καὶ βασιλεία Ἰδρυτο*, λέει τὸ Ἐγκώμιο τοῦ Γαβριὴλ Θεσσαλονίκης. Ὁ ναὸς τοῦ Προφήτη Ἥλια ἔχει ἀκόμα σῆμερα ἐνσωματωμένα οἰκοδομικὰ λείψανα παλαιότερων βυζαντινῶν κτισμάτων (βλ. Diehl - I e T o u r n e a u - S a l a d i n, 304). Ἐπὶ πλέον, οἱ πρόσφατες ἐργασίες ἀναστήλωσής τοῦ ἀποκάλυψαν ὅτι τὸ μνημεῖο κᾶθεται στὴν ἀνατολικὴ καὶ νότια πλευρὰ τοῦ πάνω σὲ τοίχους παλαιότερου κτίσματος καὶ μάλιστα μετὰ πολὺ ἄτεχνη θεμελίωση, ἀφοῦ παχύτερα θεμέλια κᾶθονται πάνω σὲ στενότερους παλιούς τοίχους καὶ τὰ κενὰ γεμίζουν μετὰ πάζα, πρᾶγμα πὺ θυμίζει τὴ φράση τοῦ Ἐγκωμίου, ὅτι ὁ Χοῦμος τὸν χώρο τῶν ἀνακτόρων *τοῖς φοιτηταῖς διακαθαίρειν ἐδίδων καὶ πρὸς οἰκονομίαν ἐντερεῖζεν μοναστηρίων*.

2) Τὰ βυζαντινὰ ἀνάτορα ὑπάρχουν τὸ 1328 καὶ σ' αὐτὰ παινοβογαίνει ὁ Ἀνδρόνικος Γ' (Καντακ. I, 53. Bonn. I, 271, 10). Δὲν βρισκονται δὲ μέσα στὴν Ἀκρόπολη, γιὰτι ἀπ' αὐτὴν βγαίνει ὁ Ἀνδρόνικος Γ' μιά φορά γιὰ νὰ πάει στὰ ἀνάτορα (Καντακ., I, 54. Bonn. I, 273, 1). Δὲν ὑπάρχουν ὁμως πιά τὸ 1360, ἀφοῦ πάνω στὰ ἑρείπια τοὺς κτίζει τὸ φε ὁ Χοῦμος τῆ Νέα Μονὴ του. Μεταξὺ 1328 καὶ 1360 ἡ μόνη μαρτυρημένη καταστροφὴ κτιρίων στὴ Θεσσαλονικὴ ἔγινε κατὰ τὴν ἐπανάσταση τῶν Ζηλωτῶν (1342-1349), ὀπότε κατὰ τὸν Καντακ., III, 38. Bonn. II, 233, 22 κ.έ., οἱ Ζηλωταὶ *ἐγράψθησαν ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶν φυγάδων...καὶ ἦν εὐθὺς ἀνάγκη ἐκ θεμελίων ἀνασπᾶσθαι*. Μεταξὺ τῶν φυγάδων ἦταν καὶ ὁ διοικητὴς τῆς πόλης πρωτοστράτωρ Συναδηνὸς καὶ μετὰ τῶν κτιρίων πὺ καταστράφηκαν *ἐκ θεμελίων* ἦταν καὶ ἡ κατοικία του, τὰ ἀνάτορα.

3) Οί Τούρκοι ονόμαζαν τὸν Προφήτη Ἡλία Τζαμί τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων (Eski Seray Cami'i). Εἶναι λοιπὸν ἀναμφισβήτητη ἡ ὑπαρξη παλαιῶν ἀνακτόρων ἐκεῖ. Καὶ τουρκικὰ ἂν ἦταν τὰ ἀνάκτορα αὐτά, ἀφοῦ τὰ βυζαντινὰ δὲν ὑπῆρχαν πιά, ἡ ἐπιλογή τῆς θέσεως ἐκεῖ γιὰ τουρκικὰ ἀνάκτορα τουλάχιστο μαρτυρεῖ ὅτι οἱ Τούρκοι συνέχιζαν βυζαντινὴ παράδοση, ἂν δὲν βρῆκαν καὶ κτίσματα.

4) Τὰ τουρκικὰ βακουφικὰ τεφτέρια τοῦ 19ου αἰ. διασώζουσι τουρκικὴν παράδοση, ὅτι κάποιος Badrali Mustafa Paşa εἶναι ὁ κάποτε ἰδρυτὴς τοῦ τζαμιοῦ Eski Seray. Αὐτὸς ὁμῶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Badrali τῶν Γενιτσῶν τοῦ 17ου αἰ. καὶ ἀκόμα λιγώτερο ὁ Hacı Mustafa τοῦ 1478, ὅπως φαντάζεται ὁ σ. Ἐνας πασάς δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται μόνο ἀπὸ τὴν καταγωγή του Badrali, χωρὶς ὄνομα, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ ἕναν ἄπλό χατζή, οὔτε φαίνεται πιθανὴ μιὰ ταύτιση τριῶν προσώπων (Hacı Mustafa - Badrali - Badrali Mustafa Paşa) μέσα σὲ τετρακόσια χρόνια (1478-1875).

5) Εἶναι βέβαια γεγονός, ὅτι «στὸ τεφτέρι καταγραφῆς τοῦ 1478 καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰ. δὲν ἀναγράφεται συνοικία Eski Seray Cami'is». Ὁ λόγος εἶναι ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα τζαμί καὶ ὄχι «γιατὶ τότε ἀκόμη τὸ τζαμί πρέπει νὰ εἶχε τὴν ὀνομασία τοῦ ἰδρυτῆ του», ὅπως ὑποθέτει ὁ σ. (σελ. 301).

6) Στὸ σημείωμα τοῦ κώδικα 5594 τῆς Μονῆς Παντελεήμονος τοῦ Ἁγίου Ὁρους μιλά Θεσσαλονικεὺς καὶ ἀναφέρει Νέα Μονὴ στὴ Θεσσαλονικὴ τὸ 1556. Πῶς νὰ ἄγνοήσουμε τὴ σίγουρη αὐτὴ πληροφορία καὶ νὰ ἀφεθῶμε στίς ἀπίθανες ταυτίσεις καὶ τὰ εὑφάνταστα κατασκευάσματα τοῦ συγγραφέα;

Τουρκικὴ συνοικία Balat ὑπῆρχε πράγματι νοτιώτερα. (Esas Θεσσαλονίκης, ἀρ. 1, 60-63, τὸ 1906). Τὴν περιγράφει ὁ σ. στὴ σελ. 136. Ἀναφέρεται ἤδη ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. καὶ βρισκόταν γύρω στὸ σημερινὸ Hamza Bey (κινηματογράφος Ἀλκαζάρ). Λέει ὁ σ. (σελ. 410): «Ἐπομένως κοντὰ στὸ τζαμί αὐτὸ (Hamza Bey) πρέπει νὰ βρισκόταν καὶ τὸ κτίριο τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Τὸ ἀνάκτορο αὐτὸ κήκε στίς 12 Ἰουλίου 1826 σύμφωνα μὲ ἔκθεση τοῦ Γάλλου Προξένου Bottu («Μακεδονικὰ» 20, 1980, 54, 59). Καὶ σελ. 411: «Εἶναι πολὺ πιθανὸ ἡ ἔδρα τοῦ πασᾶ νὰ βρισκόταν στὴν περιοχὴ ποὺ ὀνομαζόταν Balat ἢ κάπου ἐκεῖ κοντῶν».

Ἔχουμε λοιπὸν ἐδῶ μιὰ τουρκικὴ συνοικία ποὺ ὀνομαζόταν Balat ἀπὸ τουρκικὸ ἀνάκτορο, ποὺ μαρτυρημένα ὑπῆρξε ἐκεῖ καὶ κήκε τὸ 1826, ἐνῶ ἡ πληροφορία τοῦ Παπαγεωργίου, ὅτι οἱ Τούρκοι ονόμαζαν τὴ συνοικία Eski Seray («Μπαλαάτ», δὲν εἶναι παρά μιὰ ἀνάμνηση, ὅτι ὑπῆρχαν κάποτε ἐκεῖ ἀνάκτορα καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζονταν Παλαιὰ Ἀνάκτορα (Eski Seray), ποὺ σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν καὶ Νέα. Γιατὶ νὰ μὴ εἶναι τὰ Νέα αὐτὰ ποὺ κήκων τὸ 1826;

Ὁ σ. ὁμῶς βγάζει διαφορετικὰ συμπεράσματα. Λέει (σελ. 411): «Καθὼς ἕνα διοικητικὸ κτίριο συνήθως χτίζεται πάνω σὲ ἔδαφος ποὺ καὶ πρὶν ἄνηκε στὸ δημόσιο, οἱ ὀνομασίες τῶν συνοικιῶν μᾶς ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι στὴ θέση αὐτὴ πρέπει νὰ τοποθετήσουμε ἀρχικὰ τὸ βυζαντινὸ παλάτι, ποὺ χρησίμευε ὡς ἔδρα τῆς διοικήσεως τῆς πόλης καὶ ἔδωσε τὴν ὀνομασίαν τῆ συνοικίας Balat. Ἐνας πύργος ποὺ ἔμεινε ἀπὸ τὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων, ποὺ ἀσφαλῆς θὰ ἀποτελοῦσαν τὰ ἀνάκτορα, ἔδωσε τὴν ὀνομασίαν του στὴ συνοικία Taht'ül Kal'a» (ἀργότερα Tahta Kale).

Ἡ συνοικία Eski Seray ὁμῶς, ποὺ ἡ παράδοση τὴν ὀνόμαζε «Μπαλαάτ», βρισκόταν στὴν ἐπάνω πόλη γύρω στὸν Προφήτη Ἡλία, ἐνῶ τὸ ἀνάκτορο, ποὺ κήκε τὸ 1826 καὶ ποὺ ἡ συνοικία του ὀνομαζόταν Balat, βρισκόταν στὴν κάτω πόλη γύρω στὸ Hamza Bey. Οἱ δύο διαφορετικὲς θέσεις τῶν συνοικιῶν δείχνουν καὶ δύο διαφορετικὲς θέσεις ἀνακτόρων. Πῶς λοιπὸν νὰ τοποθετήσουμε τὸ παλάτι, ποὺ ἡ ἀνάμνησή του ὑπῆρχε κοντὰ στὸν Προφήτη Ἡλία (Eski Seray), κάτω καὶ γύρω στὸ Hamza Bey, ὅπου κήκε ἀνάκτορο τὸ 1826 καὶ ἡ συνοικία ὀνομαζόταν ἀπ' αὐτὸ Balat;

Λέει επίσης ό σ. (σελ. 412): «Χωρίς άμφιβολία τό τζαμί τοϋ Hamza Bey πρέπει να είχε χτιστεί σέ χώρο, όπου βρισκόταν κάποια χριστιανική εκκλησία ή κάποιο μοναστήρι· ή θέση είναι πολύ σημαντική... έκει λοιπόν ήταν πιθανώς ό ναός τών βυζαντινών ανακτόρων, ίσως τής θέσης ρωμαϊκού ναού, κι επάνω στά έρείπια του οικοδομήθηκε τό τζαμί τοϋ Hamza Bey... Πιο πάνω άπό τό τζαμί αυτό (τοϋ Hamza Bey) ύπήρχε, όπως δείχνει, τό Biiyik (Μεγάλο) Kerwan Saray, τό μεγάλο «ξενοδοχείο» τής πόλης, σέ όλο τό διάστημα τής τουρκοκρατίας, και αυτό πρέπει να πήρε τή θέση ενός άλλου κτιρίου τών ανακτόρων, ίσως τής φρουράς ποϋ άσφαλώς ύπήρχε σέ αυτά... Ή ύπαρξη λοιπόν όλων αυτών τών κτιρίων κατά τήν εποχή τής τουρκοκρατίας σέ μιá θέση τόσο σημαντική για τήν πολιτική και κοινωνική ζωή τής Θεσσαλονίκης άναμφισβήτητα πρέπει να μάς όδηγήσει στό συμπέρασμα ότι ό ίδιος ό χώρος άποτελοϋσε και τό διοικητικό κέντρο τής πόλης κατά τή βυζαντινή εποχή».

Πόσο «άναμφισβήτητα» είναι αυτά τά κατασκευάσματα τής φαντασίας τοϋ σ., άς κρίνει ό άναγνώστης. Τό μόνο ποϋ διαφαίνεται πράγματι σ' αυτά είναι ότι στήν περιοχή τοϋ Hamza Bey και στή συνοικία Balat, όπου τό τουρκικό άνάκτορο ποϋ κήκε τό 1826, ύπήρξαν πράγματι παλαιότερα και βυζαντινά κτίσματα, όπως δείχνει ό πύργος Tahtü'l Kal'a (Κάτω άπό τόν Πύργο), δέν ξέρουμε όμως τί ήταν αυτά. Να μιμηθοϋμε τίσ διαπιστώσεις τοϋ σ. και να ποϋμε ότι αυτά ήταν νέα βυζαντινά άνάκτορα μετά τήν καταστροφή τών παλαιών στήν επάνω πόλη τό 1342-1349; Όρκο δέν παίρνουμε.

Σελ. 306 (Τζαμί İki Şerife). Παρατηρήσεις μοπορουν να γίνουν και στό τζαμί İki Şerife, τόν σημερινό δηλαδή ναό τών Ταξιαρχών στήν επάνω πόλη, για τόν όποιο ό σ. λέει (σελ. 306): «Τήν όνομασία του τό τζαμί τήν όφειλε στό μιναρέ του ποϋ είχε δύο εξώστες (Şerife ή Şerefe). Ήδη άπό τά μέσα τοϋ 17ου αϊ. όνομαζόταν İki Şerife ή İki Şerifeli (Seyahatnâme, Η', 158-Μοσχοποϋλου, 345). Ό 'Εβλιγιά Τσελεμπή θεωρεί ώς κτήτορά του κάποιο άνώπαρκο μέρτρα (şehid) Şerifi (Seyahatnâme, Η', 158-Μοσχοποϋλου, 345). Τό τζαμί ήταν πριν εκκλησία (βλ. παραπάνω, σ. 38-39. Ήπίσης Ξ υ γ γ ο π ο υ λ ο υ, Τέσσαρες μικροί ναοί, 5 κ.έ.—T a f r a l i, 97 κ.έ. —Χ α τ ζ η - Ί ω ά ν ν ο υ, 92), πιθανόν τών 'Ασωμάτων, και ίδρυτής του σύμφωνα με τά βακουφικά τεφτέρια ήταν ό Gazi Hüseyin Bey. Ό τίτλος τοϋ gazi ποϋ ό Hüseyin Bey έφερε όδηγει στή σκέψη ότι αυτός ίσως ήταν ένας άπό τούς πρώτους μπέηδες, πιθανόν τής οικογενείας τοϋ Gazi Evrenos Bey, ή όποία εγκαταστάθηκε στή Θεσσαλονίκη έπειτα άπό τήν έλωσή της τό 1430. Πραγματικά, ένας άπό τούς τρεις γιους τοϋ 'Ali, τοϋ πιο περίφημου άπό τούς γιους τοϋ Gazi Evrenos Bey, όνομάζεται Hüseyin (I. M é l i k o f f, Evrenos Oghulları, ΕΙ², Β', 721). Τό τζαμί δέν άναφέρεται στά τεφτέρια καταγραφής τοϋ πληθυσμοϋ τής πόλης τό 1478 και στίς άρχές τοϋ 16ου αϊ., γιατί βρισκόταν άνάμεσα σέ έλληνικό πληθυσμό και δέν άποτελοϋσε κέντρο μουσουλμανικής συνοικίας... και αυτό πρέπει να είναι μιá άπό τίσ πρώτες εκκλησίες τής πόλης ποϋ μετατράπηκαν σέ τζαμί».

Σ' αυτά έχουμε να παρατηρήσουμε τά εξής:

1) Οί Ταξιαρχαί, βέβαια, δέν ήταν άνέκαθεν εκκλησία, αλλά μονή, όπως έχει διαπιστώσει ή άρχαιολογική διερεύνησή τους άπό τόν Ξ υ γ γ ο π ο υ λ ο υ, Τέσσαρες μικροί ναοί, σ. 23, και δέν γνωρίζουμε τό όνομα αυτής τής μονής κατά τούς βυζαντινούς χρόνους. Ή ύπόθεση τοϋ σ., ότι ή εκκλησία ήταν ναός τών 'Ασωμάτων και άπ' αυτή μεταφέρθηκε ή λατρεία τους στή Rotonda (σελ. 38-39), είδαμε προηγουμένως (Συνοικία 'Ασωμάτων), για ποιους λόγους δέν εδσταθεί.

2) Τό Τζαμί İki Şerife δέν άναφέρεται στήν καταγραφή τοϋ 1478 ούτε στίς άρχές τοϋ 16ου αϊ., γιατί, λέει ό σ., «δέν βρισκόταν άκόμα άνάμεσα σέ έλληνικό πληθυσμό και δέν άποτελοϋσε κέντρο μουσουλμανικής συνοικίας». Τουρκικό τζαμί μέσα σέ έλληνική συ-

νοικία από το 1430 ως τις αρχές του 16ου αι. για ποιους έγινε και ποιοι το χρησιμοποιούσαν για τις θρησκευτικές τους ανάγκες; Χωρίς θρησκευτικές ανάγκες τουρικού πληθυσμού γύρω του, πώς «πρέπει να είναι μία από τις πρώτες εκκλησίες της πόλης που μετατράπηκαν σε τζαμί»; Οι Τούρκοι καταλάμβαναν τις χριστιανικές εκκλησίες κάθε φορά κατά τις ανάγκες τους, άλλως δεν θα είχαμε διαφορετικές χρονολογίες κατάληψης ναών, π.χ. 1491 'Άγιος Δημήτριος, 1525 'Αγία Σοφία, 1591 Rotonda κ.ο.κ.

'Ο σ. όμως φαίνεται να διαφεύδει τον έαυτό του, όταν λέει στη σελ. 38: «Στη συνοικία των 'Ασωμάτων (όπου κατ' αυτόν ήταν το τζαμί İki Şerife) το 1478 κατοικούσαν 81 τουρκικές οικογένειες και πέντε άγαμοι, δηλαδή 405 περίπου άτομα». Είχε λοιπόν τουρικό πληθυσμό γύρω του, έστω και λιγότερο από τον ελληνικό. Γιατί δεν αναφέρεται το 1478; Μήπως το τζαμί δεν υπήρχε ακόμη και οι Ταξιάρχαι έγιναν τζαμί İki Şerife αργότερα, όταν πύκνωσε πολύ ο τουρκικός πληθυσμός γύρω τους και γι' αυτό εμφανίζεται το τζαμί İki Şerife μόνο στα μέσα του 17ου αι. στον 'Εβλιγιά Τσελεμπί, που ο Ίδιος δεν ξέρει τον ιδρυτή του, γιατί δεν ήταν περίφημος; Μήπως ο Gazi Hüseyin Bey των Βακουφικών τσφετιριών του 1875-1916 δεν έχει καμιά σχέση με την οικογένεια του Gazi Evrenos Bey, που έζησε τετρακόσια χρόνια πριν;

Τζαμί Fethiye (σελ. 309-310). Προβλήματα υπάρχουν και στα λεγόμενα του σ. για το τζαμί Fethiye. Λέει ο σ. (σελ. 309): «Το Fethiye Cami' (=της Κατακτήσεως, της Νίκης) βρισκόταν στον πάνω μέρος της Πλατείας Δικαστηρίων, στη συνοικία Kasimiye ('Αγίου Δημητρίου) ανάμεσα στην οδό 'Αγίου Δημητρίου και στην παλαιά 'Αριστοτέλους ('Ολύμπου). Κοντά του βρισκόταν και ο όμώνυμος τεκές και γύρω υπήρχε ένας μεγάλος κήπος.

Το τζαμί αυτό δεν αναφέρεται στα τσφετέρια των συνοικιών της Θεσσαλονίκης του 1478 και στις αρχές του 16ου αι., γιατί ούτε τότε ούτε αργότερα αποτελούσε συνοικιακό τζαμί, αλλά τμήμα του τεκέ... Σύμφωνα με μία παράδοση, ήταν πριν ναός του 'Αγίου Νέστορος. Κατά τον Texier, υπήρχε τουρκική παράδοση ότι ήταν παλαιά εκκλησία της Παναγίας, που την μετέτρεψε σε τζαμί ο Μουράτ Β'. 'Ο 'Αναγνώστης όμως γράφει ότι μπαίνοντας στην πόλη μόνο δυο εκκλησίες έκανε τζαμιά ο Μουράτ Β': την 'Αχειροποίητο, που ήταν ναός της Παρθένου, και τη Μονή του Τιμίου Προδρόμου, που είχε ξαναγίνει τζαμί παλαιότερα, σε μία από τις προηγούμενες κατακτήσεις της πόλης.

Γνωρίζουμε ότι κάθε φορά που ένας σουλτάνος καταλάμβανε μία χριστιανική πόλη, πρώτη του δουλειά μπαίνοντας σ' αυτή ήταν να προσευχηθεί στην πιο μεγάλη εκκλησία που υπήρχε εκεί, ευχαριστώντας τον 'Αλλάχ για τη βοήθειά του και αφιερώνοντας στη λατρεία του την εκκλησία αυτή ως δείγμα ευγνωμοσύνης... Το τζαμί αυτό έπαιρνε την όνομασία Fethiye Cami', άραβικές λέξεις που σημαίνουν "τζαμί της κατακτήσεως" ή "της νίκης"... Παρόλο που η 'Αχειροποίητος γίνεται τζαμί από τον Μουρατ "ώς σύμβολον νίκης και της γενημένης άλωσης", ή όνομασία Fethiye δεν δίνεται, σ' αυτή, αλλά στη μικρή εκκλησία που βρίσκεται λίγο πιο κάτω από τον 'Άγιο Δημήτριο.

Το γεγονός ότι την εκκλησία αυτή θεωρούσαν οι Τούρκοι ως τζαμί της άλωσης είναι, νομίζω, η άσφαλεστερη ένδειξη ότι εκεί πρέπει να αναζητήσουμε τη Μονή του Τιμίου Προδρόμου.

'Η μονή ήταν κτισμένη σε ένα από τα πιο κεντρικά σημεία της πόλης και δέσποζε στη γύρω περιοχή' για τους λόγους αυτούς κυρίως πρέπει να είχε γίνει τζαμί μάλλον, όταν η πόλη καταλήφθηκε βίαια από τον Βαγιαζίτ Α'... 'Ετσι μπαίνοντας στη Θεσσαλονίκη ο Μουράτ ξανακάνει τζαμί την εκκλησία που είχε γίνει και παλαιότερα τζαμί, γιατί ήταν αδιανόητο στους Τούρκους μέσα σε μία μουσουλμανική πόλη να παραμείνει στην ύπρεσια άλλης θρησκείας ένα κτίσμα που είχε χρησιμεύσει ως οίκος λατρείας της ισλαμικής θρησκείας».

Τὰ πράγματα φαίνονται ἀπλᾶ γιὰ τὸν σ. καὶ τὴ μυθοπλαστικὴ του ἱκανότητα. Δὲν εἶναι ὁμως, ὅπως θὰ δομοί. Ἐξηγοῦν βέβαια κατὰ τὸν σ., γιὰ τὴ Ἄχειροποίητος δὲν ὀνομάστηκε Fethiye Cami' ἀπὸ τὸν Μουράτ Β'. Ἐπῆρχε ἡδὴ Fethiye Cami', ἡ Μονὴ Προδρόμου ἀπὸ τὸν Βαγιαζίτ Α'.

Πρὶν προχωρήσουμε στὰ προβλήματα, ποῦ δὲν ὑποπεύεται ὁ σ., χρειάζεται νὰ συνδουάσουμε μὲ τὰ παραπάνω ὅσα λεῖο ὁ σ. γιὰ τὸ τζαμί Biyikli Süleyman Ağa:

Τζαμί Biyikli Süleyman Ağa (σελ. 324-325). Λέει ὁ σ. (σελ. 324): «Τὸ τζαμί τοῦ Biyikli (Μυστακοφόρου) Süleyman Ağa βρισκόταν πάνω στὴν Ἐγνατία, στὸ μέρος ὅπου σήμερα ὑπάρχει ἡ Στοὰ Χορτιάτη. Ἄνηκε στὴ συνοικία Ἀγίου Νικολάου καὶ γύρω του δὲν κατοικοῦσαν Τούρκοι. Γι' αὐτό, ἐνῶ τὸ 1835 ἀναφέρεται ὡς τζαμί, στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰ. τὸ βρισκοῦμε ὡς mescid... Περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸν ἱδρυτὴ του δὲν βρεθκαν... (ὁ σ. κατόπιν δίνει τὴν ἀραβικὴ ἐπιγραφή του ποῦ διέσωσε ὁ Ἐβελγιά καὶ ἡ ἀριθμητικὴ ἀξία τῶν γραμμάτων τοῦ χρονογράμματός του δίνει τὴ χρονολογία 1644-1645)».

Σελ. 325: «Τὸ τζαμί αὐτὸ βρισκόταν στὴ θέση βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς ἐποχῆς τῆς Εἰκονομαχίας, ὁ ὁποῖος ἱδρύθηκε γιὰ νὰ τιμηθεῖ κάποιος μάρτυρας, ὅπως ἐξοικονομικῶς εὐρήματα (Δ. Εὐ ἀ γ γ ε λ ἰ δ ο υ, Εἰκονομαχικὰ μνημεῖα ἐν Θεσσαλονίκῃ, ΑΕ. Τόμος Ἐκατονταετηρίδος, 1937, 341-342). Δὲν γνωρίζουμε πῶς λεγόταν ὁ ναὸς αὐτὸς προτοῦ γίνεο τζαμί. Ὁ Γ. Ι. Θεοχαρίδης μὲ πολλὴ ἐπιφύλαξη διατυπώνει σὲ πρόσφατο ἄρθρο του τὴ γνώμη ὅτι στὴ θέση τοῦ τζαμιοῦ Biyikli Süleyman Ağa βρισκόταν ἡ Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Γ. Ι. Θεοχαρίδης, Μία ἐξαφανισθεῖσα μεγάλη μονὴ τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ Μονὴ τοῦ Προδρόμου, «Μακεδονικά» 18, 1978, 1-26). ὅπως ἔχουμε ὁμως ἀναφέρει, ἡ μονὴ αὐτὴ πρέπει νὰ ἦταν τὸ Fethiye Cami'. Τὸ τζαμί τοῦ Biyikli Süleyman Ağa ἄλλωστε ἱδρύθηκε, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἐπιγραφή του, τὸ 1644-1645 καὶ ὄχι τὸ 1430».

Τὰ προβλήματα τώρα εἶναι:

1) Πῶς ἡ Μονὴ Προδρόμου, ποῦ, σύμφωνα μὲ ἔγγραφο τῆς Μονῆς Ἰβήρων τοῦ 1320, βρισκόταν κοντὰ στὴν Ἀχειροποίητο, βρέθηκε ψηλά στὸ Fethiye Cami' κάτω ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου; Λέει τὸ πωλητήριο ἔγγραφο τοῦ 1320: *...ἐν τῇ γειτονείᾳ τῆς Ἀχειροποιήτου πλῆσιον καὶ τοῦ μετοχίου τῆς αὐτῆς μονῆς ὑμῶν (Ἰβήρων) τοῦ τιμωμένου εἰς ὄνομα τοῦ τιμίου προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου* (βλ. Θεοχαρίδης, ὁ.π., σ. 16).

2) Γιατί ἡ Μονὴ Προδρόμου, ἡ πρὸ χρόνων παρὰ τῶν Τούρκων ληφθεῖσα κατὰ τὸν Ἀναγνώστην (Bonn. σ. 520—Τ ὁ ρ α, 56), νὰ εἶναι αὐτὴ ὅπου ἔκαμε τὴ νικητήρια προσηυχὴ τοῦ Ὁ Βαγιαζίτ Α' κατὰ τὴ δευτέρη τουρκικὴ κατάκτηση τῆς πόλης τὸ 1391 καὶ νὰ ἀναγνωρίζεται αὐτὴ σήμερα ἀπὸ τὸν σ. στὸ μικρὸ Fethiye Cami', ἀφοῦ Ὁ Βαγιαζίτ Α', ὅπως λέει ἀργότερα ὁ γιὸς του Μουσᾶ, κατέλαβε πολλοὺς ναοὺς καὶ μονεὲς τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴ δευτέρη κατάκτηση τῆς πόλης (1391-1403) (Δ ο ὁ κ α ς, Bonn. σ. 92—G r e c u, σ. 127); Δὲν ὑπῆρχε ἀνάμεσα στοὺς ναοὺς καὶ μονεὲς ποῦ κατέλαβε καὶ εἰς ἱερά τεμένη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Προφήτου μετέστησεν, ὅπως λέει ὁ Μουσᾶ, ἕνας σημαντικὸς γιὰ τὸ μέγεθος ἢ γιὰ τὴ θέση ναὸς ἢ μονὴ, ἀλλὰ κατάντησε στὸ σχετικὰ μικρὸ κτίσμα, ποῦ ἡ παράδοση τὸ βάζει σήμερα σ' αὐτὸ τὴ μεγάλῃ καὶ πλουσίᾳ Μονὴ τοῦ Προδρόμου; Καὶ γιὰτὶ διάλεξε μονὴ, ἐνῶ ὑπῆρχαν μεγάλοι ναοί;

3) Πῶς νὰ ἀγνοήσουμε τὰ λείψανα τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ, ποῦ βρέθηκε ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα τοῦ Δ. Εὐ ἀ γ γ ε λ ἰ δ ἠ (ΑΕ, 1937, 341-342) κοντὰ στὴν Ἀχειροποίητο, ὅπως κοντὰ ἦταν καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Προδρόμου, τοῦ ὁποῖου μάλιστα ἡ κτηριολογικὴ ἐξέλιξη, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Εὐαγγελίδης, μοιάζει μὲ τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη τῆς Μονῆς τοῦ Προδρόμου, ὅπως τὴν ἀναφέρουν οἱ βυζαντινὲς πηγές;

4) Τί ἐμποδίζει τὸ τζαμί τοῦ Biyikli Süleyman Ağa, ποῦ κτίστηκε κατὰ τὴν ἐπιγραφή του τὸ 1644-1645 πάνω στὰ λείψανα τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελίδῃ, νὰ κτισθῆκε

στη θέση παλαιότερου τουρκικού τζαμιού, όπως θα ήταν η Μονή του Προδρόμου μετά το 1430, αφού πέρασαν διακόσια και περισσότερα χρόνια από το 1430 και τίποτα δεν ξέρουμε για τον Büyük Süleyman Ağa;

Από όλα αυτά μπορούμε ίσως να καταλήξουμε σε μερικά συμπεράσματα:

1) 'Η παράδοση για το Fethiye Camii', που άλλοτε το θέλει ναό του 'Αγίου Νέστορος, άλλοτε της Παναγίας και άλλοτε ως Fethiye, δεν εγγυάται για την παλαιότητά της. Φαίνεται ναώτερο δημιούργημα ιστορικής άγνοιας.

2) Δεν ξέρουμε σε ποιά ναό η μονή προσευχήθηκε ο Βαγιαζίτ Α' το 1391, που θα μπορούσε να πάρει την ονομασία Fethiye, αφού τὰ κατέλαβε όλα και δεν υπάρχει πληροφορία για όρισμένο ναό η μονή.

3) 'Ο Μουράτ Β' το 1430 κατέλαβε μαζί με την 'Αχειροποιήτο, όπου προσευχήθηκε, και την πλησιόχωρη στη συνοικία της 'Αχειροποιήτου Μονή του Προδρόμου, όχι γιατί ήταν η μοναδική που είχε και άλλοτε καταληφθεί από τον Βαγιαζίτ Α' το 1391, όπως αφήνει να ένοηθεί η διήγηση του 'Αναγνώστη, αφού όλοι οι ναοί και όλες οι μονές είχαν καταληφθεί το 1391 και όλες είχαν επιστραφεί στους χριστιανούς μετά την τουρκική καταστροφή στην 'Αγκυρα το 1402, αλλά πιθανότερο, γιατί δεν ήταν άνεκτη ή παρουσία τόσο κοντά στο τζαμί του της 'Αχειροποιήτου χριστιανικής μονής με τους καλοήθους της και τὰ σημαντικό της. 'Η 'Αχειροποιήτος δεν ονομάστηκε Fethiye, γιατί αυτός πιθανώς ήταν ο ναός, όπου προσευχήθηκε λόγω του μεγέθους του και ο Βαγιαζίτ Α' και η ονομασία του έπειτα 'Εσκι-Τζαμί κάλυψε το Fethiye.

4) 'Ο σ. φαίνεται να πιστεύει τυφλά στις τουρκικές πηγές του και να βιάζει γρήγορα συμπεράσματα, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη τις μεγάλες χρονικές αποστάσεις που τις χωρίζουν, ούτε τὰ αντίθετα δεδομένα των βυζαντινών πηγών.

Μιά παρατήρηση έχουμε ακόμη για τὴ Μονή Λατόμου, τὸ τζαμί Suluca: Τζαμί Suluca (σελ. 318-321).

Γι' αυτό λέει ο σ. (σελ. 318): «Τὸ τζαμί αυτό δεν βρίσκεται ανάμεσα στὰ mescid τοῦ 1478· όπως έχουμε δει, στις ἀρχές τοῦ 16ου αἰ. λεγόταν Suluca Manastir. 'Η ονομασία δείχνει καθαρά ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε πρὶν μοναστήρι, πού ἔγινε τζαμί ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλωση... Στὸν κατάλογο τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων τζαμιῶν τοῦ 1835 δὲν ἀναφέρεται ὡς τζαμί Suluca, ἀναγράφεται ὅμως ἡ ὑπαρξὴ μικροῦ τέμενους μετὰ τὴν ἴδια ονομασία.

Στὴ φορολογικὴ καταγραφὴ τοῦ 1906 τὸ κυριότερο τζαμί τῆς συνοικίας βρισκόταν στὸ δρόμο Paşa Mektebi (σημερινὴ 'Αργοναυτῶν) καὶ ὡς ἰδρυτῆς του ἀναγράφεται ὁ βαλῆς τῆς Θεσσαλονίκης Mustafa Zihni Paşa. Τὸ κτίριο τοῦ τζαμιοῦ σώζεται καὶ σήμερα καὶ ἔχει μετατραπῆ σε κατοικία. Στὴν ἀλλὴ του σώζεται ἀκόμη ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ τζαμιοῦ (με χρονολογία 23 Μαΐου 1894)».

Σελ. 319: «Τὸ τζαμί ἐπομένως πού ἔκτισε ὁ Zihni Paşa δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο μετὰ τοῦ Suluca Manastir τοῦ 16ου αἰ. Στὴ συνοικία Suluca, ἀρκετὰ πῶς χαμηλὰ ἀπὸ τὸ τζαμί τοῦ Zihni Paşa, βρίσκεται ὁ μικρὸς ναὸς τοῦ 'Οσίου Δαβὶδ... θεωρεῖται ὅτι ἦταν τὸ καθολικὸ μιᾶς σημαντικῆς μονῆς, πού ἀρχικὰ ὀνομαζόταν τοῦ 'Αγίου Ζαχαρίας καὶ ἀργότερα ἦταν γνωστὴ ὡς Μονὴ τοῦ Λατόμου ἢ τῶν Λατόμων (Σ. Π ε λ ε κ α ν ἱ δ η, Παλαιοχριστιανικά Μνημεῖα, 45-46—J a n i n, 392-394). Τὸ ἐκκλησάκι αὐτὸ εἶχε γίνε, ἄγνωστο πότε, τζαμί. Στὰ φορολογικὰ κατὰστιχα τοῦ 1906 χαρακτηρίζεται ὡς τζαμί τοῦ Μουράτ Β'. Λίγο πῶς κάτω, στὸ δρόμο Kule Hamam Meydanı (Φωτίου), ὑπῆρχε ἀκόμη ἓνα μικρὸ τέμενος, ἄγνωστο ἰδρυτῆ. Οὔτε τὸ τζαμί ὅμως οὔτε τὸ μικρὸ τέμενος ὀνομαζόταν Suluca.

Εἶναι πολὺ πιθανὸ, συμφωνὰ μετὰ παραπάνω, τὸ ἐκκλησάκι τοῦ 'Οσίου Δαβὶδ νὰ περιῆλθε στὴν ἰσλαμικὴ θρησκεία τὴν ἐποχὴ τοῦ Μουράτ Β', λίγο μετὰ τὴν ἄλωση. 'Ηταν ὅμως αὐτὸ τὸ Suluca Manastir πού ἀναφέρεται τὸν 16ο αἰ.; Οἱ ἔρευνητῆς ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ τζαμιοῦ πού ὑπάρχει πῶς πάνω καὶ θεωροῦν τὸν 'Οσίον Δαβὶδ ὡς τὸ τζαμί Suluca.

Είναι όμως δυνατό το μικρό αυτό εκκλησάκι να ήταν το καθολικό της Μονής Λατόμου; ...στην καταγραφή τών συνοικιών της Θεσσαλονίκης τόν 16ο αΙ. να αναφέρεται πρώτο ανάμεσα σε τόσα άλλα πολύ μεγαλύτερα τζαμιά της πόλης... να προσεύχονταν σ' αυτό με κάποια άνεση σαραντά τουλάχιστον μουσουλμάνοι, όσοι ήταν περίπου οι άρρενες κάτοικοι της συνοικίας τόν 16ο αΙ.».

Σελ. 321: «Νομίζω ότι το καθολικό της Μονής Λατόμου πρέπει να το τοποθετήσουμε πιο ψηλά, ίσως στη θέση όπου αργότερα, όταν για άγνωστο λόγο αυτό καταστράφηκε, ο Zihni Paşa έκτισε νέο τζαμί. Έκει πιθανόν να βρισκόταν το Suluca Manastir του 16ου αΙ., ενώ το εκκλησάκι του Όσίου Δαβίδ αποτελούσε παρεκκλήσι της ίδιας μονής, καθώς ίσως και το μικρό τέμενος που υπήρχε πιο κάτω. Όλα αυτά πρέπει να έγιναν ισλαμικοί εκδητήριοι οίκοι την ίδια εποχή, από άγνωστο Τούρκο ή Τούρκους αξιωματούχους της εποχής του Μουράτ Β'. Όταν το αρχικό Suluca Cami' καταστράφηκε, η όνομασία πρέπει να μεταφέρθηκε στο σημερινό παρεκκλήσι του Όσίου Δαβίδ..... (του τζαμιού του Zihni Paşa) δηλ η δυτική πλευρά του κτιρίου στηρίζεται επάνω στα ερείπια βυζαντινού οικοδομήματος. Είναι πολύ πιθανό το βυζαντινό αυτό οικοδόμημα να ήταν το καθολικό της Μονής Λατόμου».

Γι' αυτό το καινούργιο θαύμα του σ. στη Μονή Λατόμου έχουμε να υπενθυμίσουμε τα εξής:

1) Το θαύμα της απόκάλυψης του σκεπασμένου με βοδινό δέρμα ψηφιδωτού της κόγχης του Ίερού έγινε κατά τη διήγηση του Ίγνατίου μέσα στη Μονή Λατόμου (βλ. Πελεκανίδης, δ.π., σ. 48-55, ιδίως σ. 54-55). Το σκεπασμένο με τόν ίδιο τρόπο σ' όλη την τουρκοκρατία ψηφιδωτό, που η ιστορία του στη διήγηση του Ίγνατίου θεωρούνταν ως τώρα καλογερικός θρύλος, αποκαλύφθηκε πράγματι το 1921 από τόν καθηγητή Ξυγγόπουλο μέσα στο εκκλησάκι, που ήταν γνωστό μετά την απελευθέρωση ως Όσιος Δαβίδ και κατά την τουρκοκρατία ως Σουλτιτζή ή Κεραμεντίν Τζαμί (βλ. Πελεκανίδης, δ.π., σ. 45-46). Δεν υπάρχει λοιπόν αμφιβολία ότι ο σημερινός Όσιος Δαβίδ είναι η Μονή Λατόμων της διήγησης του Ίγνατίου. Σήμερα τη λέμε Μονή Λατόμου.

2) Ό Πελεκανίδης λέει, δ.π., σ. 57: «Η σημερινή εκκλησία δεν είναι παρά τα δύο τρίτα του αρχικού καθολικού του μοναστηριού, γιατί εξεφανίστηκε όλη σχεδόν η δυτική όψη, όπως φαίνεται στις δυο κατόψεις (Εικ. 3, 4). Ό αρχικός ναός, όπως αποδείχτηκε από τις ανασκαφικές έρευνες, ήταν τετράγωνος στο σχήμα και περιέκλειε ίσοσκελή σταυρό με τέσσερα τετράγωνα διαμερίσματα, που σχηματίζονταν από τις δυο κεραίες του σταυρού και τούς εξωτερικούς τοίχους».

Δεν θα μπορούσαν λοιπόν να προσεύχονταν σ' αυτό το χώρο, όταν ήταν ολόκληρος, «με κάποια άνεση σαραντά τουλάχιστον μουσουλμάνοι»; Ό σ. χωρίζει το βιβλίο του Πελεκανίδη. Γιατί λοιπόν θέλει να άγνοει τις περιγραφές του;

Γιατί να μετακινήσουμε ολόκληρη τη Μονή Λατόμου στο τζαμί του Zihni Paşa ψηλότερα και να θεωρήσουμε αυτό ως το Suluca Cami', αφού αυτό ποτέ δεν ονομάστηκε Suluca, και να ξαναφέρουμε αυτή την όνομασία στο εκκλησάκι του Όσίου Δαβίδ, που την είχε ανέκαθεν αυτή την όνομασία;

Θά σημειώσουμε τώρα μερικές λανθασμένες παραπομπές, που άναγκασθήκαμε να έλεγε-
 ζουμε μέσα στο μεγάλο πλήθος τών παραπομπών του έργου, γιατί κανείς δεν θά όφελθθεί, άν τις άποσιωπήσουμε:

Στη σελ. 29, ή σημ. 38 παραπέμπει για το τέμενος του Kara Hacı Ahmed, του πατέρα δηλαδή, στη σελ. 344, όπου (άρ. 21) είναι το τέμενος του Kara Hacı-oğlu Mehmed, του υιού δηλαδή, άντι να παραπέμπει στη σελ. 343, όπου πράγματι είναι (άρ. 20) το τέμενος του Kara Hacı πατέρα.

Στή σελ. 36 ή σημ. 82 παραπέμπει στή σελ. 322 γιά τὸ τέμενος τοῦ Koca Kasim Paşa, ὅπου ὁμως βρίσκεται εἰκόνα τοῦ Sa'atli Cam'i. Τὸ τέμενος τοῦ Koca Kasim Paşa βρίσκεται στή σελ. 326 (ἀρ. 23).

Στή σελ. 44 ή σημ. 55 παραπέμπει στίς σελ. 132 καὶ 183 γιά τὸ τέμενος τοῦ Kadi 'Abdullah. Στή σελ. 132 βρίσκεται ή συνοικία 'Abdullah Kadi (ἀρ. 28) καὶ στή σελ. 183 τίποτε. Τὸ τέμενος τοῦ 'Abdullah Kadi βρίσκεται στή σελ. 345 (ἀρ. 26).

Στή σελ. 155 ἀναφέρεται ὁ Βαγιαζίτ Β' (1481-1512), ἐνῶ τὸ Εὐρετήριο (σελ. 515) παραπέμπει σ' αὐτὴ τὴ σελ. 155 γιά τὸν Βαγιαζίτ Α'.

Στή σελ. 253 ή σημ. 23 παραπέμπει στὸν Tafrafi, 186, ἀντὶ νὰ παραπέμπει στὸν Παπαγεωργίου, τοῦ ὁποίου τὴ μαρτυρία ἐπικυλεῖται.

Στή σελ. 324 ή σημ. 156 παραπέμπει στή σελ. 26 γιά ἐπιγραφή τοῦ Hamza Bey. Στή σελ. 26 ὁμως συνεχίζεται ὁ πίνακας συνοικιῶν τοῦ 1478 καὶ δὲν ὑπάρχει ἐπιγραφή, ἀλλὰ καὶ ή ἴδια παραπομπή στή σελ. 26 ἐπαναλαμβάνεται ὡς σημ. 156.

Στή σελ. 342 ή σημ. 235 παραπέμπει στή σελ. 182 γιά πίνακα τῶν τουρκικῶν συνοικιῶν τῆς πόλης, ἐνῶ αὐτὸς βρίσκεται στή σελ. 82.

Στή σελ. 347 ή σημ. 263 παραπέμπει στή σελ. 65, ὅπου ὑπάρχουν εἰκόνας, ἀντὶ νὰ παραπέμψει στή σελ. 25, ὅπου οἱ συνοικίες τοῦ 1478.

Στή σελ. 412 ή σημ. 18 παραπέμπει στή σελ. 271 γιά τὸ Kervan Saray. Αὐτὴ ὁμως εἶναι σελίδα σημειώσεων, ἐνῶ τὸ Kervan Saray ἀναφέρεται στή σελ. 431.

Ὅτε ὁμως οἱ λίγες αὐτὲς λανθασμένες παραπομπὲς μέσα σὲ ἕνα τόσο μεγάλο ἀριθμὸ παραπομπῶν, οὔτε οἱ ἐπικρίσεις μας σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις μποροῦν νὰ μειώσουν τὴν ἀξία τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιο μὲ τὴ θάλασσα τῶν πληροφοριῶν του, τοὺς πολύτιμους τοπογραφικούς χάρτες του καὶ τίς σπάνιες φωτογραφίες του δίνει ἕνα πανόραμα τῆς μορφῆς καὶ τῆς ζωῆς τῆς Θεσσαλονίκης στὰ μακριὰ χρόνια τῆς τουρκικῆς ζωῆς τῆς.

Προκειμένου μόνο γιά τὴ βυζαντινὴ κληρονομιά τῆς μορφῆς τῆς πόλης, ή ἔρευνα τοῦ σ. μὲ βάση τίς πληροφορίες ἀπὸ τὰ τουρκικὰ του ἔγγραφα εἶχε μὲν καὶ λαμπρὲς ἐπιτυχίες, ὅπως ή ἀποκάλυψη τῆς ἱστορίας τοῦ 'Οκταγώνου καὶ ή ἀνακάλυψη τῆς θέσης τῆς συνοικίας τῆς 'Αγίας Πελαγίας, εἰδείξε ὁμως καὶ ὅτι ή χρησιμοποίηση τῶν πληροφοριῶν τῶν τουρκικῶν ἐγγράφων ἐναντίον τοῦ «κατεστημένου» τῆς παλαιότερης βυζαντινολογικῆς ἔρευνας ἔχει ἀνάγκη καὶ κάποιας κριτικῆς τῆς ἀξιοπιστίας τους, ὅταν αὐτὲς οἱ συνήθως παραδοσιακὲς πληροφορίες συγκροῦνται μὲ στερεότερα δεδομένα τῶν βυζαντινῶν πηγῶν.

'Ὅπως ὁποτε ὁμως τὸ ἀξιοθαυμαστὸ σὲ κόπο καὶ σὲ ὕλη ἔργο αὐτὸ τοῦ συγγραφέα ἀποτελεῖ πιά μνημεῖο γιά τὴν ἱστορία τῆς τουρκικῆς ζωῆς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ συγγραφέας του καταξιοῦται τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Εἶχε σχεδὸν τυπωθεῖ ή Βιβλιοκρισία αὐτή, ὅταν κυκλοφόρησε ὁ τόμος ΑΡΧΑΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ III: 'Ανακοινώσεις κατὰ τὸ Τρίτο Διεθνὲς Συμπόσιο. Θεσσαλονίκη, 21-25 Σεπτεμβρίου 1977. ('Ἰνστιτούτο Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἀρ. 193, Θεσσαλονίκη 1983). Σ' αὐτὸν τὸν τόμο καὶ στίς σελ. 31-43 δημοσιεύεται ή πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἔργασία τοῦ καθηγητῆ Γ. Μπακαλάκη, 'Ἐρῶ Διονύσου καὶ φαλλικά δρώμενα στή Θεσσαλονίκη. 'Απὸ τὴν ἔργασία αὐτὴ μαθαίνουμε ὅτι 1) ὕπῆρχε στή Θεσσαλονίκη στὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια ἱερὸ τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐτελοῦντο «φαλλικά δρώμενα», ποὺ ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Φαλλὸς» στὸ

ἱερὸ καὶ στὴν ἐκεῖ συνοικία τῆς πόλης καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἡ χριστιανικὴ ἀπέχθεια πρὸς τὰ εἰδωλολατρικὰ ἐξωράσει ἀργότερα σὲ «'Ομφαλός».

2) «Disiecta membra» ἐνὸς ἰωνικοῦ ναοῦ προέρχονται σήμερα κυρίως ἀπὸ μιᾶ θέσης στὴ συνάντησι τῶν ὁδῶν Κρυστάλλη καὶ Διοικητηρίου, ὅπου θὰ βρισκόταν λιάν πιθανῶς τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου (λίγο ἀνατολικότερα τῆς σημερινῆς πλατείας 'Αντιγινιδῶν).

3) Ἐτεῖ ἡ βυζαντινὴ συνοικία τοῦ 'Ομφαλοῦ καὶ ἡ βορειανατολικὰ αὐτῆς γνωστὴ «παλαιὰ πυρκαϊστος Ἐβραϊς» τοῦ ἐγγράφου τοῦ 1420 μετακινῶνται τῶρα ἀκόμα δυτικότερα τῆς ἀρχαίας Ἄγορᾶς καὶ σημερινῆς πλατείας τῆς λεγομένης Δικαστηρίου, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου τὶς εἶχε τοποθετῆσει ἡ παλαιότερη Ἐρευνα.

Γ. Θ.

Κωνσταντίνου Α. Βακαλοπούλου, 'Ο Βόρειος Ἐλληνισμός κατά τὴν πρῶμην φάσιν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἄγωνα (1878-1894). Ἀπομνημονεύματα Ἀναστασίου Πηχεῶνα, Θεσσαλονικὴ 1983, σσ. 502. Ἔκδοσις I.M.X.A., ἀριθμ. 196.

1. Ὁ συγγραφέας τῆς μονογραφίας αὐτῆς, πολὺ γνωστὸς στὴν ἑλληνικὴ καὶ στὴν ξένη ἱστορικὴ βιβλιογραφία, πιάνεται μὲ ἓνα θέμα ποῦ συγκινεῖ, γιατί εἶναι πολὺ ἀγνωστὸ καὶ ἀπὸ ἄσχετους παρεξηγημένον κι ὅμως πολὺ ζωτικὸ ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς πλευρᾶς. Μέσα ἀπὸ τὶς γραμμὰς τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἀποκαλύπτεται γιὰ πρώτη φορὰ σὲ πολλὰς λεπτομέρειας ἡ ἱστορικὴ καὶ πολιτιστικὴ πορεία καὶ μοῖρα τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Βορειοδυτικῆς Μακεδονίας μὲ ἐπίκεντρο τὸ Μοναστήρι. Ἀξίζει γι' αὐτὸ μιᾶ εὐρεία ἀνάλυσι τοῦ περιεχομένου τῆς καὶ κριτικὴ συζήτησι σὲ κείρινα ζητήματα ποῦ ἀναπτύσσονται σ' αὐτὴν.

Μετὰ τὸν πρόλογο (σσ. 11-13) ὁ συγγραφέας προτάσσει ἓνα εἰσαγωγικὸ κεφάλαιο (σσ. 15-68), πολὺ ἀναγκαῖον ὡς κατατοπιστικὸ τῆς ὅλης προβληματολογίας τοῦ ζητήματος ποῦ τὸν ἀπασχολεῖ, ποῦ ἀναφέρεται στὴ γενικότερη θέσι τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Βόρειας Μακεδονίας στὴν περίοδο 1878-1894. Θέτοντας στὴ συνέγεια σὰν ὀρόσημον τὸ ἔτος 1878 ἐξετάζει στὸ πρῶτον κύριον κεφάλαιο (σσ. 69-106) τὴν κατάστασι τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας πρὶν τὸ 1878, γιὰ νὰ ἐξειδικεύσει μετὰ τὸν λόγον στὴν ἐναρξιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς πάλης τοῦ γιὰ ἐπιβίωσι στὶς ρίζες τοῦ τὴν περίοδο 1878-1881.

Ἄλλὰ δὲν ἦταν μόνο ἡ ὀθωμανικὴ κυριαρχία, τὴν ὅποια ἐπρεπε νὰ ὑπολογίζουσι οἱ Ἕλληνες τῆς Βόρειας Μακεδονίας, τῆς ἀκρῶρειας αὐτῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ· πλὴν καὶ τόσες ἄλλες ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀντίπαλας κινήσεις, ἐπιρροῆς καὶ προπαγάνδης ἐπρεπε καθημερινὰ νὰ ἀντιμετωπίζονται. Ὁ βουλγαρικὴ, ἡ σερβικὴ, ἡ ρουμανικὴ, ἡ ὀνδικτικὴ καὶ ἡ προεσταντικὴ ἀνάμειξι καὶ οἱ ἀρνητικῆς συνέπειές τῆς γιὰ τὶς ἑλληνικῆς κοινότητες τοῦ διαμερισματοῦ αὐτοῦ θίγονται στὸ δεύτερον κεφάλαιο (σσ. 107-170).

Τὸ τρίτον κεφάλαιο (σσ. 171-196) ἀναδιπλώνει πτυχῆς τῆς σχολικῆς καταστάσεως τῆς Βορειοδυτικῆς Μακεδονίας στὴν περίοδο 1883-1885 καὶ πολὺ σωστά, μιὰ ποῦ ἡ σχολικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ μορφωτικὴ ἐν γένει κίνησι, κάτω ἀπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ ἡ συνολικὴ κοινοτικὴ ὀργάνωσι, ἦταν καὶ εἶναι πάντοτε ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ μέσα τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπικράτησι κάποιας ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὁμάδας, κάτω ἀπὸ ἰδιόρρυθμους συνθήκες σχέσεων κράτους καὶ ξένων κοινοτήτων ἢ κράτους καὶ Ἐκκλησίας.

Στὸ τέταρτον κεφάλαιο (σσ. 197-340) ἰχνογραφοῦνται οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων τῆς ἴδιας περιοχῆς στὴν περίοδο 1886-1894, στοὺς ὁποίους ἰδιαίτερη θέσι ἔχει ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴν Καστοριά Ἀναστάσιος Πηχεῶν. Στὸ παράρτημα ποῦ ἀκολουθεῖ (σσ. 341-464) δημοσιεῖονται αὐτοῦσια τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἀναστασίου Πηχεῶνα γιὰ νὰ ἀκο-